

Đồ Điên

Contents

Đồ Điên	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	8
3. Chương 3. Anh Là Đồ Chết Dẫm	10
4. Chương 3. Anh Là Đồ Chết Dẫm >”	12
5. Chương 4: Tui Thích Anh	13
6. Chương 5. Hí Hí Mắc Bẫy Rồi Nhé Thỏ Ngốc	15
7. Chương 6	17
8. Chương 7. Thế Nhé Thỏ Hâm ~	18
9. Chương 8	19
10. Chương 9	20
11. Chương 10	22
12. Chương 10	23
13. Chương 11. Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ	25
14. Chương 12. Đau Lắm	26
15. Chương 13	28
16. Chương 14. Chạm Mặt	29
17. Chương 15	32
18. Chương 16	33
19. Chương 16	35
20. Chương 17	37
21. Chương 18	39
22. Chương 19	40
23. Chương 20	42
24. Chương 21	43
25. Chương 22	45
26. Chương 23. Nổi Oan.	46
27. Chương 24	47
28. Chương 25	49
29. Chương 26	50
30. Chương 27	51
31. Chương 28	52
32. Chương 29	53
33. Chương 30	54
34. Chương 31	55
35. Chương 32	57
36. Chương 33	58
37. Chương 34	60
38. Chương 35	61
39. Chương 36.1	63
40. Chương 36.2	64
41. Chương 37	65

42. Chương 38.1	66
43. Chương 38.2	67
44. Chương 39.2	68
45. Chương 39.2	69
46. Chương 40.1	70
47. Chương 40.2	71
48. Chương 40.2	72
49. Chương 41.1 :tình Cảm Đó.....liệu Tôi Được Giữ ?	73
50. Chương 41.2	74
51. Chương 42.1:quá Khứ.	75
52. Chương 42.2 : Bức Thư Từ Hắc	76
53. Chương 43.1 : Kí Ức Vương Vấn.	77
54. Chương 43.2	78
55. Chương 44.1: Nếu...	79
56. Chương 44.2 : Thân Phận..	79
57. Chương 45.1 : Chạy Trốn Quá Khứ.	81
58. Chương 45.2: Rốt Cuộc....anh Là Ai?	82
59. Chương 46.1 : Yêu Thương Chưa Đủ Thì Đừng Ngủ Với Tôi.	83
60. Chương 46.1 : Yêu Thương Chưa Đủ Thì Đừng Ngủ Với Tôi.	85
61. Chương 46.2	86
62. Chương 47.1	87
63. Chương 47.2	88
64. Chương 48.1	89
65. Chương 48.2	90
66. Chương 49.1	91
67. Chương 49.1	92
68. Chương 49.1	93
69. Chương 49.2	94
70. Chương 50.1	95
71. Chương 50.2	96
72. Chương 51.1	97
73. Chương 51.2	98
74. Chương 52.1	99
75. Chương 52.2	100
76. Chương 53.1	102
77. Chương 53.2	103
78. Chương 54.1	105
79. Chương 54.2	106
80. Chương 55.1	107
81. Chương 55.2	109
82. Chương 56.1	111
83. Chương 56.2	113
84. Chương 57.1	115
85. Chương 57.2	117
86. Chương 58.1	118
87. Chương 58.2	119
88. Chương 59.1	121
89. Chương 59.2	123
90. Chương 59.2	124
91. Chương 59.2	126
92. Chương 59.2	127
93. Chương 60.1 : Hận Thù.	129
94. Chương 60.2	131
95. Chương 61.1	132

96. Chương 61.2	134
97. Chương 62.1 : Chỉ Là..em Muốn Ngắm Anh Từ Xa.	135
98. Chương 62.2 : Chỉ Là Em Muốn Ngắm Anh Từ Xa (Tiếp)	136
99. Chương 63.1	138
100. Chương 63.1	139
101. Chương 63.2	141
102. Chương 64.1	142
103. Chương 64.2	143
104. Chương 65.1	144
105. Chương 65.2	146
106. Chương 66.1	147
107. Chương 66.2	148
108. Chương 67.1	149
109. Chương 67.1	151
110. Chương 67.2	152
111. Chương 68.1	154
112. Chương 68.2	155
113. Chương 69.1	157
114. Chương 69.2	159
115. Chương 70.1	160
116. Chương 70.2	161
117. Chương 71.1	162
118. Chương 71.2	163
119. Chương 72	165
120. Chương 73.1	167
121. Chương 73.2	169
122. Chương 74.1	170
123. Chương 74.2	171
124. Chương 75.1	173
125. Chương 75.2	174
126. Chương 76.1	176
127. Chương 76.2	178
128. Chương 77.1	180
129. Chương 78.1 : Kết Thúc Hỗn Độn	181
130. Chương 78.2 : End	182
131. Chương Ngoại Truyện : Tuổi Thơ (Phần 1)	189
132. Chương Ngoại Truyện : Chớm Nở (Phần 2)	191
133. Chương Ngoại Truyện : Vỡ (Phần 3)	194
134. Chương Ngoại Truyện : Kết Thúc (end)	196

Đồ Điên

Giới thiệu

* Quá khứ nào. . . rồi cũng sẽ trôi qua* Buồn hay vui. . . cũng chỉ là quá khứ* Nếu đã qua. . . thôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-dien>

1. Chương 1

Nó dắt chiếc xe môtô mỗi đến trường, miệng không ngừng than vãn :

- Lại trường học, đến bao giờ mới thoát ra khỏi cái nơi quái quỷ này đây!

Đến trường học, nó cất xe và bước vào lớp. Bỗng, có 1 con nhỏ chặn đường nó, hình như nhỏ đó là Sely thì phải, chả có gì nổi bật ngoài sở thích quái gở là bắt nạt bạn bè :

- Ôi trời, Zen đây sao, ngạc nhiên chưa. Ngày đầu tiên đến lớp...

Vừa nói nhỏ vừa cười chế nhạo nó, nó nhìn nhỏ :

- Đáng ra là sáng sớm, Zen tí tí này không muốn động chân động tay đâu nhưng mà mấy cậu thích thì Zen này chiều vậy!

Nhỏ đó bỗng mặt tái mét, chạy vội đi. Nó thở dài rồi hét to :

- Hai thằng lúa mạch đâu rồi!

Vội có 2 thằng chạy tới chỗ nó :

- Dạ tí tí kêu tụi em.

Nó cau và dơ quả đấm :

- Tao tới này giờ, sao không thấy tụi mày đón tiếp.

2 thằng đó mặt tái mét :

- Dạ dạ....

Nó đưa mắt nhìn 2 thằng đó, rồi nói :

- Thôi được rồi, rút đi tao không muốn thấy mặt 2 đứa mày.

Bỗng có tiếng còi xe hơi, nó nhìn qua cổng trường. Đó chẳng phải là xe hơi của nhỏ bạn thân nó Lizze sao! Nó chạy vội tới đó, Lizze bước ra ôm chầm lấy nó :

- Zen à, nhớ mày quá à!

- Ồ, tao cũng vậy nè

Nó bỏ Lizze ra, hỏi :

- Sao rồi, đi chơi vui chứ

Lizze đỏ mặt :

- À...uh.. cũng vui

Nó cười vỗ vai Lizze :

- Ủa mà bạn trai mày đâu, sao nói giới thiệu cho tao biết mặt mà....

Nhìn quanh, rồi bất chợt ánh mắt nó dừng lại ở trong chiếc xe hơi :

- Lizze bạn trai mày đang ngồi trong xe hơi đó hả?

Lizze cười :

- À không đó là anh tao thôi!

Nó đến bắt chuyện với anh ta :

- Đây, anh là anh trai của Lizze hả. Bao nhiêu tuổi, giỏi óanh nhau chứ!

Anh ta không nói gì mà lặng lẽ đóng cửa kính xe lại. Nó nổi khùng :

- Nè, anh kia biết phép lịch sự không hả? Không thấy tôi đang nói chuyện với anh à!

Lizze mặt tái mét :

- Thôi...thôi...đi Zen

Nó mặt kệ lời nói của Lizze :

- NÈ ANH KIA BỘ ANH BỊ ĐIẾC HẢ?

Anh ta mặc kệ lời gào hét của nó. Nó tức tối, “ choang ” nó đập cửa kính xe. Anh ta với ánh mắt kinh ngạc, nói với nó :

- Cô kia bộ cô bị điên à!

Nó xoa tay :

- Ồ tôi tưởng anh bị điếc chứ.

Nói xong, nó bước vào lớp mặc kệ anh ta có nói gì. Lizze chạy theo nó :

- Zen à, zen tay mày sưng lên kìa

Nó nhìn tay hốt hoảng :

- Chết, để bà mà nhìn thấy cái tay này là tao ra đi luôn

- Ai biểu mày trêu anh Dian chi.

- Ủa thằng đó tên là Dian hả?

- Trời! Dian lớn hơn tui mình 1 tuổi đấy

Nó ra vẻ chẳng quan tâm :

- Hơn thì sao, cái thứ chết tiệt đó, gọi vậy là còn lịch sự đấy

~ Tan học

~Nó lấy xe đạp cùng với Lizze ra về, bỗng có tiếng điện thoại reo, nó bắt máy :

- Alô, ai thế ạ.

Tiếng nói hốt hoảng ở đầu dây bên kia :

- Cháu có phải là Zen không?

- Dạ đúng ạ!

- Bà của cháu bị ngã giữa đường, cháu về ngay xem bà thế nào đi!

Nó sững sốt, lấy vội cái xe đạp, chạy vội về nhà.

- Bà bà có sao không bà? Tỉnh dậy với cháu đi

Nó khóc lóc, nắm lấy tay bà. Tay bà nhẹ cử động, nó vui hỏi bà tới tấp :

- Bà tỉnh rồi à, bà có sao không? Có đau ở chỗ nào không? Cháu đi lấy cái gì đó cho bà ăn nhen!

Bà nó nắm chặt tay nó :

- Bà xin lỗi, vì bà mà cháu phải lo lắng thế này

- Không, cháu mới xin lỗi, vì cháu mà bà phải khổ sở thế này, cháu xin lỗi . Từ nay cháu sẽ đi kiếm việc làm để phụ bà..

Nó ôm chầm lấy bà, đợi đến khi bà ngủ nó lấy điện thoại gọi cho Lizze :

- Alô, Lizze hả?

Lizze quát :

- Trưa nay sao đang nói chuyện mà đi đâu đấy. Làm tao lo tưởng mà đi oánh nhau nữa

- Bà tao bị ốm, tao phải về ngay. À mà Lizze mà tìm giúp tao 1 công việc làm thêm được không?

- Trời! Thế bà mà sao rồi, khỏe chưa? Mà mà kiếm công việc làm gì?

- Cũng đỡ hơn nhiều rồi. Tao phải kiếm công việc để phụ giúp bà, mà giúp tao nhen.

Như nãy ra ý kiến gì đó, Lizze reo lên :

- À siêu thị gần nhà tao đang kiếm người làm thêm đấy. Mà thử vào đó xem?

Nó cười :

- Ờ để chiều nay tao đến đó xem sao! Cảm ơn bạn thân của tao nhen. Chụt

- Gớm quá mà, thôi tao cúp máy nhá

....

~ Chiều

~~ Tại sao trời lại nắng nóng thế này! Giết người chắc.

Nó bước tới siêu thị gần đó để xin việc. 5 phút, 10 phút , 30 phút trôi qua. Nó lấy điện thoại gọi cho Lizze :

- Này Lizze tao xin việc thành công rồi mà.

- Thật không mà?

- Thật chứ sao không.

- Khao đề mà

- Thôi, để lúc khác tao về báo tin vui với bà đã

Nó cúp máy, đá cái lon ở bên đường. Bỗng, có tiếng kêu :

- Cái gì thế này?

Nó liếc nhìn, cái lon này nó đá lại vào chính cặp tình nhân ở ngoài đường. Nó chạy thật nhanh về nhà,

- Đứng lại cô kia, đá lon vào người ta mà không xin lỗi là sao ?

Nó chạy, chạy và chạy mặc kệ lời kêu của hắn ta. Một bàn tay nắm lấy cổ áo nó lôi lại, nó vội cúi xuống :

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi tôi không cố ý.

- Hóa ra lại là cô à đầu gấu

Nó ngược mặt lên, hốt hoảng :

- Sao lại là anh tên điếc lòi

Hắn cúi :

- Cái gì mà điếc lòi cơ, có mà cô thì có.

Nó cười tự đắc :

- Thế mà hôm đấy tôi tưởng anh bị điếc đấy

Hắn cười nhạt nhẽo :

- À thế còn tiền kính xe của tôi cô tính sao đây nhỉ?

Nó tái mét :

- Tiền kính nào chứ, anh lộn người rồi.

- Ồ vậy sao, nhưng mà tôi nhớ rõ là hôm ấy cô đập vỡ kính xe tôi mà, có cả Lizze ở đó nữa hay tôi điện cho nó ta.

- Ấy ấy thôi được rồi, giờ anh muốn gì?

- Đền chứ còn sao nữa.

- Nhưng mà tôi không có tiền

- Tôi đâu có bắt cô trả bằng tiền, chỉ cần cô làm nô lệ cho tôi là được

Đang nói chuyện, bỗng có 1 cô gái chạy đến chỗ hắn :

- Xong chưa anh,

Hắn cười :

- Đợi anh chút xíu,

Hắn quay lại nhìn nó :

- Sao cô đồng ý chứ

Nó bấu môi :

- Không bao giờ.

- Ồ vậy sao, vậy chắc tôi phải gọi điện cho Lizze xin địa chỉ nhà cô rồi!

Nó hoảng hốt,

- Thôi được rồi, làm thì làm

Hắn cười đưa tay :

- Đưa điện thoại cô đây

- Làm gì? nhờ anh lấy luôn thì sao?

- Ai thèm chứ,

Nó móc điện thoại đưa cho hắn :

- Đây là số điện thoại của tôi, lúc nào tôi gọi thì cô phải đến ngay.

Nó hậm hực cầm lấy điện thoại :

- À mà tôi có chuyện muốn nói nhỏ với anh nè

Hắn tò mò :

- Chuyện gì?

Chưa kịp nói gì nó đã đá vào chân hắn rồi chạy đi để hắn với bộ mặt tức giận ở đó....

.....

2. Chương 2

Trời mưa làm nó khó chịu, nó cầu nài :

- Cái thế giới này sắp loạn hết rồi! Mưa...mưa hoài

Bỗng, nó thốt lên :

- Uả đó không phải là cái tên điếc lòi sao? Sao hắn lại ở đây nhỉ?

Nó nhìn về phía Dian, hắn đang đứng cùng 1 người con gái. Mà hình như cô gái đó đang khóc. Không thể chịu đựng nó bước tới và đập hắn hét :

- Tên khốn kiếp ai cho bắt nạt con gái hả?

Hắn cúi :

- Cô bị điên hả?

Cô gái lúc này còn khóc giờ vội vã lại và đỡ hắn đứng dậy. Nó sững sờ và chỉ thẳng vào mặt hắn :

- Anh....có phải cho cô gái này ăn phải cái gì đúng không?

- Đồ khùng!

- Anh....

Nó hỏi thăm :

- Cậu không sao chứ? Cái tên đó có làm gì cậu không? Nhỏ đó ngượng ngùng :

- À....không phải lỗi do cậu ấy đâu?

- Sao cậu lại bao che cho tên khốn đó

- Thực ra là tớ tỏ tình với cậu ấy nhưng cậu ấy nói có bạn gái rồi nên.... Nhỏ đó vừa nói vừa khóc. Nó há hốc mồm kinh ngạc . Nó bước lại chỗ hắn cúi đầu :

- Cho tôi xin lỗi nhé! Đây chỉ là hiểu lầm.

Hắn nhìn nó tức giận :

- Cô nghĩ vậy là xong à? Lần trước đập vỡ kính xe tôi giờ cái óanh tôi nữa? Bộ cô không muốn sống nữa à?

- Xì, anh thích óanh nhau gì tôi chấp đó.

Hắn không nói gì mà móc điện thoại ra, nó tò mò :

- Anh làm gì vậy?

- Thì gọi điện hỏi Lizze địa chỉ nhà cô

Nó đặt điện thoại của hắn, mắt long lanh :

- Tôi xin lỗi mừ. Đừng có gọi chứ. Hắn nhìn nó cười sáng khoái.

Nó cau mày :

- Bộ vui lắm hay sao mà cười

- Trông mặt cô ngộ thật đấy.

- Hớ!

- Nếu cô chịu giúp tôi một chuyện thì tôi sẽ tha cho cô Nó tò mò :

- Chuyện gì??

~ Tại nhà hấn ~

- Dọn dẹp cho sạch sẽ vào - hấn bảo nó

Nó nhìn xung quanh rồi há hốc mồm :

- Đây là cái nhà hay cái chuồng heo vậy?

Hấn cười mặc kệ nó thu dọn một mội.....

- Phù! Cuối cùng cũng xong - nó thở phào và lau mồ hôi trên trán

Nó quay qua chỗ hấn, hấn ngủ ngon lành trên ghế. Nó rửa :

- Cái tên chết tiệt, tôi nguyện rửa anh chết đi.....pực mềnh..... Lấy cặp sách, nó phóng thẳng zìa nhà.....

~ Hôm sau ~

Tiếng điện thoại reo lên làm nó tỉnh giấc, nhấc máy điện thoại nó nói :

- Công viên Hira Nói xong hấn cúp cái rụp điện thoại.

Nó cáu :

- Cái tên điên, hấn có biết phép lịch sự không thế?

Vừa dứt lời, điện thoại nó lại reo :

- Nếu như cô không tới thì tôi sẽ nói hết tất cả mọi chuyện với bà cô?

- Anh....

,

' Rụp

,

' hấn cúp điện thoại.

Nó nổi giận :

- Hấn ta dám.....

~ Công viên giải trí Hira ~

- Tại sao lại gọi tôi ra đây chứ? Tôi còn phải đi làm mà - nó nói với hấn

- Chẳng phải cô đi làm ca tối sao?

- Uả sao anh lại biết? Hấn không đáp lại lời của nó, 1 cô gái xinh đẹp bước lại chỗ hấn.

Hấn nhìn nó :

- Qua bên kia mua vé đề - Hấn chỉ tay!

- Vậy đây là lí do anh gọi tôi tới đó hả? Tôi đâu phải người hầu của anh

- Cô nên biết nghĩ cho bà mình đi.

Nó tức lắm nhưng không dám cãi vì nó rất lo cho bà. Cả buổi hôm ấy, nó đi đi lại lại mua cái này cái nọ hầu hạ hẳn và bạn gái...

~ Trên đường về nhà ~

Hắn thì vui vẻ với bạn gái trong khi nó mệt mỏi đi đằng sau. Bỗng, có 1 nhóm đầu gấu lại và bắt chuyện với nó :

- Ủa đây không phải là thủ lĩnh trường KangSi sao?

- Có chuyện gì sao.

Hắn bất ngờ không nói gì cả mà bước đi như không có chuyện gì. Tên đại ca nhóm đó nói :

- Thì ra đúng như tin đồn thủ lĩnh trường KangSi là con gái.

Nói rồi, tên đó cười khoái chí.

- Vậy sao?

Nó cười rồi cho tên đó 1 cú đá ngay vào mặt. Cuộc chiến bắt đầu diễn ra.....Nó mệt nhưng còn nhiều tên quá. Năng lượng của nó bị vắt kiệt trong buổi đi chơi đó. Mắt nó mờ dần.....nó ngất đi.....

3. Chương 3. Anh Là Đồ Chết Dẫm

Nó tỉnh dậy, nhìn xung quanh

- Đây là đâu? - nó đặt câu hỏi

- Đây là nhà tôi - Hắn bước ra

Nó hốt hoảng, trên người nó lúc này chỉ có 1 áo sơmi trắng

- Chuyện gì thế này? TÊN KHỐN ANH ĐÃ LÀM GÌ TUI.

~ Tại nhà nó

~~ Ai mượn anh đưa tui zìa chớ >

,

,

- Cô nghĩ tui rảnh à ? Chẳng qua là tui có công việc đi qua đây nên tiện đưa cô zìa thôi - Hắn cười

Nó tức lắm nhưng đành phải nhịn vì đây là nhà nó mà, nó không muốn bà nó phải lo lắng vì 1 chuyện không đâu thế này.

- Tên chết dẫm tui thề 1 ngày nào đó tui sẽ ziết anh.....grừ.... - nó lẩm bẩm

~ Tại trường học

~Nó mệt mỏi bước zô trường với hai cặp mắt

,

' gấu trúc

,

'. Bỗng, nhỏ Saly từ đâu bước tới :

- Này Zen, giờ tui mới biết tài của cô là đi cửa cấm trai nhà giàu đó ha.

- Cô.....bị hoang tưởng à. Tôi thì cần gì làm mấy trò đó mà con zai vẫn cứ bám theo đầy đường đó thôi. Chỉ tội cho 1 số người không có việc gì làm nên đi chọc phá người khác - Nó cười

Mặc kệ nhỏ Saly có tức đến mấy nó bước zô lớp. Hình như cả lớp đang xào xáo cái gì thì phải . Lizze chạy đến chỗ nó :

- Đây Zen chuyện này là thật à?

- Chuyện gì?

- Nè mà xem đi - Lizze đưa tờ báo trường cho nó

Nó liếc qua 1 lượt rồi thở dài

- Tin vịt thôi mà nghe làm chi

- Nhưng có thiệt là mà không có gì với anh tao chứ?

- Ờ

~ Căn tin

~Nó với Lizze bước zô căn tin. Lại chuyện gì nữa, cả trường gần như đồn hết zô bảng tin. Nó tò mò lại xem bảng tin

- Tấm hình này là sao? Đó không phải là hân sao? Mà cô gái bên cạnh.....- nó tò mò đặt câu hỏi

Lizze thở dài

- Đó là Sohy vợ chưa cưới của của Dian. Tấm hình này là của 1 năm về trước, lúc đó Dian sắp kết hôn với Sohy vì đính ước, nhưng vì cứu Dian trong 1 vụ bắt cóc Sohy đã mất. Kể từ đó Dian rất hận bản thân 1 phần vì anh rất yêu cô ta. Chắc giờ Dian cũng đã biết tấm hình này rồi?

- Chẹp ai mà ngờ được tên đó mà cũng có người yêu....Mà....CÁI GÌ? Dian học trường mình hả? - Nó ngạc nhiên

Lizze cố gắng bịt mồm nó zô và nói :

- Giờ mà mới biết sao?

Nó ngạc nhiên nhưng bỗng nó nảy ra 1 ý đồ. Nó hỏi Lizze

- Mà có biết tên Dian đó ở đâu không?

- Tao chịu thôi. chắc giờ này anh ấy đang tự giam mình ở đâu đó

Nó cười thầm. Xé tấm hình nó vội vàng đi tìm hân

~ Phòng mỹ thuật

~Nó bước vô ngó xung quanh thì bỗng có một bàn tay nắm chân nó lôi nó ngồi xuống. Nó giật mình

- Cho tôi mượn vai cô 1 chút - Hân dựa đầu vào vai nó

Nó đỏ mặt, quay qua nhìn hân. Hình như trông hân rất mệt mỏi, chắc có lẽ vì tin đồn tấm hình đó. Như muốn an ủi hân nó bảo :

- Chắc anh buồn lắm ha, người mà mình yêu thương bỗng chốc rời bỏ mình . Trước đây tôi cũng có tâm trạng như anh, ba mẹ chỉ vì muốn bảo vệ tui khỏi bọn xấu đã rời xa tui mãi mãi. Tôi giận họ lắm, tại sao họ lại bỏ tui đi chớ ? Nhưng biết làm sao, tui chỉ biếc trần trọng cuộc sống mà họ đã đánh đổi cả tính mạng dành cho tui. Tui tự hứa với chính bản thân là phải sống thật tốt không để ai chà đạp lên mình . Vì thế anh cũng phải như tui nếu như anh muốn làm chủ nhân của tui.

Hân im lặng 1 lúc rồi bật cười :

- Cô giống cô ấy thật đó

- Ý anh là Sohy

- Cô biết chuyện đó rồi sao?
- Lizze đã kể cho tui.
- Vậy sao
- Hắn cười.....

4. Chương 3. Anh Là Đồ Chết Dẫm >”

Nó tỉnh dậy, nhìn xung quanh

- Đây là đâu? - nó đặt câu hỏi
- Đây là nhà tôi - Hắn bước ra
- Nó hốt hoảng, trên người nó lúc này chỉ có 1 áo sơ mi trắng
- Chuyện gì thế này? TÊN KHỐN ANH ĐÃ LÀM GÌ TUI.
- ~ Tại nhà nó
- ~~ Ai mượn anh đưa tui zìa chớ >”

- Cô nghĩ tui rảnh à ? Chẳng qua là tui có công việc đi qua đây nên tiện đưa cô zìa thôi - Hắn cười

Nó tức lắm nhưng đành phải nhịn vì đây là nhà nó mà, nó không muốn bà nó phải lo lắng vì 1 chuyện không đâu thế này.

- Tên chết dẫm tui thế 1 ngày nào đó tui sẽ ziết anh.....grừ.... - nó lẩm bẩm
- ~ Tại trường học

~Nó mệt mỗi bước zô trường với hai cặp mắt “ gấu trúc ”. Bỗng, nhỏ Saly từ đâu bước tới :

- Này Zen, giờ tui mới biết tài của cô là đi cửa cấm trai nhà giàu đó ha.
- Cô.....bị hoang tưởng à. Tôi thì cần gì làm mấy trò đó mà con zai vẫn cứ bám theo đây đường đó thôi. Chỉ tội cho 1 số người không có việc gì làm nên đi chọc phá người khác - Nó cười

Mặc kệ nhỏ Saly có tức đến mấy nó bước zô lớp. Hình như cả lớp đang xào xáo cái gì thì phải . Lizze chạy đến chỗ nó :

- Này Zen chuyện này là thật à?
- Chuyện gì?
- Nè mày xem đi - Lizze đưa tờ báo trường cho nó

Nó liếc qua 1 lượt rồi thở dài

- Tin vịt thôi mày nghe làm chi
- Nhưng có thiệt là mày không có gì với anh tao chứ?
- Ờ

~ Căn tin

~Nó với Lizze bước zô căn tin. Lại chuyện gì nữa, cả trường gần như đồn hết zô bữa tin. Nó tò mò lại xem bữa tin

- Tầm hình này là sao? Đó không phải là hắn sao? Mà cô gái bên cạnh.....- nó tò mò đặt câu hỏi

Lizze thở dài

- Đó là Sohy vợ chưa cưới của của Dian. Tấm hình này là của 1 năm về trước, lúc đó Dian sắp kết hôn với Sohy vì đính ước, nhưng vì cứu Dian trong 1 vụ bắt cóc Sohy đã mất. Kể từ đó Dian rất hận bản thân 1 phần vì anh rất yêu cô ta. Chắc giờ Dian cũng đã biết tấm hình này rồi?

- Chẹp ai mà ngờ được tên đó mà cũng có người yêu....Mà....CÁI GÌ? Dian học trường mình hả? - Nó ngạc nhiên

Lizze cố gắng bịt mồm nó zô và nói :

- Giờ mày mới biết sao?

Nó ngạc nhiên nhưng bỗng nó nảy ra 1 ý đồ. Nó hỏi Lizze

- Mày có biết tên Dian đó ở đâu không?

- Tao chịu thôi. chắc giờ này anh ấy đang tự giam mình ở đâu đó

Nó cười thâm. Xé tấm hình nó vội vàng đi tìm hấn

~ Phòng mỹ thuật

~Nó bước vô ngó xung quanh thì bỗng có một bàn tay nắm chân nó lôi nó ngồi xuống. Nó giật mình

- Cho tôi mượn vai cô 1 chút - Hấn dựa đầu vào vai nó

Nó đỏ mặt, quay qua nhìn hấn. Hình như trông hấn rất mệt mỏi, chắc có lẽ vì tin đồn tấm hình đó. Như muốn an ủi hấn nó bảo :

- Chắc anh buồn lắm ha, người mà mình yêu thương bỗng chốc rời bỏ mình . Trước đây tôi cũng có tâm trạng như anh, ba mẹ chỉ vì muốn bảo vệ tui khỏi bọn xấu đã rời xa tui mãi mãi. Tôi giận họ lắm, tại sao họ lại bỏ tui đi chứ ? Nhưng biết làm sao, tui chỉ biếc trân trọng cuộc sống mà họ đã đánh đổi cả tính mạng dành cho tui. Tui tự hứa với chính bản thân là phải sống thật tốt không để ai chà đạp lên mình . Vì thế anh cũng phải như tui nếu như anh mún làm chủ nhân của tui.

Hấn im lặng 1 lúc rồi bật cười :

- Cô giống cô ấy thật đó

- Ý anh là Sohy

- Cô biết chuyện đó rồi sao?

- Lizze đã kể cho tui.

- Vậy sao

Hấn cười.....

5. Chương 4: Tui Thích Anh

Hấn cười rồi đứng lên :

- Cô giống cô ấy thật

- Vì cô ta là bản sao của tui mà - nó đáp

Hấn không nói gì mà bước ra ngoài....Nó vươn vai, bỗng tấm hình lúc nãy lòi ra. Nó cầm lên rồi cười nụ cười gian xảo

- Hê hê kì này anh chết chắc

~Chiều hôm ấy

~Sau khi tan ca làm thêm,lấy điện thoại nó gọi cho hấn

- 8 giờ công viên - nói rồi cúp máy luôn

Nó lăm bằm

- Chờ xem kì này anh hay tui sẽ thắng há há há

~ 8 giờ tại công viên

~Nó ăn mặc thật đẹp tới công viên.

- Cô có ăn mặc đẹp đến mấy thì nhan sắc cũng thể thôi - hấn nói

Nó cố bình tĩnh

- Đúng rồi vì đứng cạnh 1 người như anh thì phải ăn mặc thật đẹp không người ta nhòm zô lại bảo 2 đứa ăn mày thì chết

- Cô.....

- Tui làm sao? Nói cho anh biết tui sẽ không làm người hầu của anh nữa, tui bãi công

Nói rồi nó lòi tằm hình ra dơ trước mặt hấn.

- Tèn ten, nhìn thấy gì chưa - nó măn nguyện

Sau 1 phút nhìn ngó tằm hình hấn bật cười

- Có gì đáng cười à - nó hỏi

- Cô nghĩ tằm hình này đủ để uy hiếp tôi à?

- Sao lại không? Chẳng phải đây là tằm hình quý nhất của anh hay sao ?

- Đúng là nó quý nhất với tôi nhưng đâu phải tôi chỉ có 1 tằm hình đó đâu

- Ý anh là sao? - nó nhăn mặt

- Là cô vẫn là người hầu của tui đồ ngốc ạ

Hấn cười vỗ đầu nó rồi đi lun. Nó tức giận chửi bới..

- TÊN KHỐN....AAAAAAAAAAAAA

~ Sáng hôm sau

~Nó tới từ đằng sau Lizze,

- Ui chà chà, Zen mày làm tao giật mình đấy - Lizze nói

- Lizze

- Gì?

- Mày hãy nói tao phải làm sao để giết tên anh chết tiệt của mày đi

Lizze chỗ mắt nhìn nó

- Đơn giản lắm, tìm điểm yếu của anh ý

- Bằng cách nào chứ

- Tao biết đấy

- Vậy nói với tao đi, xin mày

- Đâu đơn giản thế hể hể

Nó thở dài

- Lại nữa à?

- 1 chiều kem, đổi lại tao sẽ nói ày biết điểm yếu của anh

- Ok

Nó bước đi tìm hấn trong tâm trạng cực kì vui

- Điểm yếu của Dian đó là anh ấy cực sợ bị tỏ tình. Sau cái chết của Sohy anh ấy thường giam hình lại và đặc biệt cực sợ bị tỏ tình vì mỗi lần như thế anh đều nhìn thấy bóng dáng của Sohy trước khi chết đã tỏ tình với anh lần cuối..

“ Rầm ” nó đập cửa thư viện và tìm kiếm hấn. Cuối cùng cũng thấy hấn rồi. Nó lại gần hấn và nói

- Tui thích anh.....

6. Chương 5. Hí Hí Mắc Bẫy Rồi Nhé Thỏ Ngốc

Hấn sững sờ 1 lúc rồi phá lên cười :

- Tôi không ngờ cô lại thích tôi đấy !! Haha

,

’ Sao kì vậy hấn không có phản ứng gì là sao? Mình tưởng là hấn sẽ đỏ diện chứ ? Chả có nhẽ....mình bị lừa

,

’ - nó suy nghĩ và đưa mắt nhìn hấn

,

’ Không thể nào? Nhỏ Lizze sao có thể lừa mình chứ

,

’ - nó chợt nhớ đến cái hôm hấn được tỏ tình* . Đúng rồi hôm đó hấn đâu bị làm sao đâuLIZZZZZEEEEE

,

,

Hấn đưa mắt nhìn nó :

- Sao thế thẹn thùng đến nỗi không nói nên lời hả ?

Nó lúng túng

- Hỏi Lizze về điểm yếu của tôi.....nó không có ý nghĩa gì đâu!! - Hấn thì thầm

- S.....sao anh lại biết được chuyện đó ?

- Đâu có chuyện gì qua mắt được tôi

- Anh.....

Nó cúi và bước ra ngoài, bất chợt bàn tay hấn nắm lấy vai nó :

- Cô định lẩn tránh lời tỏ tình lúc này sao?

,

' Sao hấn nhớ zai thể nhể ? - nó nghĩ

- Tổ tình nào? Ai tổ tình với anh à ? Chắc thần kinh mất rồi?

- 1 chú thỏ con lúc nào cũng tổ là nguy hiểm!! 1 chú thỏ

,

' điên

,

' và.....đáng yêu - hấn thì thắm vào tai nó

Nó đổi mặt chạy thật nhanh ra ngoài.

- Điên mất rồi, mình điên thật rồi - nó vỗ ngực

~ 2 tuần sau

~ Thi học kì I

Ngày xx tháng xx năm xx chúng thi học kì gồm có các khối.....

- Trời thiết tình lại thi thỏ - nó thỏ dài

- Zen.....- Lizze mặt hối lỗi

- Hứ....

- Zen tha lỗi cho tao đi Zen - Lizze khóc lóc

- Không bao giờ? Đồ phản bội

- Zen.....

Nó bỏ mặt nhỏ Lizze cầu xin bước đi lạnh nhạt.

Xuống căn tin nó nói :

- Lizze à không phải tao không muốn tha thứ ày, ai biểu mày phản bội tao làm chi...Haizzz

- Cô đang nói về Lizze đó hả - hấn ngáng đường nó

- Thỳ sao? vấn đề à ?

- Cô....tha lỗi cho Lizze đi, tất cả là do tôi bảo nó thôi, nó không có lỗi

- Không thích - nó phồng má

- Cô.....

- Hớ hớ

- Lizze.....nó đã khóc rất nhiều và có vẻ nó cũng rất biết lỗi. Cô không thể tha thứ cho nó được sao?

- Có.....

- Thật sao?

- 1 chữ không

Nó phớt lờ hấn và đi ra bàn ăn.....

~ Chỗ nó làm thêm

~ Vội vàng tính tiền cho khách, nó không để ý đến Lizze đến lúc nào

- Zen.....hôm nay tao có mang gà rán ày nè! Tha lỗi cho tao nhá

- Tính hồi lộ tao à? Không làm rung chuyển được đâu đừng có cố

- Thế giờ phải làm sao thì cô mới tha thứ cho Lizze - hần bước tới

Nó chỗ mắt nói :

- Được thôi! Thấy 2 người cũng có lòng nên tôi cho 1 cơ hội

Nói rồi nó chỉ tay vào hần :

- Anh.....nếu anh chịu xin lỗi tôi và đồng ý khao tui 1 bữa thỳ mọi thứ coi như xí xóa, và tôi cũng sẽ tha lỗi cho Lizze

- Xin lỗi? Không bao giờ !!

Hần nhìn qua Lizze . đành cắn răng xin lỗi nó

- Xin lỗi

- Hề hề biết vậy là tốt . Đợi tui 1 lát tui thay quần áo rồi đi ăn

.....~.....~.....~.....

~~ Tại quán ăn

~ Nó ăn, ăn và ăn như chết . Hần nhìn nó

- Cô có phải kiếp trước là heo không thế?

- Không có chuyện đó đâu anh? Tại Zen nó có chuyện vui nên mới ăn điên cuồng vậy thôi - Lizze tiếp lời

- Vậy sao?

Hần khẽ cười.....

p/s : (*) : chap 2

7. Chương 6

- Thi học kì, thi học kì , kì này là mình chết luôn rồi! Làm sao kịp ôn chứ - nó vò đầu bứt tai rồi ủ rũ bước vào lớp

Bỗng có 2 thằng nhóc chạy đến với bộ mặt vội vàng :

- Tỉ tỉ đại ca trường bên dẫn người sang khiêu chiến với trường mình nói là để trả thù vụ hôm bữa gì đó.

Nó cổ ngóc đầu dậy

- Haizz mấy thằng điên bộ tui nó chưa biết sợ hay sao.

~ Cổng trường

~ Một tên thủ lĩnh từ trong đám khiêu chiến đó bước ra nói :

- Đúng như thằng Pai nói, quả nhiên thủ lĩnh trường KangSi là con gái

- Thế thì sao?

Tên đó cau mày :

- Thật nhục nhã cho trường HH , 1 đứa con gái cũng không đánh lại được

Nói rồi tên đó lao thẳng tới nó.....

~ Một lát sau

~ Nó càu nhàu :

- Toàn lữ yếu như sên mà cứ đòi khiêu chiến

Bước vào lớp, chợt nhớ ra điều gì nó ử rữ

- Chết rồi, còn mấy ngày nữa là thi học kì mà mình chưa gặm được chữ nào. Tất cả là tại cái lữ khốn đó....Hịc hịc

~ Chiều

~Nó quyết định xin nghỉ làm thêm để ôn thi. 1 phút , 10 phút , 30 phút trôi qua, nó gục trên bàn từ lúc nào. Có lẽ bản tính lười trong nó lại trỗi dậy. Nó quyết tâm :

- Thôi thì đăng nào cũng trượt hay mình đi chơi giải xui ta

Lắc đầu :

- Không được, kì này mà 0 nữa là khỏi đến trường luôn. Cố thôi cố thôi.

Bỗng điện thoại của nó reo lên :

- Thở ngốc đến công viên QQ .

Nó tức giận :

- Tên khốn hần có biết là mình sắp thi học kì không thế?

Nó mặc kệ lời yêu cầu của hần. 30 phút trôi qua, hình như có ai đó gõ cửa nhà nó. Nó bước ra mở cửa

- Hế nhô thở ngốc

Nó ngạc nhiên :

- Tại sao, tại sao anh lại biết nhà tui

- Cô quên là tui có Lizze à ?

- Vậy anh tới đây làm gì?

- Để gặp bà cô

Nó giật mình :

- Anh.....

8. Chương 7. Thế Nhé Thở Hâm ^^

Không đời nào tui cho anh zô - nó ngáng đường

Hần cười nhạt rồi hét to :

- Bà ơi.....

- Anh.....

Nói rồi hần thản nhiên gạt tay nó ra và bước vào nhà. Ôm chăm lấy bà nó, hần tươi cười

- Bà.....ưi lâu rồi cháu không gặp bà, nhớ bà quá

- Hần biết bà mình...??? - nó thầm nghĩ

Bà nó nhẹ vuốt tóc hần :

- Cậu chủ Dian đây sao? Cậu đã lớn thế này rồi à. Cho bà xem mặt cái nào, ui trời cậu đẹp zai hơn nhiều rồi đó ^^

- Cháu vẫn thế mà bà.

- Mà sao hôm nay cậu rảnh đến thăm tôi vậy?

- Tại cháu nhớ bà với có việc muốn nói với bà

Nó giật mình lòi hấn ra ngoài

- Nè tên kia anh đã hứa gì với tui hả? Tại sao lại nuốt lời

- Ý cô là sao?

- Anh còn định chối nữa hả? Chẳng phải anh định nói với bà tui chuyện hôm bữa hay sao?

- Ồ hóa ra là vậy.

- Anh.....

- Nếu cô chịu ngoan ngoãn nghe lời tôi thì đầu đến nỗi này. Lại còn 5 lần 7 lượt tính chơi tôi nữa

- Thôi được rồi, tui nghe lời anh là được zề

- Ngoan lắm thỏ ngố - Hấn xoa đầu nó rồi bước zô nhà

Nó đỏ mặt, tim nó đập như muốn nổ tung. Nó đập mạnh ngực :

- Sao thế này. Tên khốn đó.....

~ 3 tuần sau

~Lizze vội vàng chạy tới chỗ nó :

- Zen.....có....kết....quả.....thi.....rồi.....nè

Nó mặt khóc lóc :

- Tao không muốn biết

- Ủ, Zen à tao thông cảm mà. Mà lại đứng thứ nhất rùi

- Ý mày là từ dưới lên trên à.....Hic hic.....

Lizze khẽ vỗ vai nó

- Đúng là thỏ trí óc heo - hấn cười

- Tên khốn anh vừa nói gì hả - nó mặt thảm hại

- Tôi nói là cô chỉ xứng với óc heo thôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Anh.....

- HAHABA

- Grừ tên khốn tôi chịu đựng anh đủ rồi nhá.....

Nó lao thẳng tới chỗ hấn sút 1 cú thẳng mặt..

9. Chương 8

- Cô....cô có biết mình vừa làm gì không hả?

- Biết.....

Nói xong nó thông thả bước đi mặc kệ hấn mặt cau có.

~Sáng hôm sau

~Nó đến trường với bộ mặt mệt nhọc,

- Sút chút nữa là muộn học - nó thở gấp

Bước zô lớp, nhỏ Lizze hôm nay nghỉ học thì phải. Bỗng, loa trường reo lên

Mời bạn Lâm A Phong (Zen) lên phòng giáo vụ có chút chuyện

Cả lớp xì xào bàn tán, nó từ ngạc nhiên đến bức bối. Từ trước đến giờ nó rất ghét bị gọi cả họ và tên nên đã đặt ỉnh biệt danh là Zen. Lâm A Phong là cái tên mà ba nó đặt cho nó, mỗi lần có ai đó nhắc đến cái tên này nó lại nhớ tới ba và ước ao có 1 gia đình giống như mọi người.

~ Phòng giáo vụ ~

- Học sinh Lâm A Phong - cô chủ nhiệm đọc tên nó

- Cô có thể đừng đọc cả tên và họ của em được không? - nó khó chịu

- Em có thể giúp cô gửi cái này cho bạn Lăng Thiên Vũ được không? Hôm nay em gái bạn ấy không đi học nên cô đành gửi em. Đây là địa chỉ nhà bạn ấy

- Ủa sao cô lại gửi em, mà bạn đó là ai. Với lại sao cô không gửi trực tiếp cho bạn đó mà lại nhờ em ?

- Vì cô thấy 2 đứa có vẻ rất thân thiết với nhau.....

~ Trước cổng nhà hắn

~~ Hỳ hỳ hóa ra tên thật của hắn lại là Lăng Thiên Vũ. Cái tên nghe thật buồn cười , phải vô chọc hắn mới được...hí hí

Nó bước vào nhà hắn. Bỗng, có 1 cô giúp việc bước ra :

- Cháu tìm ai ?

- Dạ đây có phải là nhà của bạn Lăng Thiên Vũ không ạ?

- Đúng rồi cháu tìm cậu ấy à?

- Dạ phải

- Vậy cháu đi theo cô, cậu ấy đang ở trên phòng.

Nó đi theo cô giúp việc và mò mẫm lên phòng hắn. Lúc này hắn đang ngủ, nó nhìn hắn rồi nói :

- Tên này là con heo hay sao mà giờ này còn ngủ?

Định lại và đánh thức hắn thì bỗng có 1 bàn tay từ bên kia ôm lấy hắn. Hình như hắn còn nằm với 1 cô gái khác. Nó sững sốt. Bỗng nhiên hắn tỉnh giấc và giật mình :

- Cô...tại sao lại ở nhà tôi ...

10. Chương 9

Nhiệt độ cơ thể tăng nhanh, đầu nó gần như xì khói.....Sau 15s chóiang váng, không thể nhìn được nữa....nó lấy điện thoại, cười gian xảo :

- Tin này mà cả trường biết được hót phải biết , hí hí

Hắn đỏ mặt, bước xuống và vô lấy cái điện thoại nó đang cầm :

- Cô định làm cái gì vậy hả?

- Không thấy hay sao mà còn hỏi. Trả điện thoại đây.

- Không thích

- Cái zề

Bỗng nhiên có 1 giọng nói vang lên :

- Ai vậy??

Hắn quay lại và giật mình :

- C.....c.....c.....chị lên giường tui hồi nào thế ?

- Bí mật!! Mà đó là ai vậy ?

- Hả! Ý chị là con nhóc này - hắn chỉ tay zô nó

Nó nổi cáu

- Con nhóc là sao hả tên khốn. Grừ....

- Nhóc con này cũng xinh đó. - chị ta khẽ cười . Nhưng đừng hòng cướp Dian của tôi .

Giờ thế này này chị ta còn cười tươi mà giờ thái độ đã quay 180 độ. Hắn cầu nhàu :

- Bà già nói cái gì vậy hả?

- Ôi trời Dian vẫn dễ thương như ngày nào - chị ta cười

- Còn cô đến đây làm gì - hắn quay sang nói với nó

- Giao viên nhờ tui đưa cái này cho anh.

- Lại cái đó à, cô xé đi tôi không cần tờ giấy vớ vẩn đó đâu.

Nó tò mò :

- Tại sao?

- Cô không cần biết

- Nhưng tui muốn biết

- Sao cô nói hoài vậy?

- Vì anh đang cầm điện thoại của tui.

- Cô....

Hắn ném cái điện thoại zô người nó :

- Đứng đó chờ tôi 15 phút, tôi đi thay đồ

- Tại sao tui phải chờ anh

- Lizze cần sự giúp đỡ của cô

- Cái gì? Lizze đã xảy ra chuyện gì?

- Đứng đó chờ tôi đi

- Cái tên.....- nó cáu

Đành phải đứng đó chờ hắn thôi. Quay qua nhìn chị ta, hình như bà đang tức sôi máu.

~ 15 phút sau

~ Hắn bước ra với bộ đồ mới. Công nhận hắn mặc gì cũng nổi bật.

- Đi theo tôi - hắn lôi tay nó

Nó lo lắng hỏi :

- Lizze có chuyện gì sao?
- Cô biết bạn trai của Lizze chứ ?
- Ý anh là cái tên Lizze quen cách đây 2 tháng
- Đúng
- Nhưng có chuyện gì chứ.
- Tên đó đã bắt cóc Lizze. Ban đầu hắn quen Lizze chỉ vì ý vui đùa nhưng sau khi biết gia đình Lizze có gia thế hắn đã tính toán và bắt cóc nhằm tống tiền gia đình tôi. Cái lá thư lúc này cô đưa cho tôi là lá thư hắn gửi đe dọa tôi. Những lá thư như vậy được gửi liên tục từ hôm qua.
- Nó bóc vội lá thư, những lời hắn nói là thật. Lời lẽ trong lá thư toàn là lời lẽ hăm dọa
- Vậy tại sao, lá thư đó lại được gửi từ giáo viên
- Lá thư đó bên ngoài giống như 1 lá thư học bổng du học. Tôi sẽ giải thích với cô sau.....

11. Chương 10

- Lên xe đi - hắn nói với nó
- ~Một lúc sau
- ~Xe dừng ở 1 bãi biển, nó tò mò hỏi bác tài xế :
- Bác ơi hình như chúng ta đến nhầm chỗ rồi. Lizze không thể bị bắt cóc ở đây.
- Ý cô là sao ? Cô Lizze bị bắt cóc ? - bác tài ngạc nhiên
- Hắn không nói gì mà lôi nó xuống xe. Nó hỏi hắn :
- Này anh kia thế là sao hả?
- Sao là sao?
- Tại sao bác tài lại nói như Lizze không có chuyện gì thế hả?
- Thì nó có bị sao đâu
- Cái zè?? Anh....chẳng phải anh nói là Lizze bị bắt cóc.
- Tôi nói hồi nào
- Anh....anh lừa tui
- Nó tức giận bỏ về thì bị hắn lôi lại
- Đến đây rồi cô còn định đi đâu ?
- Chứ sao anh lại lừa tui ?
- Chứ nếu nói thật cô có chịu đi không?
- Anh.....
- Dứt lời thì Lizze và 1 anh chàng tiến lại chỗ nó :
- 2 người đến lâu chưa
- Mới thôi - hắn cười

Lizze quay sang chỗ nó :

- Zen xin lỗi vì đã lừa mày nhưng sinh nhật vui vẻ . ^^
- Sinh nhật tao ?
- Ủ,

Nó ngớ người.

- Thôi đã đến đây rồi thì xõa đi, à mà Zen đây là người iêu tao, mày thấy thế nào - Lizze chỉ zô người con trai bên cạnh.

Nó nhìn người con zai đó rồi nói :

- Cũng đẹp zai đấy ^^, mà công nhận Lizze mày tốt số thật, chẳng bù cho tao T.T

Lizze cười :

- Mày cũng có mà đâu phải bi thảm thế
- Ai ??

Lizze cười rồi liếc qua Dian, hấn đỏ mặt rồi hét lớn :

- Lizze, em lắm nhảm gì đấy. Em nghĩ anh là ai mà lại đi iêu cái con nhỏ xấu xí, ương bướng, vụng về, lì lợm, hậu đậu, ko thông minh, ko dịu dàng này

Nó cũng hét lớn :

- Thế anh nghĩ tôi thêm iêu anh à. Cái thứ cà chớn, trẻ con. hứ
- Thôi thôi tôi xin 2 người. - Lizze nhăn mặt - Hôm nay là sinh nhật Zen 2 người có thể thôi cãi vã được không?
- Tưởng ngày gì quan trọng hóa ra ngày con hăm ra đời - Hấn cười nhạt
- Hừ..- nó tức
- Thôi thôi, hôm nay ngày vui tắm biển nào - Lizze cười

.....

12. Chương 10

- Lên xe đi - hấn nói với nó
- ~Một lúc sau
- ~Xe dừng ở 1 bãi biển, nó tò mò hỏi bác tài xế :
- Bác ơi hình như chúng ta đến nhầm chỗ rồi. Lizze không thể bị bắt cóc ở đây.
- Ý cô là sao ? Cô Lizze bị bắt cóc ? - bác tài ngạc nhiên
- Hấn không nói gì mà lòi nó xuống xe. Nó hỏi hấn :
- Này anh kia thế là sao hả?
- Sao là sao?
- Tại sao bác tài lại nói như Lizze không có chuyện gì thế hả?
- Thì nó có bị sao đâu

- Cái zề?? Anh....chẳng phải anh nói là Lizze bị bắt cóc.

- Tôi nói hồi nào

- Anh....anh lừa tui

Nó tức giận bỏ về thì bị hấn lôi lại

- Đến đây rồi cô còn định đi đâu ?

- Chứ sao anh lại lừa tui ?

- Chứ nếu nói thật cô có chịu đi không?

- Anh.....

Dứt lời thì Lizze và 1 anh chàng tiến lại chỗ nó :

- 2 người đến lâu chưa

- Mới thôi - hấn cười

Lizze quay sang chỗ nó :

- Zen xin lỗi vì đã lừa mày nhưng sinh nhật vui vẻ . ^^

- Sinh nhật tao ?

- Ủ,

Nó ngớ người.

- Thôi đã đến đây rồi thì xóa đi, à mà Zen đây là người iêu tao, mày thấy thế nào - Lizze chỉ zô người con trai bên cạnh.

Nó nhìn người con zai đó rồi nói :

- Cũng đẹp zai đấy ^^, mà công nhận Lizze mày tốt số thật, chẳng bù cho tao T.T

Lizze cười :

- Mày cũng có mà đâu phải bi thảm thế

- Ai ??

Lizze cười rồi liếc qua Dian, hấn đỏ mặt rồi hét lớn :

- Lizze, em lắm nhảm gì đấy. Em nghĩ anh là ai mà lại đi iêu cái con nhỏ xấu xí, ương bướng, vụng về, lì lợm, hậu đậu, ko thông minh, ko dịu dàng này

Nó cũng hét lớn :

- Thế anh nghĩ tôi thềm iêu anh à. Cái thứ cà chớn, trẻ con. hứ

- Thôi thôi tôi xin 2 người. - Lizze nhăn mặt - Hôm nay là sinh nhật Zen 2 người có thể thôi cãi vã được không?

- Tưởng ngày gì quan trọng hóa ra ngày con hăm ra đời - Hấn cười nhạt

- Hừ..- nó tức

- Thôi thôi, hôm nay ngày vui tắm biển nào - Lizze cười

.....

13. Chương 11. Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Một lúc sau, nó chạy ra biển với bộ đồ bơi thì hấn chặn lại. Nó hét lớn :

- Làm cái gì vậy hả? Tránh ra!

- Không thích

- Thế anh có tránh ra không?

- Không đấy.

- Ô có con giun dưới chân anh kìa

Hấn hoảng hốt nhìn xuống dưới chân :

- Đâu đâu ??

Nhân cơ hội nó chạy ra biển :

- Đồ ngốc, há há !!

Hấn âm ỉt lao xuống biển...

~ Một lát sau

~ Nó lên bờ với tâm trạng sảng khoái. Ngồi xuống ghế, lúc này nó mới để ý người iêu của Lizze cũng đang ngồi ở đây, nó tò mò :

- Ủa sao anh không xuống tắm chung cho vui ?

- À, anh thích ở trên bờ hơn....

- Tui có trò này nè, anh muốn chơi không?

- Trò gì?

- Búa bao kéo phạt rượu

- Ý em là sao?

- Anh và tui sẽ chơi trò búa bao kéo ai thua thì phạt uống rượu. Người nào say trước thì coi như thua và làm những điều người thắng nói.

Anh ta ngẫm nghĩ 1 chút rồi cười :

- Em đúng là trẻ con thật,

- Zề?

- Thôi được rồi chơi thì chơi, nhưng anh nói trước anh sẽ không chịu thua đâu.

Uống uống uống, nó và anh ta cứ uống....Đúng lúc đó hấn lên bờ , nhìn thấy cả 2 hấn tò mò :

- 2 người đang làm cái quái gì thế?

- À.....ợ.....ợ.....anh lên bờ.....rồi à - nó nói

- Sao mồm cô độc mùi rượu vậy?

- Tụi anh đang thi uống rượu.....ợ.....vui lắm, muốn nhập bọn không? - bạn trai Lizze nói

- Thi uống rượu?? 2 người đúng là khùng rồi?

- Khùng cái đầu anh.. - nó nói

Như hiểu ra mọi chuyện hấn gọi Lizze lên bờ và đưa 2 người về phòng....Lizze vừa đi nó về phòng vừa nói :

- Không biết có chuyện gì mà uống kinh thể này ?

~ Tối hôm đó

~ Nó đau đầu nằm trên giường, bỗng điện thoại của nó reo lên :

- Alô, Zen à qua phòng tao đi, có cái này hay lắm - Lizze hí hửng

- Mà định sát hại tao à ? Tao mệt lắm không qua đâu.

- Chắc mày lại cái vụ uống rượu chứ gì? Thiệt tình tao bó cánh với mày luôn. Thôi qua phòng tao đi, tao cho xem cái này

- Không!!

- Thế mày có qua không? Hay để tao gọi Dian, hử

- Thôi được rồi.

Nó cố lết dậy, tắm rửa rồi mặc quần áo ra ngoài... Mắt nhắm mắt mở đi trên đường nó va vào 1 tên con zai nào đấy. Nó vội vàng nói :

- Xin lỗi...

Ngước mắt lên, nó không thể ngờ được,

- Anh.....

- Cô biết tôi à ?

- Anh là Hàn Thiên Ân

Anh ta bất ngờ :

- Cô quen tôi sao?

- Anh không nhớ em sao?

Nó vui mừng ôm chầm lấy anh ta.....Anh ta đẩy nó ra . Nó nói :

- Em là Lê.....à không là Zen nè.

- Xin lỗi tôi không quen cô

Anh ta lạnh nhạt bước qua nó.....

Tên : Lâm A Phong

Biệt danh : Zen

Nhóm máu : O

Cung hoàng đạo : Sư Tử

Câu nói đặc trưng : Có giỏi thì đấu tay đôi với nhau

14. Chương 12. Đau Lắm

Nó ngạc nhiên,

- Tại sao anh ấy lại.....Không nhận ra mình sao? - nó thoáng nghĩ - Cũng phải thôi mình thế này anh ấy nhớ làm gì.

Nó buồn bã bước đến nhà Lizze. Lizze ra mở cửa :

- Ủa Zen mày đến rồi à ?

- Ừ.....Phòng mày có rượu không?

- Có chuyện gì xảy ra với mày à?

- Không có gì? - Giọng nó buồn

~1 lúc sau

~ - Zen mày uống vậy đủ rồi? Có chuyện gì thì nói đi tao sẽ giải quyết giúp mày ? - Lizze cố lấy cốc rượu từ tay nó ra

Nó không nói gì mà cứ uống. Từng giọt nước mắt khê lặn trên má nó

- Lizze, tại sao anh ấy lại không nhớ tao chứ? Chẳng phải....tao.....

- Zen.....mày đã gặp anh ấy rồi sao?

- Phải,..

Lizze lo lắng 1 hồi rồi lấy điện thoại ra và bấm số

- Alo anh à, qua phòng em có chút chuyện

~ 15 phút sau

~Hắn thở hổn hển đứng trước phòng Lizze bấm chuông. Lizze bước ra giọng đầy lo lắng :

- Anh.....nó say rồi anh đưa nó về phòng đi, em có chút chuyện cần giải quyết.

- Em định đi đâu giờ này ?

- Em có tí chuyện riêng thôi! Anh giúp em đưa Zen nó về phòng ha

Hắn công nó trên vai rồi ra về, hắn cầu nhàu :

- Cái con nhà quê này, uống gì mà kinh quá vậy? Cô mà nôn ra áo tôi thì....Mà cô ăn cái quỷ gì mà nặng thế, công cô nốt hôm nay chắc tôi tài phé quá.....

- Tên khốn anh nói gì vậy hả? - nó cất lời

- Này ngậm mồm zô không nôn ra áo tôi đó - hắn kinh hãi

- Dian.....tui hỏi anh 1 câu nhá.

- Câu gì?

- Nếu 1 ngày nào đó anh đi trên 1 con đường và bỗng chợt va phải 1 người là người anh yêu nhưng người đó không nhận ra anh, rồi trốn tránh anh, anh sẽ làm gì?

Hắn im lặng 1 lúc rồi nói :

- Không biết!!

- Anh đúng là tên ngốc mà - nó lẩm bẩm

- Nhưng có lẽ sẽ đau lắm, đau đến phát khóc.

- Đúng, đau lắm, tôi thực sự rất đau, đau đến phát khóc, anh có hiểu không? Đau lắm - nó bật khóc trên vai hắn.

-

~ Sáng hôm sau

~ Hắn đến phòng của Lizze .

- Lizze giải thích đi, có chuyện gì đã xảy ra với nhỏ nhà quê đó thế.

- Ý anh là sao?

- Nhỏ đó.....nói là rất đau.....

Lizze sững sốt

- Nó nói thế sao?

- Ủ.....nhỏ đó nói rất đau, đau lắm

Lizze khẽ buồn rồi nói :

- Thôi được rồi em sẽ kể cho anh nghe tất cả.

15. Chương 13

Lizze từ từ giải thích :

- 4 năm trước Zen có quen 1 người con trai. Sau 1 thời gian nó và người đó nảy sinh tình cảm, Zen rất thích người con trai đó và có thể đánh đổi tất cả mọi thứ vì người đó. Nhưng vào 1 ngày, người con trai đó bỗng dưng biến mất, Zen đã tìm kiếm khắp nơi nhưng vô vọng, không ai nói cho nó biết anh ta ở đâu. Trong khoảng thời gian đó Zen đã rất khổ tâm

Hắn tò mò :

- Uả, anh thấy lúc trước nhỏ nhà quê đó rất bình thường mà!!!

- Đó chỉ là bên ngoài thôi, nó đã rất rất rất nhớ anh ta và luôn tìm kiếm. Và ngày hôm qua nó đã vô tình nhìn thấy anh ta. Tưởng rằng anh ta sẽ nhớ nó nhưng anh ta đã chối và cố tình lảng tránh nó. Tối hôm qua em đã đi gặp anh ta để nói chuyện. Có vẻ hắn cố tình không nhớ nó...Tên khốn đó.....

Hắn không nói gì mà chỉ im lặng 1 lúc rồi cất tiếng nói :

- Vậy...tâm trạng của cô ta lúc này....

- Có lẽ rất đau khổ.

- ...Nhỏ đó...

~ Tại phòng nó

~ Nó nằm lăn lóc trên giường, từ từ mở mắt :

- Thiệt tình, không muốn trời sáng tí nào!!!

Nó nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, trái tim nó lại nặng trĩu. Nó tự an ủi bản thân :

- Mình sao thế này. Anh ta không nhớ mình thì tại sao mình lại phải nhớ anh ta, cứ quên luôn đi cho rồi.

Tuy là nghĩ thế nhưng không giây phút nào nó không nhớ đến anh ta.....Nhưng trong giây lát hình ảnh của hắn lại có mặt trong đầu nó. Trong giây phút nó nghĩ về hắn :

- Hắn đã rất mạnh mẽ sau cái chết của Sohy còn gì....Chẳng lẽ mình lại đi thua cái tên hâm đấy. Không được.....mình cũng phải như hắn..... - nó quyết tâm

Đúng lúc đó, điện thoại của nó reo - là hắn :

- Alô, gọi tui chi vậy - nó nói

- Tôi tưởng cô chết rồi nên gọi để kiểm chứng

- Đúng rồi đấy nói chuyện với cái người như anh chỉ có con đường chết thôi

- Vậy sao!! - Hắn bật cười - Thỏ hâm.....

- Gì ?

- Đi chơi không?

- Không thích!! Đi với anh chỉ tổ bị bắt là ôsin ấy mẹ bạn gái anh

- Cô đang ghen đấy à?

Nó lúng túng :

- Ai thèm!!!

- Thế đi chơi với tôi nhá?

- Đã bảo không thích rồi mờ

- Cô vẫn đang ghen đấy à? Yên tâm đi lần này chỉ có cô với tôi thôi

- Đã bảo là không ghen mà. Đi thì đi tui sợ anh chắc

- Thế hẹn nhau ở bãi biển III nhé !! Nhớ ăn mặc thật đẹp zô, tôi không muốn đi với mấy người có bộ dạng ăn mày đâu!

- Cái zê!!

Hắn cúp máy, nó nóng nảy bóp cái điện thoại :

- Được lắm, chờ đấy phen này tôi cho anh mất mặt dài dài. hừ

~ 1 lúc sau

~ Nó đến bãi biển III , hắn chờ sẵn nó ở đấy, nó bước đến :

- Coi bộ anh cũng đến sớm quá ha

- Đến rồi à? Đến rồi thì đi chơi thôi

Hắn kéo tay nó rủ đi khắp chỗ này chỗ khác....

~ Tối

~ Nó cười quay sang chỗ hắn :

- Cảm ơn nhá!!

Hắn tò mò :

- Vụ gì?

- Về hôm nay, cảm ơn đã rủ tui đi chơi. Nếu không có anh ngày hôm nay sẽ dài lắm ^^

- Thở hâm.....

- Gì?

- Cứ cười thế này, đừng khóc nữa nhé! Nhìn cô khóc tởm lắm nhìn mà muốn nôn

- Tui sẽ cười cho đến khi nào anh bớt zô zuyên. Cái gì mà tởm hả?

Nó đuổi đánh hắn trong tiếng cười của cả 2.

16. Chương 14. Chạm Mặt

1 tuần sau , nó cùng nhóm Lizze trở về....

~ Sáng hôm ấy

~ Nó đến trường từ rất sớm có lẽ là để trực nhật. Ngồi 1 chỗ nó hết lớn :

- Mấy thằng kia, lo mà quét cho sạch đi để tao mà còn thấy sót bụi nào thì tao giết!!!

Nói rồi nó chỉ vô mặt của mấy thằng đang xanh mặt phía trước.....Nó ra ngoài sân trường, đi vòng quanh....

“ Bóp ” hình như nó va phải ai đó , nó hết lớn :

- ĐÚA NÀO!!

Quay qua nhìn thì đó chính là anh ta - Hàn Thiên Ân (thiết tình mỗi lần viết cái tên này lại thấy ngại ngại,)

- Hàn.....Thiên.....Ân

Anh ta không nói gì mà bước đi, nó lúi lại vào nói :

- Anh.....thực sự không nhớ em sao?

- Cô.....quen tôi à????

Nó nhẹ nhàng buông tay ra để cho anh ta đi, đau lắm trong lồng ngực nó lúc này đau lắm, trái tim như bị bóp nghẹt.....nhẹ lau nước mắt nó bước vô lớp như không có chuyện gì

~ Tan học

~ Nó ra nhà xe chậm rãi, hôm nay Lizze có việc nên nghỉ học. Định lấy cái xe đạp thì có ai đó lúi nó...đó là hấn, nó giật mình :

- Ủa sao anh lại ở đây?

- Xe tôi tôi ngồi vấn đề à?

- X.....x.....e.....e.....anh

- Ừ

- Thế lúc nãy.....là anh hả?

- Chứ là ma!!

Nó cúi bước ra khỏi xe, hấn lúi lại :

- Đi đâu đấy?

- Đi về

- Ai cho cô về.

- Tui

- Ngang quá ha, thôi hay là để tôi về cùng cô gặp bà cô tí nhỉ, có nên không ta?

Nó giật mình :

- Anh muốn gì?

- Lên xe đi

Nó đành phải bước lên xe.....

~ 1 lúc sau, tại quán kem

~ Nó tò mò :

- Ủa đến đây làm gì?

- Ăn chứ làm gì

Nói rồi hấn lúi nó bước vào. Ngồi xuống bàn, hấn đưa nó cái Menu :

- Nè, cô muốn ăn gì?

Nó cầm cái Menu rồi chọn :

- Kem tuyết Chocolate....

Chưa nói hết lời hắn đã chen ngang

- Không được, tôi không thích Chocolate

Nó cau mày

- Vậy thì Kem Bạc Hà

- Không thích !!

- Kem tuyết táo xanh

- Quá chán, không thích!

- Kem tuyết Kiwi

- Không,

- Kem tuyết dâu

- Không...

Nó đọc nguyên bản Menu nhưng đáp lại hắn chỉ có 1 chữ “ Không ” . Nó cười rồi quay qua chỗ chị bồi bàn :

- Chị ơi lấy cho em tất cả chỗ em vừa đọc

Hắn ngạc nhiên

- Tôi đã bảo là không thích mà

- Anh không thích nhưng tui thích , pì pì - nó trêu người hắn

Nó ăn ăn và ăn trước con mắt kinh ngạc của mọi người, hắn thì thầm :

- Đây cái con heo kia, cô biết mình đang ngồi với ai không hả?

- Ngồi với cái tên lẩm mồm anh đấy

- Biết thì ăn ít đi 1 chút, giữ thể diện cho tôi 1 chút chút. Con gái gì mà không biết giữ ý giữ tứ

- Không thích!!

- Cô...

~ 1 tiếng sau

~ Nó ôm cái bụng căng đầy kem ra ngoài :

- Ợ....Ợ.....

Hắn quay sang kinh ngạc

- Cô có phải con gái không thể?

- Hứ....

Hắn với nó đi dạo quanh hồ, vô tình nó đụng phải 1 cặp tình nhân, nó ngược nhìn và ngạc nhiên. Lại 1 lần nữa nó chạm mặt Hàn Thiên Ân, bên cạnh anh ta còn có 1 người con gái trông rất giống nó.....Nó bàng hoàng đến không thể nói gì.....hắn nhẹ nhàng bước đến.....

17. Chương 15

Hắn lại gần và nắm lấy tay nó, dắt nó bước qua, có lẽ hắn không muốn nó nhìn nữa, không muốn.....

Hắn cất lời :

- Thỏ ngốc.....

-

- Đừng buồn vì anh ta, anh ta không xứng để cho cô buồn đâu.

Nó nhìn hắn

- Anh....chắc vẫn còn yêu Sohy.....nên chắc hiểu được cảm giác của tôi

Hắn ngập ngừng

-Không hẳn. Sohy mất cũng lâu rồi, đôi khi tôi vẫn còn ám ảnh về cô ấy.....nhưng đó là trước kia. Có 1 người con gái luôn cười, giận dữ nhưng thật đáng yêu. Cô ấy kiên cường, mạnh mẽ, lém lỉnh và luôn nghĩ cho người khác đã thay thế Sohy chiếm lấy tâm trí tôi , mỗi lần nhìn thấy cô ấy tôi đều muốn lại gần và ôm chầm, nói rằng “ Tôi thích em ”Nhưng gần đây cô ấy mất đi sự vui vẻ, trong sáng mà thay vào đó là sự u buồn.....

- Cô gái đó là ai vậy ? - nó tò mò

Hắn chỉ zô đầu rồi nói :

- Trong đây nè!!

- Anh đùa tôi à.

- Không thật đó - hắn cười - Tôi chỉ muốn 1 lần nữa được thấy lại cái trong sáng, vui vẻ, nhưng có lẽ vết thương của cô ấy quá sâu.....

Nó không nói gì mà lặng thinh như suy nghĩ điều gì đó...

~ Chiều hôm sau ~

Nó đến chỗ làm thì thấy hắn đứng chờ ở đó :

- Hê nhô thỏ hâm

- Chào! Ủa mà anh đẩy đây làm gì?

- Rủ cô đi chơi đó mà, hỳ hỳ

- Chơi hòai, tôi còn phải làm việc nữa chứ

- Tôi xin nghỉ cho cô rồi, đi thôi

Không để nó nói gì hắn lôi nó ra ngoài...

~ Shop thời trang nữ

~ Hắn dẫn nó vô shop thì thăm với chị chủ tiệm 1 lúc, nó bị lôi vô phòng thử hết bộ đồ này đến bộ khác đến nỗi nó cáu và hét lớn :

- CÁI TÊN CÀ CHỐN KIA!!!

Hắn bịt tai. 1 lúc sau nó bước ra với bộ dạng hoàn toàn mới . Hắn ngỡ ngàng , chị chủ tiệm cười :

- Em thấy sao? Cô bé này cũng xinh đó chứ

Hắn quay mặt đi 1 lúc rồi kéo nó ra ngoài.....đi ăn, đi chơi tất cả mọi nơi hắn đều dẫn nó đến, từng nụ cười trên mặt nó hiện dần.....

~ Cầu ánh sao

~ - Uả sao lại dẫn tui đến đây - nó tò mò

- Thì hóng mát thôi!!

- Đồ hâm!

- Tôi hâm vì tôi thích thế, hể hể - hấn chọc cười nó

- Khùng!

- Cười rồi kìa cười rồi.

Hấn lấy điện thoại chụp lại nụ cười đó của nó, nó đỏ mặt :

- Cái gì thế tên hâm kia.

- Chụp zia làm thâm lót chân

- Cái Zề - nó cáu

Hấn bật cười

- Giá như lần nào cô cũng cười và vui vẻ như thế này.

- Tui lúc nào chả thế

- Thật hơn?

- Thật chứ bộ, không tin à, tôi cười à xem nhá

Nó nhe răng và cười to....

18. Chương 16

Lizze xách túi ra khỏi nhà, chắc lại đi mua sắm đêm đây. Dừng lại ở khu thương mại, định bước vào thị 1 giọng nói khiến Lizze dừng bước

- Nói chuyện 1 lúc đi - đó là Kai (Hàn Thiên Ân , từ giờ mình sẽ bắt đầu dùng biệt danh)

- Có chuyện để nói sao?

- Tại sao lại có đến 2 Zen

- Ý anh là sao?

- Mấy ngày trước và kể cả hôm nay tôi đã gặp 1 nhỏ tự nhận là Zen, bề ngoài nhỏ đó rất giống Zen kể cả giọng nói

- Thế thì sao?

- Nhưng cách đây 2 tháng trước cũng có kẻ tự nhận là Zen

- Cái gì?

- Cô đã hiểu được vấn đề rồi chứ?

- Không thể nào có chuyện đó

- Vì biết đó là không thể nên tôi mới đi gặp cô để hỏi rõ

- Tại sao lại hỏi tôi

- Vì cô là bạn thân duy nhất của Zen nên tôi nghĩ Zen thật cô sẽ biết

- Ôi trời !! - Lizze ôm đầu

~ 1 lát sau

~ - Giờ thì anh biết ai là thật rồi chứ?

- Ừm cảm ơn cô

- Không có gì nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng làm Zen khóc bất cứ lần nào cả, tôi không cần biết vì lí do gì nhưng Zen nó có lòng tự trọng rất lớn đừng phá hỏng nó, anh hiểu chứ..

- Cô giống như bảo mẫu khó tính vậy

- CÁI ZỀ

~ Trường học

~ Tan học, nó lấy vội cái xe đạp phi ra cổng trường, bỗng nhiên Kai chặn lại. Nó nhăn mặt :

- Tránh ra

- Nói chuyện 1 lúc chứ ?

- Không!!!

- Đúng là Zen thiệt rồi, bà chằn lửa

Nó cau

- Có tránh ra không thì bảo

- Nói chuyện với anh đi , 1 chút thôi

- Đã bảo không là không mà

- Khó tính thật

Kai nhắc bóng nó lên, rồi hét lớn :

- Nếu em không chịu nói chuyện với anh thì anh sẽ hét to lên cho cả trường này biết anh và em quen nhau

- Thế thì sao? Cứ hét nếu anh thích, tôi sẵn sàng giết chết đứa nào dám nghe đấy - nó cười thâm độc

Tất cả mọi người đứng đó đều lạnh sống lưng và cố tránh xa chỗ nó

- Ồ thế sao? Vậy sẽ thế nào nếu anh nói với bà em

Nó tím mặt

- Anh sao biết nhà tôi chứ

- Sao lại không? Nhà em ở số xx đường xx chứ gì

Nó ngạc nhiên cố gắng nhảy xuống

- Thôi được rồi nói thì nói

- Quả nhiên điểm yếu của em là bà

~ Quán cafe

~ - Sao anh muốn nói gì?

- Em.....hẹn hò với anh nhé!!

Nó cười nhếch mép

- Không phải mấy ngày trước anh còn không nhận ra tôi sao? Giờ còn đòi hẹn hò, anh có vấn đề về thần kinh hả?

- Anh xin lỗi vì đã không nhận ra em đó là vì 1 số lí do riêng thôi

- Lí do riêng? Lí do là anh không muốn thừa nhận 1 nhỏ nhà quê như tôi là bạn anh, hay...vì.....anh đã quên lời hứa lần đó - nó ngập ngừng

- Không bao giờ anh có thể quên em và cả lời hứa năm đó.

- Vậy tại sao? tại sao anh lại không nhận ra tôi, kể cả 1 chút - nó bật khóc
- Đó là vì....
- Chưa kịp để Kai nói gì, nó đã lao thẳng ra cửa. Kai vội nắm lại cổ tay nó :
- Đừng khóc, Zen của anh đâu có yếu đuối như thế.
- Tôi đâu có khóc
- Có kìa.
- Không có
- Có mà anh chắc đấy
- ĐÃ BẢO LÀ KHÔNG CÓ - nó hét lớn đến nỗi cả quán giật mình

19. Chương 16

Lizze xách túi ra khỏi nhà, chắc lại đi mua sắm đêm đây. Dừng lại ở khu thương mại, định bước vào thị 1 giọng nói khiến Lizze dừng bước

- Nói chuyện 1 lúc đi - đó là Kai (Hàn Thiên Ân , từ giờ mình sẽ bắt đầu dùng biệt danh)
- Có chuyện để nói sao?
- Tại sao lại có đến 2 Zen
- Ý anh là sao?
- Mấy ngày trước và kể cả hôm nay tôi đã gặp 1 nhỏ tự nhận là Zen, bề ngoài nhỏ đó rất giống Zen kể cả giọng nói
- Thế thì sao?
- Nhưng cách đây 2 tháng trước cũng có kẻ tự nhận là Zen
- Cái gì?
- Cô đã hiểu được vấn đề rồi chứ?
- Không thể nào có chuyện đó
- Vì biết đó là không thể nên tôi mới đi gặp cô để hỏi rõ
- Tại sao lại hỏi tôi
- Vì cô là bạn thân duy nhất của Zen nên tôi nghĩ Zen thật cô sẽ biết
- Ôi trời !! - Lizze ôm đầu
- ~ 1 lát sau
- ~ - Giờ thì anh biết ai là thật rồi chứ?
- Ừm cảm ơn cô
- Không có gì nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng làm Zen khóc bất cứ lần nào cả, tôi không cần biết vì lí do gì nhưng Zen nó có lòng tự trọng rất lớn đừng phá hỏng nó, anh hiểu chứ..
- Cô giống như bảo mẫu khó tính vậy
- CÁI ZỀ
- ~ Trường học
- ~ Tan học, nó lấy vội cái xe đạp phi ra cổng trường, bỗng nhiên Kai chặn lại. Nó nhăn mặt :

- Tránh ra
- Nói chuyện 1 lúc chứ ?
- Không!!!
- Đúng là Zen thiệt rồi, bà chần lữa

Nó cúi

- Có tránh ra không thì bảo
- Nói chuyện với anh đi , 1 chút thôi
- Đã bảo không là không mà
- Khó tính thật

Kai nhắc bổng nó lên, rồi hét lớn :

- Nếu em không chịu nói chuyện với anh thì anh sẽ hét to lên cho cả trường này biết anh và em quen nhau
 - Thế thì sao? Cứ hét nếu anh thích, tôi sẵn sàng giết chết đứa nào dám nghe đấy - nó cười thâm độc
- Tất cả mọi người đứng đó đều lạnh sống lưng và cố tránh xa chỗ nó
- Ồ thế sao? Vậy sẽ thế nào nếu anh nói với bà em

Nó tím mặt

- Anh sao biết nhà tôi chứ
- Sao lại không? Nhà em ở số xx đường xx chứ gì

Nó ngạc nhiên cố gắng nhảy xuống

- Thôi được rồi nói thì nói
 - Quả nhiên điểm yếu của em là bà
- ~ Quán cafe

~ - Sao anh muốn nói gì?

- Em.....hẹn hò với anh nhé!!

Nó cười nhếch mép

- Không phải mấy ngày trước anh còn không nhận ra tôi sao? Giờ còn đòi hẹn hò, anh có vấn đề về thần kinh hả?
- Anh xin lỗi vì đã không nhận ra em đó là vì 1 số lí do riêng thôi
- Lí do riêng? Lí do là anh không muốn thừa nhận 1 nhỏ nhà quê như tôi là bạn anh, hay...vì.....anh đã quên lời hứa lần đó - nó ngập ngừng
- Không bao giờ anh có thể quên em và cả lời hứa năm đó.
- Vậy tại sao? tại sao anh lại không nhận ra tôi, kể cả 1 chút - nó bật khóc
- Đó là vì....

Chưa kịp để Kai nói gì, nó đã lao thẳng ra cửa. Kai vội nắm lại cổ tay nó :

- Đừng khóc, Zen của anh đâu có yếu đuối như thế.
- Tôi đâu có khóc
- Có kìa.
- Không có

- Có mà anh chắc đấy
- ĐÃ BẢO LÀ KHÔNG CÓ - nó hét lớn đến nỗi cả quán giật mình

20. Chương 17

Nó lấy cái xe đạp, vội vàng lao ra ngoài

- Bà ơi cháu đi làm nha

Lao nhanh nó cố lao nhanh nhất có thể, bỗng nhiên có chiếc ô tô chạy về phía nó....

~ 1 lúc sau

~ Nằm trên giường cấp cứu, nó mắt nhắm mắt mở rồi ngất lịm đi.....

Nó tỉnh dậy trên giường bệnh, cất tiếng hỏi :

- Đây là đâu?
- Em tỉnh rồi à, đây là bệnh viện - chị y tá cất lời
- Ủa sao em lại ở đây ?
- Em không nhớ gì sao?

Nó cố nhớ lại khoảng khắc đó, nó bị 1 chiếc ô tô đâm thì phải, chân nó lúc này đau nhói. Bỗng, Kai bước vào

- Em tỉnh rồi sao
- Sao anh lại ở đây?
- Lúc em bị tai nạn anh là người đưa em vào bệnh viện, em không nhớ sao?
- Vậy à!! Cảm ơn

Đúng lúc đó, Lizze bước vào, mặt lo lắng

- Zen.....Zen mày không sao chứ?
- Không!!
- May quá tao cứ tưởng mày không qua khỏi chứ. Mày có biết tao lo lắng ày lăm không.
- Vâng, cảm ơn cái sự lo lắng của mày.- nó mặt căm phẫn
- Hỳ hỳ, mà mày đi đứng cái kiểu gì mà lại tai nạn thế.

Nó chưa kịp nói gì thì hấn bước vào :

- Ốc heo có khác, đi đứng cũng không biết lối.
 - CÁI ZỀ - nó cau - Tôi đi đứng vậy đấy còn hơn cái đồ....đồ.....đồ....máu lạnh.....đồ.....đồ.....đồ.....khùng.....đồ.....đồ.....đồ.....vô tâm.....
 - Thiệt tình, bây giờ đi đâu cũng có fan là thế nào, hí hí - hấn cười đắc ý
 - Fan á, có dở hơi mới là fan của anh
 - Chứ không phải ai đó cũng là fan của tôi à?
 - Ai ? Đâu? Đứa nào khùng thế
 - Cái con nhỏ nằm trên giường đang to mồm kia kìa
- Hấn vừa dứt lời, cả phòng cười rộ lên khiến nó đỏ mặt xấu hổ.

~ Vài ngày sau

~ Ngày nào Kai cũng đến thăm nó và kể cả hôm nay cũng vậy. Kai bước vào phòng bệnh hỏi thăm

- Em đã đỡ hẳn chưa?

- Nè tui hỏi anh 1 câu nhá

- Em hỏi đi!! - Kai cười

- Ngày nào anh cũng đến đây không thấy phiền sao?

- Không, chăm sóc em thì có gì mà phải phiền

Nó cười nhạt, Kai cắt lời :

- Zen.....

- Hả?

- Làm bạn gái anh nhé!

- Khùng à?

- Anh nói thật đó

- Không!!

- Tại sao? Chẳng phải lúc trước và ngay cả bây giờ em vẫn có tình cảm với anh sao?

- Hồi nào? - nó đáp lại

- Chứ không phải vì anh tại sao em lại khóc?

Nó ngập ngừng

- Cái đó.....Đúng là lúc trước và ngay cả bây giờ tôi vẫn còn tình cảm với anh nhưng.....dường như tâm trí của tôi và ngay cả trái tim không còn hướng về anh nữa, nó không còn đập mạnh khi nhìn thấy anh, không còn cái cảm giác....của ngày xưa....Yêu thật lòng 1 ai đó thì sẽ rất khó quên...nhưng tôi sẽ tập quên.... tập quên..... - nó cố lẩn tránh ánh mắt của Kai

- Anh hiểu rồi - Kai bước ra ngoài buồn rầu

Kể từ hôm đó Kai không còn đến thăm nó. Căn phòng bệnh vốn lạnh lẽo nay lại càng lạnh lẽo hơn, Lizze và bà vẫn thường xuyên đến thăm nó nhưng cái cảm giác cô đơn vẫn không thể hết, hình như nó không thể quên được ai đó, cái nụ cười, cái cử chỉ dịu dàng đó, cái ánh mắt..... và cả hình bóng. Nó đang tự lừa dối bản thân, rõ ràng còn rất thích người đó, rất nhớ mà sao không thể cầm chiếc điện thoại và gọi.....

~ 2 tuần sau ~

Nó suất viện, chân nó vẫn còn chưa lành hẳn nhưng nó muốn về nhà thật nhanh với bà....

Vừa về đến nhà nó lao ngay vào lòng bà, bà nhẹ vuốt tóc nó :

- Cái con nhỏ này đi đứng cũng hậu đậu.

- Hỳ, thì tại cái người đó chứ bộ, ai biểu lao vô cháu làm chi đã vậy còn không thêm xin lỗi.

- Thôi tôi xin cô, lí sự hoài.

Nó cười láu cá,

- Bà ơi, nếu như mình thích 1 ai đó thật lòng mà lại không muốn cho người ta biết nhưng mỗi lần nhìn thấy người ta là lại bối rối mặc dù ngoài miệng nói không thích thì phải làm sao ạ ? - nó ngập ngừng

- Sao cháu lại hỏi vậy? Bộ thích ai rồi à.

- Dạ không không đâu có, cháu hỏi chơi thôi mà - nó giật mình

- Bà nghĩ khi thích 1 đồ thật lòng thì không nên che giấu cảm giác mà hãy nói thật cho người ta biết . Vì đôi lúc che giấu cảm xúc không phải là 1 cách tốt, nó có thể đem lại cho cháu cảm giác nhưng nó cũng có thể khiến cho cháu đau khổ....

Nó lẳng lặng mà không nói gì cả.....trong đầu nó thoáng suy nghĩ.....

21. Chương 18

Hắn bước vào bar với nụ cười chết người . Lại gần và ngồi cạnh thằng bạn, hắn bắt chuyện :

- Chờ tao lâu không?

- Mà đến hơi muộn đấy.

- Thông cảm đi bấy bề, tao có việc riêng mà - hắn cười gian trá

- Mà thì lúc nào chả thế!!

Đúng lúc đó, 1 cô gái bước vào, khuôn mặt quyến rũ với thân hình bốc lửa cô ta hút hồn bao gã con trai gần đó. Hắn ngạc nhiên

- Nhỏ...nhỏ đó....

- Sao nào bị nàng hút hồn rồi chứ gì?- thằng bạn ngồi cạnh vỗ vai hắn

- Mà đang nói làm nhằm gì đấy, tao chỉ thấy cô ta giống với 1 nhỏ bánh bèo tao quen thôi.

- Nhỏ nào thế? Xinh không?

- Nhiều chuyện,

- Dian công tử nhà ta cuối cùng cũng tìm thấy công chúa rồi sao?

- Vớ vẩn..

- Sohy chắc giờ vui lắm vì cuối cùng mà cũng đã tìm thấy công chúa...

Hắn im lặng, không đáp lại. Bỗng, cô gái đó bước đến

- Chào! Làm quen chứ

- Được thôi - hắn cười

- À mà hình như tôi đã gặp anh ở đâu rồi thì phải?

- Có à?

- Tôi nhớ ra rồi, là hôm đó. Hôm đó anh đi với 1 nhỏ trong rất giống tôi...

- Cô cũng nhớ thật ha

- Ủa mà cô gái đó là ai vậy? Bạn gái anh à?

- Nhỏ bánh bèo đó hả....cô nghĩ sao vậy.

Cô ta ghé sát vào mặt hắn :

- Cũng đúng ha, cô ta ngoài khuôn mặt giống tôi thì đâu có gì bằng tôi...

- Vậy sao? - Hắn cười

~ Ngày hôm sau

~ Hắn đến trường thì 1 đám con gái bu quanh hắn, (chắc là vì chàng đẹp trai quá đây mà ~) . Bỗng nhiên, cô gái hôm trước bước ngang qua hắn, hắn cố gắng thoát ra khỏi đám con gái đó và kéo vai cô ta lại nói :

- Sao cô lại ở đây?

- Tôi học ở đây mà!
- Học ở đây??
- Ừ
- Học sinh mới à?
- Sao anh biết
- Đoán vậy thôi.
- Thế anh có biết lớp 11A2 không?
- Cô tìm lớp đó làm chi?
- Tôi học lớp đó mà.

....

~ Tại lớp học

~ Giáo viên bước vào :

- Lớp ta từ nay sẽ có 1 học sinh mới.

Giáo viên chủ nhiệm vừa dứt lời thì 1 cô gái bước vàoCả lớp đều ồ lên vì vẻ ngoài cô ta rất giống nó, nhất là khuôn mặt, giống đến từng centimet. Nó chẳng để ý.....

.....

22. Chương 19

~ Tan học

~ Nó tung tăng hơn hở dắt xe đạp ra khỏi cổng trường.

- Hình như đó là cái tên dở hơi Dian mà - nó tò mò và nhìn về phía hắn

- Mà sao hắn lại đi cùng nhỏ chuyển lớp sáng ngày nhỉ? Chẳng có nhẽ

Những ý nghĩ đen tối trong đầu nó suốt hiện, nó lắc đầu :

- Không thể nào. Hay là mình theo dõi hắn ta, biết đâu lại vớ được chứng cứ bắt hắn làm tay sai ỉnh để trả đũa, hí hí

Không suy nghĩ gì nữa, nó phóng thẳng xe đạp đi theo hắn.

~ 1 lúc sau tại quán bar ~

Nó bước lảo lảo tại cửa quán bar, ánh đèn và tiếng nhạc trong đó làm nó khó chịu. Nó càu nhàu :

- Hết chỗ để đi rồi hay sao mà lại chọn ngay cái chỗ quái quỷ này.

Cố gắng bước vào trong, nó tìm chỗ ngồi nghe ngóng xem hắn đang nói gì.

- Muốn uống gì? - hắn cất lời

- Gì cũng được - nhỏ ta đáp lại

- Chuyển lớp vui chứ?

- Bình thường, ngoại trừ con nhỏ giống tôi y đúc.

- Vậy sao?

- Mà tôi nhớ không nhầm bữa trước anh có nói có 1 người bạn giống tôi y đúc sao, không lẽ là cô ta

Nó giật mình, cố gắng nghe tiếp

- Đó là lí do tại sao tôi gọi cô đến đây
- Ý anh là sao?
- Cô là ai? - hấn nhìn thẳng vào mắt nhỏ
- Tôi.....
- Trả lời đi chứ....

Hấn ghé sát vào mặt nhỏ. Như chớp được thời cơ, nó lấy điện thoại chụp lại cảnh tượng đó rồi cười thầm :

- Hí hí kì này anh chết chắc.
- Tôi là ai không quan trọng, cái quan trọng là.....không phải anh đã thích tôi rồi chứ - Nhỏ đáp lại lời hấn

Hấn phá lên cười

- Cô nghĩ cô là ai.
- Anh.....
- Nhỏ ngó đó ít ra còn đẹp hơn cô đấy
- Anh đang muốn nói đến ai
- Ai không quan trọng, quan trọng là tôi không thích cô, mẫu người của tôi cũng không phải là cô.
- Vậy.....mẫu người của anh là gì?
- Cô muốn biết à?
- Ừ...
- Ngố , cứng đầu, dễ bị lừa,.....

Nó cười :

- Đúng là tên hâm ai đời lại thích con gái vậy cơ chứ.
- Thế tôi không đủ tiêu chuẩn sao - nhỏ cất lời
- Tôi đã nói rồi, mẫu người của tôi không phải là cô
- Anh.....
- Mà hình như tôi chưa biết tên cô - hấn tò mò
- Line

.....

23. Chương 20

Đang ngủ, tiếng gọi của bà đánh thức nó :

- Zen, có bạn đến kiếm kìa
- Ai thế bà? Bà cứ bảo cháu không có nhà....
- 1 cậu con trai nào đó. Cháu ra ngoài gặp cậu ta đi, có vẻ có chuyện gì quan trọng lắm đó .
- Nó cúi và bước ra ngoài. Chưa kịp nói gì nó sững sốt
- Tỉ tỉ.....
- Sao mà lại ở đây?
- Tỉ tỉ, trường....trường của mình bị cướp rồi.
- Cái gì.
- Có 1 băng nhóm nào đó đã vào trường mình và tự xưng là đại ca rồi độc chiếm ngôi trường..
- Nó tức tối, mặc vội quần áo, dắt cái xe phi thẳng về trường.

~ Trường học

~ -Ồ, thủ lĩnh đây sao - 1 tên bước ra

- Ngạc nhiên lắm à ? - nó cười
- Không! Nghe tin đồn là trường này rất khó xơi, nhưng nếu thủ lĩnh thế này thì dễ dàng thôi.
- Có trời mới biết.

Nói rồi, nó xông thẳng vào và óanh tên đó.....Cuộc chiến lại 1 lần nữa bùng nổ ...

~ 1 lúc sau

~ Nó thở hổn hển sau trận đánh. Bây giờ , chỉ còn lại nó và tên thủ lĩnh. Nó lau máu ở mép

- Còn sống sao?
- Cô nghĩ tôi dễ chơi lắm à

Chưa để hắn nói xong nó cầm gậy và chạy thẳng về phía hắn. Bỗng nhiên có 1 cây gậy từ đằng sau đập vào đầu nó.....nó bất tỉnh

~ Ở đâu đó

~ Nó từ từ mở mắt và nhìn xung quanh, ánh mắt nó bỗng dừng dừng lại ở 1 chỗ - Đó là Kai, anh ta đang ngủ gục trên ghế. Nhìn Kai ngủ , nó đỏ mặt. Bỗng nhiên, Kai tỉnh giấc, nhìn Zen, anh ta hỏi :

- Uả em dậy rồi hả?
- à.....ừm - nó đỏ mặt - Mà tui đang ở đâu ?
- Nhà anh
- Nhà anh???
- Ừ
- Tại sao tui lại ở đây, tui nhớ là đang óanh nhau mà...
- Đúng là em đang đánh nhau, nhưng bị đánh lén.
- Hèn gì, lúc đó lại có cái gậy đập vào đầu tui
- Thôi , em ránh nằm nghỉ đi, anh đi nấu thứ gì đó cho.

- Ừm.....cảm ơn anh nhiều, à mà ... - nó ngập ngừng
- Em có việc gì muốn nói à.
- Cái hôm đó.....

Chưa kịp nói gì thì tiếng chuông nhà Kai vang lên. Kai bước ra mở cửa - đó là 1 cô gái.....

24. Chương 21

Kai ngạc nhiên :

- Yune, sao em lại đến đây?
 - Đến thăm với mang ít thức ăn cho anh thôi mà - cô ta cười
- Bước vào nhà, Yune bỗng khựng lại khi nhìn thấy nó
- Đây là.....

- Đây là bạn anh - Kai giải thích

Nó bước xuống giường định ra ngoài thì Kai kéo tay nó lại :

- Em định đi đâu? Em vẫn chưa khỏe mà
 - Cảm ơn vì đã chăm sóc - nó gạt tay Kai
- Bước ra cổng, từng bước từng bước 1 nó ra về, cánh tay ấy lại 1 lần nữa kéo nó lại
- Ở lại đi, em chưa khỏe mà - ánh mắt của Kai như đang van xin
 - Không cần đâu, anh không biết chứ trông tui thế này khỏe chán.

Kai bật cười.

- Vẫn bướng và thích nói dối như ngày nào.
- Tranh thủ nói đều nhau đây à?
- À không, anh đâu dám với Zen tí tí chứ
- Vậy sao.

~ 1 lúc sau, nhà Kai

~ Không hiểu sao nó lại chấp nhận ở lại nhà Kai. Ngồi ăn cơm, chứng kiến cái cảnh Kai với nhỏ Yune thân mật khiến nó hơi tức tức, nó nhủ

- Ăn cơm mà cũng ông a ông ọ, lại còn đút cho nhau....

Lấy cốc nước bên cạnh nó uống sạch, Kai hỏi

- Sao này giờ em không ăn mà chỉ uống vậy?

Nó không nói gì mà chỉ lườm Kai 1 cái rồi bước ra khỏi nhà. Vừa đi nó vừa chửi rủa

- Tại sao mình lại ngu đến mức vào đó ngồi với 2 cái kẻ thích tự sướng chớ. Dù sao thì mình cũng ngồi đối diện với họ tại sao lại tỏ cái kiểu đấy chứ, không biết phép lịch sự à..

Lần này không còn là cái kéo tay nữa mà là tiếng gọi từ đằng xa

- Zen, Zen.....

Nó giật mình, cố tình đi nhanh.....Kai đuổi kịp nó

- Zen, sao tự nhiên đang ăn em lại chạy ra ngoài.
- Thích thì chạy được không?
- Chứ không phải em đang ghen à.
- Ghen zề, ai thèm - nó đỏ mặt
- Chúng tim đen rồi nhé, hỳ hỳ
- Đã bảo là không rồi mà
- Thế sao em chạy ra.
- Thì.....đã bảo là thích mà
- Vậy thì em có dám quay lại không?
- Zề, tui thèm vào á. Quay lại đó ngoài chứng kiến mấy cái cảnh lố lăng giữa anh với bạn gái còn cái gì nữa đâu.
- Thế là rõ rồi nhá

Như nhận ra nó bịt miệng, mặt đỏ. Kai bật cười

- Zen, tuy rằng bây giờ em sẽ không chấp nhận tình cảm của anh cũng như những lỗi lầm từ quá khứ. Nhưng....anh sẽ cố gắng 1 lần nữa cướp lấy trái tim của em...

Nó đỏ mặt

- Thôi đề, anh đang giỡn đúng không?

Kai không nói gì mà chỉ cười....

~ Tối ~

Nó vừa đi đổ rác vừa cười tủm tỉm nhớ lại câu nói của Kai chiều hôm ấy. Bỗng nhiên, 1 giọng nói cất lên

- Thở ngốc đi đâu đấy? - đó là hấn
- Anh không thể ngừng cái việc đặt biệt danh cho tôi à.
- Thì tôi chỉ nói sự thật thôi
- Thật cái đầu anh á.....à mà.....

Nó móc điện thoại, mở tấm hình hôm trước, dơ ra trước mặt hấn, nó nói

- Cái gì đây ta...

Hấn ngạc nhiên

- Cô.....cô lấy ở đâu đấy? Theo dõi tôi à.
- Cái đấy anh không cần biết, nói chung là hoàng tử của trường mà để lộ tin này ra thì.....không biết có bao nhiêu phiền toái cho ha...
- Uy hiếp tôi à.
- Đâu có, chỉ là muốn đặt điều kiện thôi
- Điều kiện gì?
- Làm nô lệ cho tôi đề.

Hấn bật cười

- Cô đang mơ đấy à
- Thiệt chứ bộ

- Nếu tôi nói là không thì sao?
- Hớ hớ tấm hình này sẽ được phát tán toàn trường vào ngày mai
- Cô.....
- Làm sao?
-

25. Chương 22

- Cô nên biết rằng người có mặt trong tấm hình có cùng gương mặt với cô đấy. Tung ra thì cũng bắt lợi cho tôi thôi nhưng cô cũng bị lôi theo đó. Hề hề

Nó đưa mắt nhìn tấm hình. Công nhận....

- Thỏ thì vẫn là thỏ không thành người được đâu...- hấn chọc
- Hừ.....đợi đấy..

Nói rồi nó quay đi, hấn kéo lại

- Đi đâu đấy, định trốn à.
- Chứ muốn gì nữa!! - nó càu
- Có công việc cho cô đây thỏ óc gà.
- Zề! Anh có tin là đầu anh sẽ nằm trong thùng rác trong 5 giây nữa không?
- Sợ quá à.....eo ôi tôi sợ cô lắm luôn á.....
- Grừ....
- Từ hôm nay tôi sẽ dọn qua nhà cô ở
- Cái Zề, tại sao lại dọn qua nhà tui ?
- Ừ thì tôi bị đuổi khỏi nhà rồi.

Nó phì cười

- Loại người như anh bị đạp ra đường là đúng lắm hí hí
- Cô có thôi đi không hả?
- Cơ mà nhà tui chật lắm không có chỗ cho anh đâu.
- Quyết định vậy đi tôi sẽ qua nhà cô ok .

Nó không kịp nói gì hấn đi luôn

~ 1 lát sau, nhà nó ~

Mở cửa , nó ngạc nhiên

- Đến thật đấy à.
 - Chứ gì nữa, không thấy à, xách đồ cho tôi đi
- Nói rồi hấn đưa cho nó 1 đồng đồ rồi bước vào nhà. Ôm chằm lấy bà, hấn nói :
- Bà ơi, lâu quá không gặp nhớ bà quá à.

- Uả cậu Dian sao cậu lại ở đây?
- À dạ, cháu bị đập ra khỏi nhà rồi, bà cho cháu ở tạm đây vài ngày đi
- Chắc cậu lại quá lời với ông bà chủ đúng không?
- Đâu có..tại họ khó tính quá chứ bộ - hấn biện hộ
- Bà ơi người như hấn thì bị đập ra đường quá xứng chứ quá lời gì hả bà - nó chen mồm
- Hấn liếc nó...
- Thôi thôi, cậu Dian cứ ở đây vài ngày cũng được.
- Ở không được đâu bà, nhà mình vậy sao chứa được cái con rận này - nó đáp
- Cô nói gì thế hả?
- Diếc à.
- Cô.....
- ~ Tới
- ~ Nó thay đồ ngáp ngủ bò vào phòng thì thấy hấn cũng tiến vào phòng nó, nó hỏi :
- Đi đâu đấy?
- Ngủ
- Đây phòng tôi mà
- Có mù đâu mà không thấy
- Thế sao còn vào
- Hôm nay cô ngủ đất đê
- Zê, tại sao?
- Tôi là khách, cô phải nhường cho khách chứ.
- Nực cười. Còn lâu
- Thế á, vậy ngủ chung đi
- Hả .- nó che thân
- Hấn cười bước vào phòng.

26. Chương 23. Nỗi Oan.

Bước ra ngoài sau giấc ngủ , hấn giật mình

- M....mắt cô bị sao vậy?
- Tại anh đấy
- Tại tôi?? Bộ cả đêm cô thức nhớ tôi à?
- Nhớ cái đầu anh ý. Tại anh mà tôi phải rời xa cái giường thân yêu để đến với mặt đất giá lạnh này đây, nhờ anh mà đêm qua tôi lạnh không ngủ được đấy.
- À hóa ra là chuyện đó.

- Còn biết nói à.

- Tôi là khách còn cô là chủ nhà, chủ nhà nhường cho khách đó là chuyện bình thường thôi.
Nói rồi, hấn đi luôn với nụ cười khiêu khích nó

- Cái tên chết tiệt, thế giới mà không có cái luật giết người đi tù thì tôi đã giết anh rồi. Hừ...

~ 1 lúc sau ~

Nó lấy cái xe đạp, lao ra ngoài thì bị chiếc xe hơi của hấn ngáng đường, nó nói :

- Bị đuổi khỏi nhà mà vẫn ung dung ngồi xe hơi được, thiết tình ở đâu ra cái con người mặt dày thế không biết.

- Cô đang lăm bắm cái gì thế ? - hấn hỏi nó

- Đâu có, tôi có nói gì đâu.

- Cũng đúng thôi vì con thỏ óc heo như cô biết cái gì mà nói chứ

- Zề, ai là thỏ óc heo

~ Giờ trưa tại canteen trường học ~

Nó cầu nhàu :

- Bực cả mình, hôm nay là cái ngày gì mà xui thế không biết.
Bỗng nhiên nhìn thấy quầy thức ăn , mắt nó bật sáng, lao đến.
Cầm khay thức ăn trên tay định kiếm chỗ ngồi thì 1 bàn tay kéo nó lại, nó hét lớn :

- Đứa nào....

Quay sang nhìn, đó là Kai, nó đỏ mặt. Bước tới bàn ăn cùng Kai , chợt nhận ra điều gì nó tò mò

- Uả, sao anh lại ở đây?

- Thì anh học ở đây mà.

- Cái gì??

- Hì , anh mới chuyển trường đến đây từ tuần trước

Nó ngạc nhiên không nói thành lời.

Tiếng hét của 1 cô gái làm nó giật mình, nó quay qua nhìn , đó là nhỏ Sely và.....hấn.

- Này anh vừa làm cái gì thế hả? - nhỏ Sely vừa hét vừa ôm mình

- Cô....- hấn cúi

- Anh.....tại sao anh dám chạm vào ngực của tôi

- Cô nói cái quái gì thế?

Đám con gái bu quanh chỗ hấn và nhỏ Sely càng ngày càng nhiều.....

27. Chương 24

- Cô đang nói cái quái gì vậy?

- Anh.....anh là đồ tồi.....

- Cô.....

Nó lẳng lặng ăn uống, cất khay thức ăn nó bước vào lớp.

~ Ngày hôm sau ~

Nó đang bước đến trường thì bỗng nhiên Kai bước tới

- Zen

- Ủa anh....sao anh lại ở đây?

- Hỳ thì muốn đi học chung với em thôi.

Nó đỏ mặt, đúng lúc đó nhỏ Sely bước ngang qua nó. Nó vội vàng bám theo, cùng mục đích Line cũng bám theo cô ta. Nó bất ngờ nhưng không bỏ qua kế hoạch nó tiếp tục bám theo nhỏ Sely.....

~ 1 lúc sau tại phòng thay đồ ~

- Này Sely vụ hôm trước là sao vậy ? - 1 nhỏ đứng cạnh đó hỏi Sely

- Sao là sao?

- Thì cái vụ sàm sờ đó đó

- À.. Vụ đó sao?

- Kể đề kể đề....mà hôm đó Dian sàm sờ mày thật à ?

- Đâu có, hôm đó tao cố tình làm vậy thôi

-Ặc, mày to gan thế.

- Có gì đâu, tao làm vậy để gây sự chú ý với Dian thôi. Mày không thấy anh ý đẹp zai à, mỗi tội lúc nào cũng dính lại với cái con Zen không chú ý đến tao nên tao làm vậy thôi.

- Mày thiệt tình....

Nó nhanh tay thu âm lại cuộc nói chuyện đó rồi ra về. Nó nói

- Hí hí , thế là xong.....Ồ mà hình như mình quên gì thì phải..

Nó suy nghĩ rồi thốt lên

- Thôi chết, anh anh Kai...

Ba chân bốn cẳng nó phi đến lớp của Kai, cơ mà làm gì biết lớp, đã hỏi đâu chứ. Nó vò đầu bứt tai.

~ Tan học~

Nó đứng chờ ở cổng trường, Kai dắt xe đạp bước ra, nó cất lời

- Kai.....

- Ủa sao em lại ở đây?

- Em đứng chờ anh mà. Cho em xin lỗi vụ sáng ngày,tại em có việc đột xuất

- Xin lỗi thôi à? Phải đền chứ

- Đền á. Cái gì bây giờ. Em chưa có linh lương tháng này nên không đãi anh được...

- Không sao. Đi chơi với anh nha

- Hì chuyện gì chứ chuyện chơi em không ngại đâu

- Zen vẫn là Zen ngày nào.....

28. Chương 25

Nó cùng Kai đi chơi cả chiều hôm ấy..... Dừng chân tại 1 quán kem, Kai ân cần mua cho nó 1 cây Socola Bạc hà, đúng loại nó thích nhất, nó cười

- Sao anh biết em thích loại kem này mà lại mua?

- Em mà, có gì mà anh không biết.

- Thiệt hơn đó.

- Thiệt mùi, anh kể nhé. Zen đầu gấu này, bà chằn lửa này, tính cách như con zai, đôi khi mưa nắng thất thường, hay giận hờn vu vơ nè..... ^^

Nó cúi, Kai bật cười

- Thôi mà, đừng tỏ bộ mặt đó ra với anh, haha.....

Cười 1 lúc , Kai nói

- Zen..giận anh à

- Đâu có

- Thiệt hơn ??

- Thiệt!! - nó nặng lời

Kai rưng rưng

- Thôi mùi Zen, anh xin

,

' nổi

,

', tha

,

' nổi

,

' cho anh

Zen nhìn Kai rồi bật cười

- Em biết rồi, haha nhìn anh ngộ quá à.

- Hỳ thế là em cười rồi nhé...

~ Tối hôm đó

~ Nó bước về nhà với tâm trạng cực vui, vừa đi vừa hớn hỏ. Vào nhà, nó thấy hắc đang nằm phơi mình dưới sàn, nó lại gần và nói :

Lấy cái chăn trong phòng nó đắp cho hắc, nhìn hắc ngủ nó thì thầm

- Trong hoàn cảnh này mà còn ngủ được, bố cánh rồi....Nhưng mà thế lại mừng, nhờ vậy tối nay không phải nằm sàn nữa rồi...Hí hí

- Cười cái gì đấy? - hắc cất lời

Nó giật mình

- Dậy.....dậy từ lúc nào thế?

- Lúc cô đang nói cái câu bó cánh á.
- Thế à....hề hề...Thế còn đoạn sau thì sao.....
- Đoạn nào??
- Nó trầm nghĩ
- Hề hề quả nhiên hần không nghe thấy hí hí
- Cô đang nghĩ cái gì đấy? - hần cất lời
- Đâu có.
- Nói rồi, nó bước vào phòng
- Cô đi đâu đấy?
- Ngủ
- Đó là chỗ của tôi mà.
- Cái tên chết tiệt, hần không quên - nó trầm nghĩ

29. Chương 26

- Cô đang nghĩ cái gì đấy?
- Đâu có đâu
- Hần không đáp lại mà bước 1 mạch vào phòng.
- Hừ, thế mà tôi lại muốn giúp anh cơ đấy. Đúng thiệt tình ăn ở tốt mà có được đền đáp đâu chứ.
- Nó hậm hực chải nệm xuống sàn, âm trầm ngủ.
- ~ Đêm hôm ấy ~
- Cả đêm nó chằn chọc không ngủ được, mãi đến 2 giờ sáng mới chợp mắt được 1 lúc thì “rầm” tiếng đập cửa từ phòng của nó.
- Đã bảo không là không mà - hần quát
- Nó cáu
- Tôi nhất định không quay lại cái chỗ đó đâu. im đi và đừng gọi tôi nữa - hần dứt khoát
- Cúp máy, hần định đi ngủ tiếp thì nhìn thấy nó đang đứng trợn tròn mắt, tóc tai bù xù, hần giật mình
- Cái gì thế hả?
- Gì gì mà gì. Không thấy tui đang ngủ à.
- Không!!
- Anh.....
- Nó đóng rầm cửa lại, chửi rủa
- Chết tiệt.....khốn kiếp.....
- ~ Sáng hôm sau ~
- Kết quả là cả đêm nó thức trắng, nó đành cầm cái cặp đi học sớm. Tới trường, ngồi xuống bàn nó uể oải. Vội vàng nhớ ra chuyện gì, nó cầm cái điện thoại chạy ra ngoài khu thông báo. Nhưng.....hình như ai đó đã nhanh hơn nó.....
- Đây là bằng chứng.....Dian không có sàm sỡ Sely.....- Line vừa nói vừa dơ đoạn ghi âm.

Cả đám xung quanh đó bàn tán. Riêng nó, cảm giác dư thừa đó làm nó chạnh lòng. Bỗng nhiên, vòng tay đó ôm lấy nó từ đằng sau....như đoán được hết mọi chuyện. Nó ngạc nhiên, đó là Kai.....Kai cười, mặt nó đỏ rực.....

30. Chương 27

- Kai em....không làm gì sai chứ...

- Không đâu...

- Vậy sao em lại có cảm giác thừa thãi thế này....

- Không bao giờ...Zen không bao giờ thừa thãi....

Nói rồi, Kai nhét 1 bản nhạc vào tai nó

Xin chào nhau bằng câu ăm lòng

dù sao ngày qua thì ta cũng yêu.

Đã xem rằng anh đây như giấc mơ,

thì xin những cơn mưa hôm nay hãy qua nơi này

Vì sợ rằng để mai em lại về đây, nói “phải xa anh rồi”.

Đừng nói khi anh còn mong em,

khi trái tim giờ cô đơn, khi giấc mơ hai ta giờ này còn đang dang dở.

Và biết anh đây đã sai khi luôn khiến em phải cô đơn,

trong bóng đêm từng ngày từng ngày nhớ về những đối trá anh trao về người.

Anh biết anh đã sai! Xin em hãy cho anh 1 lần làm lại...

~ Chiều hôm ấy ~

Nó dắt xe về nhà sau ca làm thêm, suy nghĩ miên man về chuyện sáng ngày. Bỗng nhiên, Kai bước ra

- Zen...

- Ủa Kai, sao anh lại ở đây?

- Hi tại anh nhớ em nên đến thôi

Nó đỏ mặt

- Giỡn hòai

- Anh nói thiệt mờ...Đi theo anh đi anh có cái này cho em

Chưa để nó nói gì, Kai kéo nó đi...

~ 1 lúc sau ~

Cầm cây guitar, Kai hát

Có lúc anh vẫn thường nhớ về, ngày đầu tiên đôi ta có nhau

Mỗi sáng anh bắt đầu một thói quen, gửi cho em một dòng yêu thương thật nồng nàn

Và giờ anh chợt nhớ phút nói tiếng yêu đầu

Nhớ môi em chiếc hôn đầu tiên

Mùa yêu đầu tiên
Và giờ anh lại thấy vẫn đầy những khi gần nhau
Những cái ôm thật chặt từ phía sau
Và anh yêu biết bao vòng tay nồng ấm mỗi khi hẹn hò
Để hát cho e ngàn lời
Yêu và yêu và yêu em mãi mãi
Yêu và yêu và yêu sẽ lâu dài .
Và yêu mình em chỉ mình em thôi chẳng phải là 1 ai khác .
Yêu và đi cùng a đi suốt kiếp
Yêu và ko rời xa đến cho đời
Một đóa hương yêu ngọt ngào cho em
Gần lại bên anh .Mùa yêu đầu tiên
Một đóa hương yêu ngọt ngào cho em
Gần lại bên anh . >> Làm bạn gái anh nhé
Nó đỏ mặt, Kai nắm tay nó
- Sẽ không để em cô đơn, sẽ luôn yêu em, làm bạn gái anh nhé
- Em..... - nó khẽ gật đầu
Không thể kiềm chế được niềm vui Kai ôm chầm lấy nó...
~ Tối hôm đó ~
Ngồi xem tivi nó cười tủm tỉm. Mai là ngày nó hẹn hò đầu tiên rồi. Nhưng nó chợt nghĩ
- Biết mặc gì bây giờ?
Lục tủ quần áo nó tìm, giờ mới để ý hình như hần không có nhà.
- Chắc được người đẹp mình oan nên giờ đi chơi với người ta rồi giề. Đúng là tên hám sắc..

31. Chương 28

Không quan tâm nó tiếp tục kiểm đồ đợi đến sáng mai, sáng chủ nhật nó hằng mong ước.....
Cầm cái gối, nó nằm xuống sàn suy nghĩ miên man miệng không ngừng cười mỉm. Nó chợt nhận ra :
- Ô mà hình như hần chưa về..Mà chưa về thì....
Nó 3 chân 4 cẳng chạy thẳng vào phòng nằm lên giường
- Hế hế, thoải mái ghê....
Trong giây phút nó thiếp đi lúc nào không hay....
~ Giữa đêm ~
Đang ngủ say bỗng nó nghe thấy tiếng lạch cạch. Mặc kệ tiếp tục ngủ, nó chẳng để ý. “ Bạch ” hình như có cái gì ngã vào người nó. Đành bò dậy, nó sững sốt
- Úi zời,...
Cố gắng lay hần dậy nó càu nhàu

- Chắc là đi chơi chán với người đẹp nên phê zề....đúng là tụi con zai...

Đưa hắn lên giường, nó ngửi thấy mùi rượu, lấy cái khăn và khay nước nó lau mặt cho hắn. Bỗng nhiên, tiếng điện thoại hắn vang lên, đó là mẹ hắn. Cầm điện thoại nó cố gọi hắn dậy nhưng vô vọng, không còn cách nào khác, nó nghe điện thoại

- Alo

- Cậu chủ à, về nhà đi, cậu có biết ông bà chủ lo thế nào không? Cậu đâu thể chỉ vì việc con con đó mà bỏ đi chứ...- giọng 1 người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi

- À....xin lỗi....

- Ủa , đây đâu phải giọng cậu chủ. Cô là ai?

- Dạ cháu là bạn của Dian ạ.

-Ồ, nếu là bạn thì xin cô hãy giúp tôi việc này .

- Việc gì?

Cả đêm hôm ấy nó ngồi suy nghĩ mãi, không ngờ hắn lại chịu nhiều đau đớn vậy...

~ Sáng hôm sau ~

Nó thức dậy với cái đồng hồ

- Chết rồi, muộn.....muộn mất tiêu rồi, tinh sao đây....

Nhanh chóng lấy quần áo, ánh mắt nó dừng lại ở hắn, nhớ lại chuyện tối qua, nó đắn đo xem có nên đi hay không.

Quyết định, nó cầm điện thoại gọi cho Kai

- Kai.....

- Zen.....xin lỗi em anh đến trễ chút, chờ anh nhen.

- Kai.....em xin lỗi

- Có chuyện gì à?

- Hôm nay em có chút chuyện không đi được hẹn anh lần khác ha

- À.....ừm - giọng Kai khẽ buồn

Cúp điện thoại nó nhìn qua hắn

- Vì anh cả đây....vừa lòng chưa....

32. Chương 29

Ngày hôm qua, anh nắm tay em một cách lặng lẽ đi dạo trên đường phố đông người, nhưng cũng sẽ buông tay khi ai đó xa lạ nhìn vào đôi ta.

Ngày hôm qua, anh chỉ nhìn em và chưa bao giờ nói yêu em, dù em không đòi hỏi anh nói ra mà qua tin nhắn cũng được. Nhưng anh im lặng mỗi khi em nói yêu anh, để trái tim em cứ thổn thức vì không biết anh yêu em bao nhiêu.....

Nó rơi nước mắt, chắc là vì bộ phim truyền hình đó.

- Hức, cảm động quá, tội nghiệp nhân vật nữ đó ghê. Mình mà là cô ấy đá tên đó lâu rồi T.T

Tiếng lè nhè của nó đánh thức hấn, hấn xoa đầu nhìn xung quanh. Như bất giác nó cất tiếng

- Uả dậy rồi đó hả?

-

Không đáp lại, hấn đứng dậy bước đi, nó cúi nhưng cố kiềm chế

- Không biết cái loại người gì thế không biết? Người ta quan tâm hỏi han, vậy mà.....

~ 1 lúc sau ~

Nó bê tô cháo hầm từ sáng sang cho hấn

- Nè ăn đi.

- Không thích!

- Zề, người ta cất công làm cho thế mà không ăn, có coi người ta ra cái gì không hả?

- Không!!

- Thật là không chịu nổi nữa rồi, điên mất thôi. Thế chốt là anh có ăn không?

- Không!!

- Thôi, ăn đi mừ, ăn đi, công sức tôi làm từ sáng đó, ăn đi mừ...- nó hạ giọng

Hấn bật cười

- Thôi được rồi, ăn thì ăn.

- Đấy vậy có phải vui hông ^^

Ngồi nhìn hấn ăn tô cháo nó cười tủm tỉm

- Gì đấy, bộ chưa nhìn thấy tôi ăn bao giờ à?

- Hông, thôi ăn tiếp đi tui đi coi phim . ^^ - nó hớn hở

Ngày hôm nay, em vẫn yêu anh. Nhưng tình yêu này mang theo cả nỗi buồn, nỗi đau và những vết thương lòng anh để lại.

- Chắc, hết phim rồi T.T

33. Chương 30

Hấn khẽ gọi

- Này ngố, dậy đi..sao biểu không sợ phim ma mờ.

- Ai biểu tôi sợ - nó cố nói rồi nằm gục xuống sàn

Hấn cười, tắt tivi, ra ngoài đi mua gì đó.

~ Tối ~

Mùi thơm của thức ăn đánh thức nó, nó bật dậy

- Mùi thức ăn ở đâu mà thơm thế này, chắc hôm nay bà thưởng đây mà ^^

Hớn hở vào trong bếp , giặt mình

- Anh.....sao anh lại ở đây?

- Không nhìn sao mà hỏi. - hấn mặc nguyên cái tạp dề đứng nấu ăn

Dụi dụi mắt, nó nói

- Không phải mơ chứ?

Hắn cúi

- Hừ.....gọi bà ra ăn cơm đi.

Nhanh chóng, nó bước vào gọi bà

- Bà ơiiiiiiiiiiiiiiiiii

~ 1 lát sau ~

- Woa ngon thế - nó ngấm.

- Chuyện! Tôi nấu mùi lị - hẳn tự sướng

- Nhìn ngoài ngon thế này không biết bên trong có ra gì không ha.

Hắn cúi , gấp cho bà cái đùi gà to nhất hắn cười

- Bà ăn đi xem cháu nấu thế nào.

Bà cười

- Hôm nay để cậu vào bếp, ngại quá.

- Không sao đâu ạ.

Không để ý, nó gấp lấy gấp để thức ăn vào bát bà và cả của nó nữa.

- Đây cô có phải là con gái không thế?

-

~ Sáng hôm sau ~

Vừa mới đến trường, nó lao thẳng tới lớp của Kai. Nhìn thấy nó Kai bước ra ngoài

- Kai...em xin lỗi chuyện hôm qua

- Không sao, miễn là em đi xem phim đèn cho anh là được à.

- Hỳ, chuyện đó thì ok

Đứng đó nói chuyện với Kai 1 lúc, nó bước về lớp .

Bỗng nhiên, 1 giọng nói quen thuộc vang lên

- Đã bảo không là không mà....sao gọi cho tôi hoài vậy? - đó là hắn

Nói rồi, hắn ném điện thoại đi, và đó cũng là lúc hắn nhìn thấy nó , hắn cất lời

- Đúng đó làm gì thế?

- À.....tôi.....tôi...

Lôi tay nó đi, dường như hắn có điều muốn nói.

34. Chương 31

~ 1 lát sau trên sân thượng ~

Nó hỏi

- Ủa sao dẫn tôi lên đây chi vậy?

- Lát nữa sẽ có 1 đám nhà báo đến đây.

- Vậy thì sao, liên quan gì đến tôi với anh.

Đúng lúc đó, đám nhà báo ồ ạt đến, tiếng máy ảnh hòa với những tiếng ồn quanh đó, hình như họ tìm ai đó.

- Zen.....

- Hả?

- Tôi xin lỗi

Nói rồi, hắn ôm chầm lấy nó, cướp đi nụ hôn đầu tiên, giây phút đó cũng là lúc đám nhà báo tìm được đích đến, họ chụp ảnh, quay phim.

Nó ngơ ngàng, đẩy hắn ra,

- Làm bạn gái tôi nhé - hắn nói

Nó không đáp lại, đỏ mặt,

- Tôi.....tôi.....tôi....xin lỗi

Không thể chịu được nữa, nó chạy thật nhanh, nước mắt cứ rơi trên má nó.....

~ Ngày hôm sau ~

Hắn không về nhà. Có rất nhiều kẻ giả đã đến nhà tìm nó..và đó cũng là lúc nó biết được sự thật.

Hắn là 1 ca sĩ định cư bên Mỹ, 1 ngôi sao mới nổi và được nhiều cô gái yêu mến. Ba hắn đang bệnh, có rất nhiều cuộc điện thoại gọi hắn về, nhưng tất cả đều vô vọng. Hắn không muốn về phải chăng là do bà mẹ kế đó.....hay là còn lí do nào khác.

- Thì ra đó là lí do hắn luôn ngụy trang ngay cả trong nhà - nó nói

Xem xong bản tin, quyết định lại công bằng, nó tìm hắn.

~ 2 ngày sau ~

Sau 2 ngày vất vả, nó cũng tìm được khách sạn, nơi hắn ở. Bước vào trong, nó hỏi

- Cô ơi, cháu có thể gặp ca sĩ Dian được không ạ?

- Cháu gặp cậu ấy có việc gì?- Cô tiếp tân đáp lại

- Dạ cháu có việc rất quan trọng muốn gặp anh ấy ạ.

- Cô xin lỗi, nhưng cậu ấy không muốn gặp ai cả.

- Cô chỉ cần bảo cháu là Zen nhất định anh ta sẽ ra thôi ạ, cô giúp cháu đi

- Cô xin lỗi, nhưng cậu ấy không muốn gặp ai cả, hẹn cháu lần sau nha,

- Cô giúp cháu đi mà - nó năn nỉ

Đúng lúc đó, 1 người phụ nữ trên 30 tuổi bước ra, nhìn thấy nó, cô ta nói

- Tiếp tân cho cô bé này vào đi

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết, đây là lệnh của tôi cho cô bé đó vào đi.

- Dạ.

~ Tại phòng hắn ~

- Hello baby - Line bước vào

- Sao cô vào được đây?

- Chuyện nhỏ. - Line cười

- Thế cô đến đây có việc gì?

- Có việc thì mới gặp được anh sao?

-

35. Chương 32

~ Tại chỗ nó ~

- À.....ừm.....cảm ơn chị đã cho em vào. - nó cảm ơn người phụ nữ đó

- Không có gì!!

-

- Mà em đến đây kiểm Dian có việc gì?

- Dạ chuyện riêng thôi chị.

- Cho chị biết được không?

- À....

- Nếu em không tin chị thì thôi vậy, chị không ép em nhưng chị muốn nói với em Dian còn cả tương lai đừng vì những mâu thuẫn nhỏ mà phá huỷ tất cả những nỗ lực suốt 3 năm của nó.

- Ý chị là sao?

-.....

Mãi mê suy nghĩ câu nói của chị ta, đến phòng hần lúc nào nó không biết, vội vàng chạy vào nhưng đập vào mắt nó là cảnh tượng hần và Line chạm môi nhau. Người phụ nữ trên 30 tuổi cất tiếng

- È.....hèm

Cả 2 người giật mình, hần quay trở lại khuôn mặt rầu rĩ.

- 2 người đang làm cái quái gì vậy? - người phụ nữ hỏi

- Chị cũng nhìn mà, hì hì - Line đáp lại

- Cô là ai? Tại sao lại vào được đây.

- Chị không cần biết.

- Này cô kia, tôi không biết cô là ai nhưng sao có thể làm cái trò đấy ở đây hả? Biết đâu có phóng viên nào không may lọt vào đây thấy cảnh tượng này thì sao?

- Chị quản lí à, đừng có lo lắng như vậy chứ, thoải mái ra đi.

- Hừ....Dian sao em không nói gì.

Hần không đáp lại nằm sập xuống giường lấy tay dè lên trán

- Em mệt rồi ,mọi người ra ngoài đi.

Như bất giác nó đi ra ngoài, chị quản lí cũng lườm Line 1 cái rồi bước theo nó.

- Cô cũng ra ngoài đi Line - hần mệt mỏi

- Ok.....hẹn anh lần sau.

Nói rồi, Line cũng bước ra ngoài với nụ cười trên môi.

~ Chỗ nó

~ Tất cả chỉ là sự im lặng , chỉ còn lại tiếng bước chân của nó và chị quản lí....

- Em khóc đấy à? - chị quản lí hỏi

- Dạ.....không.

- Em thích Dian à?

-T.....tên đó...chị có biết không hần đã cướp đi nụ hôn đầu đời của em đã thế lúc em đến đòi trả lại hần lại còn.....

Ngẫm nghĩ 1 lát, chị quản lí cười lớn

- HAHA....chỉ có mỗi chuyện đó mà cũng khiến em khóc sao.

- Hừ..- nó tức giận bước đi.

- Thôi thôi, chị xin lỗi, mà này chị muốn em xem cái này.

Gỡ cặp kính và dây buộc tóc để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp và quyến rũ ấy....Nó sững sốt

- Nhận ra chị là ai chứ?

- Chị là.....

36. Chương 33

- Chị....chị....- nó sững sốt

- Sao nào?

- Chị..chẳng phải là bà chị hôm đó. (nếu ai không nhớ có thể đọc lại chap 9)

- Nhớ ra rồi sao!

- Tại....tại sao chị lại ở đây? À mà cũng phải thôi chị là quản lí của tên đó mà.

Quay lại khuôn mặt rầu rĩ đó nó bước đi vô hồn,

- Đây...em chưa trả lời câu hỏi của chị.

- Câu hỏi gì cơ? - nó đáp lại

- Em....thích Dian hả?

- Không.

- Thế yêu thì sao?

- Cũng không nốt....chị là em có chút cảm giác lạ khi nhìn thấy hần thôi.

- Đó là gì?

- Em không biết, lúc đầu hần trêu em cũng bực lắm chứ, nhưng dần dần em lại cảm thấy vui. Những lúc em buồn, hần đều đến đúng lúc tìm cách an ủi em.....Mỗi lần như thế....trái tim em lại thêm 1 nhịp đập, nó đập mạnh lắm....mặt em cũng từ đó nóng ran...

-

~ Nhà nó ~

Nó được chị quản lí lái xe đưa về nhà..... bước xuống xe nó nhìn thấy Kai đang đứng trước cửa nhà.

- Kai....

- Zen.....em về rồi hả?

- Ủa mà anh đến đây chi vậy?

- Thì tìm em chứ sao.

- Có việc gì muốn gặp em hả?

- Chứ cứ có việc mới được gặp em sao.

- À...ý em không phải vậy.

- Anh đùa thôi, mà em vừa đi đâu về thế?

- Em có chút việc riêng ý mà.

- Là việc này à - Kai dơ tấm hình của nó và hắt

- Hóa ra anh cũng biết rồi. .

Ôm chầm lấy nó , Kai nói

- Điều đó không phải sự thật đúng không? Em không ở với hắn....đúng chứ?

-.....Kai à....Em.....xin....lỗi

- Ý em là sao?

- Em..xin lỗi vì đã lừa dối anh...nhưng điều đó là sự thật.....

-.....

Tất cả mọi thứ giờ chỉ là sự im lặng, chỉ còn là tiếng xào xạc của lá, tiếng xe cộ đi lại....

Anh bước đi vô hồn, em xin lỗi vì đã lừa dối anh mọi thứ, nhưng tất cả cũng vì 5 chữ : “ Em yêu anh ””

Nhiều lắm ”

~ Một ngày sau ~

Những tin đồn vẫn chưa hết cơn sốt, nó đến trường với 1 đám đông bu lại....

Tìm 1 chỗ trống nó thở hổn hển

- Đến bao giờ mới thoát được kiếp nạn đây.....mệt quá...

- Zen.....Zen...- Lizze bước vào

- Hả?

- Chuyện này là sao?

-

- Chẳng phải mày đang quen với Kai?

- Ủ....

- Thế tại sao?

-

- Trả lời đi chứ. Nè...

- THÌ VỀ MÀ HỎI ANH MÀY Ế. TÊN CHẾT DẤM, MÀY CÓ BIẾT LÀ NHỚ HẮN MÀ TAO KHỔ MẤY HÔM NAY KHÔNG? ĐI ĐÂU CŨNG BỊ BU LẠI...- nó hét lớn

- Zen ờ, mày đã trở lại bình thường rồi ư, thế mà tao cứ tưởng mà câm rồi chứ.

- CÂM CÁI ĐẦU MÀY...

37. Chương 34

- Khiếp khiếp, tao đùa thôi mà. - Lizze nói

- Hừ...

- Mà....chuyện đó....

- Gì nữa!!

- À...à không có gì.

Bỗng nhiên, 1 cô gái chạy vào

- Này Zen có ai gặp cậu kìa.

Nó bước ra ngoài, đó là Line

- Hello...

- Có chuyện gì? - nó hỏi

- Chắc cậu cũng biết những tin đồn rồi chứ.

- Cậu muốn gì?

- Không muốn gì cả, chỉ có điều bố Dian đang bệnh rất nặng và có thể sẽ không qua khỏi.

-

- Nhưng tên đó lại rất bướng bỉnh, hắn không muốn về , có lẽ 1 phần cũng vì bà mẹ kế. Đó mới chỉ là 1 phần rất nhỏ trong lí do hắn không muốn về. Cậu biết lí do còn lại mà, đúng không?

- Ý cậu là sao?

- Đừng ra bộ ngốc thế chứ, tôi biết cậu biết đấy.

-

- Tôi.....muốn cậu rời xa Dian và để cậu ta quay về..

- Tôi không hiểu.

- Lí do Dian còn ở đây là vì cậu.....Cậu hãy buông tha cho cậu ta, cậu biết bệnh tình bố của Dian mà

Nó im lặng 1 lúc rồi nói

- Tôi không cần biết lí do hắn ở đây là gì? Vì tôi, hay thậm chí vì ai đó thì tôi cũng sẽ không quan tâm. Cậu nói tôi tôi buông tha hắn? Tôi chưa từng nín kéo hắn dù chỉ 1 chút....

-

- Còn việc hắn không quay về nhà thì tôi không quan tâm, bởi vì hắn đã gây ra quá nhiều phiền toái cho tôi. Ngay cả việc ra ngoài, làm thêm tôi cũng không thể.....trong khi bà tôi ngày 1 yếu....Tôi ước gì hắn chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời tôi.

Nói xong nó bước đi kiên quyết.....

~ 1 lúc sau ~

Tại phòng giám thị,

- Các em biết chuyện gì đang xảy ra rồi chứ? - cô hiệu trưởng nói

- Dạ. - nó đáp lại

- Dian, cô không cần biết em là ngôi sao hay gì đi nữa thì em cũng phải giữ nội quy trường học chứ. Em nên nhớ đây là trường học chứ không phải cái chợ để PR cho bản thân mình. Thử hỏi, phóng viên ở khắp nơi thì sao có thể tập trung học tập được

-

- Cô muốn 2 em giải quyết việc này nhanh chóng

Sau khi cô hiệu trưởng dặn dò, nó cùng hấn bước ra ngoài. Thở dài, nó cất lời

- Chắc anh cũng nghe cô hiệu trưởng nói rồi chứ.

-

- Tôi nghĩ.....anh nên trở về nhà đi. Bố anh chẳng phải đang bệnh à?

- Nếu tôi nói không muốn về thì sao?

- Sao anh cứng đầu và trẻ con quá vậy? Bố anh đang bệnh, anh không biết lo cho ông ấy sao?

38. Chương 35

- Chuyện đó....liên quan đến cô sao? - hấn lạnh lùng đáp lại

- Tại sao lại không? Anh có biết tại anh mà tôi gặp phải không ít rắc rối không hả?

-

- Thế nên.....làm ơn.....về nhà....đi - nó níu áo hấn

- Tôi...sẽ trả tiền cho cô....vậy nên..hay cho tôi ở lại.....- ôm lấy nó hấn nói

~ Nhà nó ~

Đứng ngồi không yên nó cứ đi đi lại lại . Bỗng nhiên, hấn và chị quản lí bước vào, cũng may là không có đám kí giả bám theo . Nó ngạc nhiên

- Đến thật hả?

- Không nhìn hay sao mà còn hỏi? Xách hành lí vào cho tôi, nhớ xách cẩn thận, trong đây là cả 1 đồng đồ hiệu đây,

Nói rồi hấn quăng túi xách vào người nó , nó cúi

- Ở chùa mà còn đòi lên mặt. Cứ chờ đấy tôi sẽ cho nếm mùi thế nào là ở chùa nhá...Grừ... Ở còn chị sao lại ở đây?

- Thì đến ở chùa luôn chứ sao!!

- Cái gì!!!!

~ Tối hôm ấy

~ Ôm bộ đồ định đi tắm thì nhìn thấy hấn, nó nghĩ :

,

' Sáng nay mới hạ nhục ta, bây giờ phải cho biết thế nào là lễ độ

,

,

Bước lại gần hấn nó gẩy chân,

- Này đi lau nhà đi!!

- Why?
- Ổ chùa còn thắc mắc, đi lau..nhanh!!
- Không thích,
- Anh.....
- Đưa tờ tiền cho nó hấn nói
- Từng này đủ để tôi không phải lau nhà chưa?
- Zề...coi tôi là cái thứ gì hả?
- Không lấy à?
- Không!!
- Ồ...
- Tức giận, nó vào phòng ôm hết hành lí của hấn ra và nói
- Đi ra khỏi nhà tôi ngay và luôn !
- Why?
- Còn hỏi tại sao nữa hả? Đi nhanh
- Không thích! Tôi đã đưa cho cô tiền nhà tháng này rồi mờ.
- Lục ví, cầm đồng tiền nó nhét vào mặt hấn.....
- ~ Một lát sau
- ~Cầm cái chổi lau nhà nó uất ức...
- Này vào lấy cho tôi cốc nước với đĩa hoa quả ra đây mau lên..- hấn sai
- Bước vào, nó lấy cốc nước với đĩa hoa quả ra cho hấn
- Nè
- ~ Thóang nhìn cốc nước hấn cất lời
- Tôi bảo lấy nước cam mà
- Lục ục trong bếp cuối cùng nó cũng có cốc nước cam cho hấn.
- Nè..
- Ô tôi phải nói bao nhiêu lần thế, tôi bảo cô lấy Coca.
- Cứ ra vào ra vào với 1 đồng yêu cầu ngang ngược của hấn, nó cáu
- Thế dốt cuộc là anh muốn cái gì?
- Muốn gì là muốn gì?
- Cứ sai tôi hết thứ này đến thứ khác, có giỏi thì anh đi mà làm, tôi không làm nữa....

39. Chương 36.1

Nói rồi, nó hậm hực bước vào phòng. Bỗng nhiên, chị quản lí bước ra hỏi hấn

- Đây, có chuyện gì với con bé thế?
- Sao em biết được.
- Chứ không phải em chộc cho con bé tức điên lên hả?
- Đâu có...
- Thế đồng nước kia thì sao?
- Đồng nước này á. Nếu chị thích thì cứ uống.

Hấn bước vào phòng 1 cách hồ hững, đúng lúc đó nó bước ra ôm theo cả đồng chăn nệm.

- Ủa, em tính định là gì à?
- Em.....em.....không thể chịu được nữa rồi....grừ...

Chị ta khẽ cười rồi bước vào phòng hấn.

- Ô. chị đi đâu đấy?
- Thì đi ngủ chứ sao!
- Nhưng sao lại là phòng đấy.
- Rồi em sẽ biết

Nó mặt ngờ nghệch chẳng hiểu chuyện quái gì đang xảy ra.

~

Đang ngủ ngon lành thì nó nghe thấy tiếng động lạ từ phòng hấn. “ Chụt....Chụt...”

Nó suy nghĩ 1 hồi, mặt tái mét. Cố gắng lê thân vào đó, nó dí sát tai vào cánh cửa, tiếng động đó càng làm nó gai người hơn....

Nhưng nó không thể để chuyện bấy bạ đó xảy ra được. Lấy hết can đảm, nó mở cánh cửa rồi hét lớn

- MẤY NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ?

~~ Chuyện này là sao hả? - hấn hỏi

- Ừ...thì....
- Không ngờ giấc mơ của chị lại khiến em hiểu lầm.... hihi

Nó đỏ mặt

- Vậy ra đó là lí do cô đánh thức tụi tôi lúc đêm à?
- Em dễ thương thật đấy, chị thích suy nghĩ của em :))
- Tôi xin lỗi!
- Cô tưởng xin lỗi là xong à.
- Ừ.....à mà không.....tôi sẽ nhường cho anh đồng băng đĩa bảo bối.....T.T được chưa!!

40. Chương 36.2

- Cô nghĩ cái đồng bằng bảo bối của cô đáng giá lắm hả?

- Chứ anh muốn sao?

~ 1 lúc sau ~

Nó cần rằng chịu đựng đấm bóp cho hắn.

- Này này cô đấm cái kiểu gì thế? Định giết tôi à?

- Đâu đâu.....

- Này Zen đấm xong cho Dian thì qua đấm cho chị nha. ^^

- AAAAAAA giờ ơi là giờiiiiiiiiii đến bao giờ tôi mới thoát khỏi cái kiếp nạn này đây....giờ ơi !!

~ Sáng hôm sau ~

Tối lớp ném cái cặp lên bàn, nó nằm gục xuống.

- Ui chao chào Zen!! - nhỏ Sely cất tiếng

- ???

- Sao hôm nay ủ rũ thế?

Nó lẩm bẩm

- Tên khốn đó....hắn dám.....hắn tưởng hắn là cái quái gì chứ? Ca sĩ thì ngon lắm hả?

- Ca sĩ??? OMG Zen.....Zen....ở cùng với Dian

Bất giác, nó giật mình , chưa kịp nói gì....Sely đã hét cho cả lớp

- Mọi người ơi Zen ở chung nhà với Dian...

Tin đồn bắt đầu lan nhanh , mọi người trở nên xì xào.

- Này Zen, cậu làm cách gì mà quyến rũ được Dian vậy?

- Trời cái con nhỏ Zen xấu xí này mà cũng được Dian để ý. Nực cười....

Những lời bàn tán đó ngày 1 gia tăng khiến nó chóng mặt..

Bỗng nhiên, 1 giọng nói vang lên

- Này mọi người, tin đồn đó là giả xin mọi người đừng tin

Đó là Kai,

- Zen không hề ở cùng Dian, cô ấy là bạn gái tôi!!

1 lần nữa cả lớp ngạc nhiên. Nó đỏ mặt bước ra ngoài,

~ 1 lát sau ngoài sân trường ~

- Cảm ơn anh lúc nãy đã cứu em. Em cứ tưởng lúc đấy đi đời rồi chứ.

- Không có gì! Mà.....em không ở cùng Dian thật chứ..??

- Chuyện đó.....

41. Chương 37

- Chuyện đó.....em giữ bí mật được không?

Kai thất vọng

- Nếu em không muốn nói cũng không sao!! Anh tin em mà.

- Cảm ơn anh! - nó buồn

- Không sao.

~ Tối hôm đó ~

Nó chần chọc suy nghĩ mãi. Không biết có nên nói cho anh ý sự thật, chẳng lẽ lừa dối anh ấy mãi. Nhưng chốt cho cùng cũng là lỗi của hắn, nó cáu

- Đây, cái anh kia, chỉ biết ăn vớ nằm thôi à! Còn không mau đứng dậy giúp tôi dọn dẹp nhà cửa.

- Cô đang nói tôi đấy à? - hắn chỉ

- Chứ còn ai nữa, không lẽ tôi chỉ con milu ngoài kia.

Không quan tâm, hắn tiếp tục nghe nhạc. Tức giận, nó phá

- Đây, có nghe không hả? Đồ hâm, đồ dở hơi kia...

- Cô bị điên à! - hắn quát

Nó ngó lơ

- Ở hình như mình nghe thấy ai quát . Chắc con milu bên hàng xóm. Mặc kệ nó đi.

Bước vào phòng tắm tắm

- Đúng là mồm miệng con trai, hồi bị mình đuổi ra khỏi nhà thì ghê lắm, năn nỉ, à à ‘ ‘ xin hãy cho tôi ở lại ” sao bây giờ không nói nữa đi...Hứ

~ Sáng hôm sau ~

Hôm nay chủ nhật, nó tranh thủ đi chợ mua ít đồ. Vừa bước ra khỏi nhà thì bị hắn gọi lại

- Đây con thả chân ngắn chậm chạp kia.

- Mới nói cái gì hử!

- Tôi gọi cô đấy. Đi chợ thì mua ít đồ cho tôi

Nói rồi hắn đưa tờ giấy. Nó đọc mà chóng, quá nhiều thứ.

- Anh định mua lương thực với đồ dùng 1 năm à. Nhiều thế!!

- Không nhiều đâu.

- Vậy anh đi mua đi, tôi không rảnh ha!

~ Trên đường ~

Nó hớn hở xách cái đồ đi chợ, quay lại nhìn hắn nó trên :

- Đây anh kia sao đi sau tui hoài vậy? Mê tôi hả?

- Mê cái đầu cô.

Nói rồi hắn vượt lên trên. Không chịu thua nó cũng vượt lên. Tưởng thế mà hắn bỏ cuộc, hắn vượt lên theo nó.

Cả 2 cứ chạy đi như vậy cho khi đến chợ.

Nó thở hổn hển

- T.....t....tôi.....đ...đến trước.
- C....còn....lâu....tôi đến trước.
- Đồ trẻ con.
- Con nít.
- Hứ..

42. Chương 38.1

Đang ngó nghiêng tìm đồ để mua thì bỗng nhiên có tiếng gọi nó

- Zen!
- Ủa anh cũng đi chợ nữa hả?
- Ủm.....anh mà.....- Kai đáp

Nó kéo Kai đi

- Ra chỗ khác nói chuyện đi, em có chuyện muốn nói.
- ~ 1 lúc sau ~
- Sao thế có chuyện gì muốn nói với anh à?
- À.....là chuyện.....của...Dian.
-
- Chuyện hôm trước.....em đã nói dối.....Thực ra là Dian ở cùng nhà với em....

Kai sững sốt

- Em không muốn lừa dối anh mãi...Em xin lỗi vì đã nói dối anh - nó tiếp lời - Thế nên....tự mình.....chia tay đi.....

Kai im lặng 1 lúc rồi nói :

- Anh hiểu rồi!

Nói xong, Kai bước đi, ánh mắt nặng trĩu đôi môi mím chặt,

Buồn rầu nó quay lại chợ, gặp lại hân

- Này thỏ lùn, này giờ cô đi đâu đấy?
-
- Nhìn nài tôi mua được bao nhiêu đồ cơ.
-
- Này.....sao thế?
- Tôi....chia tay với Kai rồi.
-
- Tôi chia tay với anh ý rồi.....từ giờ tôi với anh ý không liên quan gì tới nhau nữa...
- Hân ôm chầm lấy nó,

- Biết rồi , biết rồi , đừng khóc nữa....
- WOA....OA....OA.....OA - nó bật khóc
- ~ Tại công viên ~
- Cô khóc chán chưa? - hần hỏi
- Hic.....hic
- Thiệt tình.....mà cô với tên Kai đó hẹn hò từ lúc nào đấy?
- Liên quan gì tới anh.
- Ừ thì không liên quan gì tới tôi , nhưng mà chắc tại cô xấu xí hậu đậu quá nên hần đá chứ gì?
- Có mà anh ý.

43. Chương 38.2

- ~ Giờ giải lao tại trường học
- ~ Nó nhanh chân chạy xuống căn tin dành miếng bánh mì cuối cùng. Nhưng mà chắc không kịp nữa rồi , đến khi nó xuống thì bàn thức ăn dường như chẳng còn gì.
- Đành vậy, nó ngồi xuống bàn căn tin mà bụng đói meo. Bỗng dưng 1 cái bánh mì trước mặt nó. Ngược mắt lên , đó là Kai, anh ấy đưa cho nó 1 cái bánh mì. Nó cầm lấy , cúi gầm mặt xuống
- Cảm ơn.....ơn.....anh.
- Đâu cần phải thế chứ. ^^ Cứ thoải mái với anh đi. - Kai cười
- ...Em....em...xin lỗi....
- Chuyện gì?
- Xin lỗi nếu có lỡ làm anh tổn thương, xin lỗi vì đã lừa dối anh, xin lỗi vì tất cả.....
- Nếu em hối hận như vậy thì mình làm lại đi!
- Hả??
- ^^
- Chuyện đó....
- Không thích à?
- Em không có ý đó. Em xin lỗi nhưng....mình không quay lại được....
- Tại sao?
- Vì....
-
- Em xin lỗi.
- Nói rồi nó bỏ đi , khỏe mắt rưng rưng, không phải vì nó không muốn quay lại nhưng có điều gì đó khiến nó từ chối..... Tình cảm của nó đã đổi thay?
- ~ Tan học ~
- Nó dắt xe ra ngoài thì gặp Kai,
- Ồ....sao anh lại ở đây?
- Anh chờ em.

- Chờ em?? Có chuyện gì à?
 - Anh muốn em giải thích, tại sao em không nhận lời chứ.
 - Hóa ra là vậy.....
 - Em giải thích đi.
 - Em xin lỗi.
 - Vẫn là câu xin lỗi, tại sao em cứ xin lỗi khi không có lỗi gì chứ? Cái anh cần em là em hãy giải thích chứ không phải lời xin lỗi vì nghĩa kia.
 -
 - Sao nào. Nói đi chứ.
 -
 - Em không thể nói được à, hay là vì em đã có tình cảm với người khác....
- Nó thoáng buồn bước đi.
- Sự tức giận trên khuôn mặt Kai lộ rõ.

44. Chương 39.2

Nó về nhà mà lòng nặng trĩu. Phải chăng nó chia tay với Kai là đúng? Liệu nó còn tình cảm với Kai? Mãi miết suy nghĩ thì chị quản lí hốt hải chạy vào nhà, nó nhanh chóng cất xe rồi cũng chạy qua hỏi :

- Ủa chị định làm cái gì mà vội vàng thế?
 - À chị để quên ít đồ diễn của Dian ấy mà!
 - Đồ á? Hôm nay tên nào ngẩn ấy có show hả?
 - Ừ...thôi giúp chị 1 tay đi..
- Nói rồi, chị ném 1 đồng đồ vào tay nó....
- ~ Sân khấu ...gì đấy...~
- Vừa bước ra khỏi xe nó đã nghe thấy 1 đồng tiếng fan nữ kèm theo đồng kí giả.
- Nhanh chân bước theo chị quản lí, vào đến phòng thay đồ, để quần áo nó thở phào.....
- ~ 1 lúc sau ~
- Này con thở lùn chân ngắn kia, dậy mau !
- Nó mở mắt nhìn xung quanh, cất lời
- Ô...mình ngủ lúc nào thế?
 - Hay quá ha, đến đây mang đồ cho tôi mà ngủ...tôi cũng lạy cô rồi.
 - Ừ thì.....
 - Thôi không cãi với cô nữa, đi về....
 - Ủa anh không diễn à?
 - Dạ, con diễn xong rồi thưa má.
 - Ồ...
- Nắm tay nó hất kéo đi...nó đỏ mặt.....

- Này này.....

- Gì nữa.

- À...c....c....c....á...i...t...a....y...

- Làm sao? Cô bị đau tay à?

- Không phải?

-

- Thì.....

- Hửm?

- ANH CỨ NẮM TAY TÔI THẾ SAO TÔI CHỊU ĐƯỢC CHỨ >”

-

Nó đỏ mặt,

- HaHAHA - hấn bật cười

-

- Chỉ là cái nắm tay bình thường thôi mà? Cô đang nghĩ cái quái gì thế?

-

- Hay là cô nghĩ tôi thích cô?

Nó quát :

- Mơ à? Có mơ tôi mới nghĩ thế....

Nói rồi nó bước đi .

45. Chương 39.2

Hấn cười rồi đuổi theo nó

- Này con thả ngố chờ với!

- Hử..

- Giận à? ^^

- Không dám.

Hấn cố nhịn cười rồi đưa cho nó bông tai chữ D rồi nói :

- Nè,

- Cái gì đấy?

- Cho cô .

- Hả chô tôi á? Làm gì?

- Ủ..thì.....nhớ đeo nhá.

Hấn cố lảng tránh câu hỏi, rồi chạy đi luôn. Nó cười rồi đeo vào tai,

~ Sáng hôm sau ~

- Này con thả ngố trưa về đợi tôi ngoài cổng, - hấn nhún tin cho nó
- Có chuyện gì muốn nói à? - nó nhún lại
- Cứ ra đi rồi biết.

Đang ngồi nhún tin với hấn trong lớp bỗng nhiên 1 giáo viên cất tiếng

- Zen.
- Ồ dạ,
- Em có thể bê chồng sách này xuống phòng giáo vụ hộ cô được không?
- Tại sao lại là em ạ? Chẳng phải đã có bạn lớp trưởng hay sao?
- Lát nữa bạn đi với cô qua thư viện để lựa sách rồi, em giúp cô bê chồng sách này nhé.
- Dạvâng....

Nó ỉu xiu chạy lên và bê chồng sách qua phòng giáo vụ

Từng bước từng bước nó bê chồng sách mà trong đầu cứ nghĩ “ Không biết trưa nay cái tên dở hơi đấy định nói gì nhé ”, lòng suy nghĩ , miệng cười tủm tỉm.

Một giọng nó cất lên

- Có chuyện gì không?
- Cậu khá lắm.
- Ý anh là sao?
- Về chuyện...đó.....cá cược giữa tôi và cậu

Đó chẳng phải là Kai và hấn sao, họ đang nói chuyện gì thế? Nó tò mò lại gần....và nghe ngóng...

46. Chương 40.1

- À...thế anh muốn gì?
- Chúc mừng cậu, cậu đã thắng - Kai cười gian xảo
- Thì sao nào?
- Nhưng cậu yên tâm đi Sohy sẽ không thuộc về cậu đâu.
- Anh nghĩ thế à, tôi đã thắng và Sohy sẽ thuộc về tôi. Nếu anh muốn kiểm chứng,trưa nay tôi sẽ tỏ tình với nhỏ đó.....và khi nhỏ đó nhận lời trò chơi sẽ kết thúc
- Zen à.....cậu nghĩ cô ta sẽ đồng ý?
- Cứ chờ xem.

Nói rồi, hấn bước ra ngoài với nụ cười gian trá.

Nó sững sốt...

~ Trưa ~

Nó ra cổng thì gặp hấn

- Cô ra rồi à?
- Ừ. - nó thoáng buồn

- Thế thì đi thôi.

- Đi đâu?

- Đi ăn chứ đi đâu.

Chưa kịp để nó nói gì, hắn đã lôi đi

~ 1 lát sau ~

Tại 1 cửa hàng, hắn đưa cho nó menu

- Này, chọn đi!

- Khỏi tôi ăn gì cũng được mà.

- Thế à,

Hắn quay sang nói với anh phục vụ

- Anh ơi cho em món....này....món này.....nha

-.....

- Này...

- Hả?

- Cô đã đeo bông tai rồi à.

- À.....ừm.....

Hắn đưa tay sờ vào đôi bông tai

- Nếu sau này.....tôi không có ở đây.....thì cô....hãy cứ đeo nó nhé...

Nó đỏ mặt.

- Mà này sao hôm nay cô ít nói thế.

- Đâu có...

- Hay là.....

- Này này đừng có nghĩ bậy bạ.

47. Chương 40.2

~ Công viên ~

- Này.....

- Hả?

- Có muốn nắm tay không?

- Hả ? Lắm nhảm gì đấy ? - nó đỏ mặt

Cười mỉm, hắn cầm lấy tay nó bước đi .

- Này, thả hân .

- Gì?

- Nếu sau này.....tôi không còn ở bên cô.....thì sao?

-

- Sao thế trả lời đi chứ.

- Chẳng sao cả, tôi sẽ vẫn sống tốt. - nó lạnh lùng đáp lại

- Ừm.....nhớ nhé.... à mà này tôi có chuyện muốn nói.

Nó giật mình.. đẩy tay hấn ra cố gắng bước nhanh. Hấn cố đuổi theo nói lớn

- Này đi chậm thôi chờ tôi với, tôi có chuyện muốn nói nè!

Nó bịt tai,

- Không muốn nghe....Tuyệt đối không nghe.....

Thì ra, trong tình yêu, chậm chân cũng là một loại tội lỗi, đúng không anh? Vì lúc thoát nhìn thấy nhau, cũng là khi chuyện tình của người kia đã đầy tim chật chỗ. Yêu đúng người, nhưng sai lúc – phải chăng đây là cái trớ trêu người đời vẫn nói đấy ư?

Em đủ tỉnh táo để hiểu mình là người đến sau , nhưng cái vật thể biết đập ngay nơi ngực trái đôi khi vẫn muốn tham lam những điều mình lỡ lượt. Anh à hãy nghe trái tim em , nó đang đập mỗi khi nhìn thấy anh....

Nếu em dừng lại và nghe anh nói liệu em còn cơ hội để yêu anh không? Liệu em còn cơ hội để gặp anh, liệu em còn cơ hội để cười với anh 1 lần nữa. Thế nên hãy hiểu cho em anh nhé.....

.....

48. Chương 40.2

~ Công viên ~

- Này.....

- Hả?

- Có muốn nắm tay không?

- Hả ? Lắm nhảm gì đấy ? - nó đỏ mặt

Cười mỉm, hấn cầm lấy tay nó bước đi .

- Này, thỏ hăm .

- Gì?

- Nếu sau này.....tôi không còn ở bên cô.....thì sao?

-

- Sao thế trả lời đi chứ.

- Chẳng sao cả, tôi sẽ vẫn sống tốt. - nó lạnh lùng đáp lại

- Ừm.....nhớ nhé.... à mà này tôi có chuyện muốn nói.

Nó giật mình.. đẩy tay hấn ra cố gắng bước nhanh. Hấn cố đuổi theo nói lớn

- Này đi chậm thôi chờ tôi với, tôi có chuyện muốn nói nè!

Nó bịt tai,

- Không muốn nghe....Tuyệt đối không nghe.....

Thì ra, trong tình yêu, chậm chân cũng là một loại tội lỗi, đúng không anh? Vì lúc thoát nhìn thấy nhau, cũng là khi chuyện tình của người kia đã đầy tim chật chỗ. Yêu đúng người, nhưng sai lúc – phải chăng đây là cái trớ trêu người đời vẫn nói đấy ư?

Em đủ tỉnh táo để hiểu mình là người đến sau , nhưng cái vật thể biết đập ngay nơi ngực trái đôi khi vẫn muốn tham lam những điều mình lỡ lượt. Anh à hãy nghe trái tim em , nó đang đập mỗi khi nhìn thấy anh....

Nếu em dừng lại và nghe anh nói liệu em còn cơ hội để yêu anh không? Liệu em còn cơ hội để gặp anh, liệu em còn cơ hội để cười với anh 1 lần nữa. Thế nên hãy hiểu cho em anh nhé.....

.....

49. Chương 41.1 :tình Cảm Đó.....liệu Tôi Được Giữ ?

~ Nhà nó ~

Mặc kệ hắt gọi cửa, nó vẫn 1 mình trong phòng. Phải chăng nó đang suy nghĩ điều gì đó?

- Này con thổ hân kia cô sao thế?

-

- Nè, ra nói chuyện chút coi, sao cô cứ ru rú trong đấy hoài vậy.

-

Không nói gì, nó mở cửa với 1 túi hành lí ném ra ngoài

- Đây là hành lí của anh? Từ hôm nay anh chính thức bị ném ra ngoài .

- Hả? Cô lảm nhảm cái gì đấy.

- Tôi nói rồi và sẽ không nói lại, kể từ hôm nay anh chính thức bị đuổi khỏi nhà. Hết!

Nói rồi nó thờ ơ đóng cửa lại,

- Này thổ ngổ.....có phải.....cô đã biết.....chuyện đó.....

-Biết thì sao mà không biết thì sao? Dù sao thì anh vẫn coi tôi là 1 món đồ chơi mà.

-Tôi không có ý đó...

- Nực cười, đem tôi ra là đồ vật để cướp lấy cô gái ấy.....

-

-

Khoảng không bỗng chìm vào im lặng,

Cầm lấy hành lí , hắt nhanh chân bước ra ngoài....

♪ Chừng nào em còn nhớ những lời ấy thì em vẫn gửi lời nguyện cầu cho hạnh phúc của anh
và của em nữa ,lên trời cao

anh cho em thấy được nước mắt và nụ cười

chỉ vậy thôi cũng khiến em rất vui rồi

vì mỗi lời em nói là 1 nỗi đau

em chịu đựng chúng và đánh đổi bằng giọng nói của mình

nên anh không nghe thấy đâu
em muốn thấy nước mắt và nụ cười của anh
cảm ơn anh vì đã ở bên em
sâu thẳm trong trái tim đang mỉm cười với nước mắt vì bảo vệ hạnh phúc này, em sẽ không sợ điều gì nữa ♪
~ Một ngày sau ~
Nó không gặp lại hân kể từ ngày hôm đó. Nó tự nhủ với bản thân
Quên đi thôi, anh ta đâu phải của mình, trở lại với cuộc sống thực tế nào.
Mặc dù ngày nào cũng tự nhủ bản thân nhưng hình ảnh của hân vẫn không thể phai mờ.
Cho đến khi.....

50. Chương 41.2

Kể từ hôm đó nó , cho dù có trông thấy nhau thì cũng như người xa lạ. Nó không muốn gặp hân nữa, đơn giản vì tim nó đã quá đau đớn rồi.

~ 3 tuần sau ~

- Dạ của bác đây. - tiếng nó vọng ra

Nó bắt đầu công việc giao hàng từ tuần trước.

Vào 1 con hẻm nó tìm địa chỉ người nhận hàng. Bất giác nó thấy chóng mặt, cố gắng nó xoa đầu. Nhưng cơn chóng mặt đó không ngừng thậm chí là còn tăng lên....Nó bắt đầu lảo đảo, và ngất đi...

~ 1 lúc sau

~ Nó tỉnh dậy, nhìn xung quanh

- Cháu tỉnh rồi à?

- Bà...Cháu...có điều muốn hỏi.

- Sao thế?

- Liệu.....cháu còn.....quá khứ..gì chưa biết...chứ?

Bà nó im lặng

- Lúc này, cháu đã mơ thấy : 1 cô gái bị người ta đâm...

Nó đau đầu...

- Cháu nghỉ ngơi đi, lúc khác ta sẽ nói chuyện.

Nói rồi, bà nó bước ra ngoài. Trong đầu nó lúc này trống không , mặc dù nó đã cố nhớ lại quá khứ nhưng càng nhớ đầu nó lại càng thêm đau.

Có lẽ 1 phần kí ức của nó đã mất chẳng? Nó quyết tâm tìm lại quá khứ của bản thân.

Sau khi xuất viện, nó quay trở lại con hẻm đó, nhìn xung quanh .

Bỗng nhiên, hình ảnh cô gái bị giết đó lại hiện hữu trong đầu nó. Mặc dù đã cố để nhớ lại gương mặt đó nhưng đều vô vọng, nó không nhớ được gì cả.

- Bà xin hãy nói thật cho cháu, quá khứ của cháu...- nó hỏi bà

- ...

- Liệu có phải trong quá khứ....đã có chuyện gì liên quan tới cháu.

- Không có chuyện gì cả, cháu đừng lo.
- Thế tại sao, mỗi lần cố nhớ về quá khứ cháu trong đầu cháu lại có hình ảnh cô gái đó....
Cùng lúc đó, hình ảnh cô gái đó lại hiện về, cô bị 1 đám lời và con hẻm và ám sát.
- Gương...gương...gương...mặt...đó - nó từng sờ.

51. Chương 42.1:quá Khứ.

Nó ngất đi trong vô thức.....

~ Một ngày sau ~

Nó bỗng nhiên đổ bệnh và nằm liệt giường liệt chiếu.

Những hình ảnh đó...sao nó cứ trong đầu nó hoài....Cô gái đó..sao lại giống nó đến vậy? Cô ta đang bị đâm kia...

Tiếng hét của cô gái là nó giật mình tỉnh giấc....

Quay sang bên cạnh...đó là Kai...mắt anh thâm như mấy đêm chưa ngủ vậy.....

Đưa tay lên...định sờ vào đầu Kai thì Kai tỉnh giấc...

- Uả Zen....em tỉnh rồi hả?

-

- Để anh đi lấy cái gì cho em ăn nha.

- Tại sao.....Anh cứ đối tốt với em thế?.....Chẳng phải..em là con cò của 2 người sao?

- Zen.....em...biết chuyện rồi à?

-

Nó lạnh lùng quay đi..

- Anh xin lỗi.

-Em không muốn nghe...anh ra ngoài đi..

- Thực ra....

- Em đã nói là không muốn nghe anh ra ngoài đi...- nó hét lớn..

-

Kai lặng lẽ bước ra ngoài.....Mắt nó lúc này rơm rớm...

- Tại sao mấy người lại đối xử với tôi như thế chứ? Tôi đã làm gì sai?.....

Nấp sau cánh cửa, Kai buồn bã. Phải chăng anh đã suy nghĩ điều gì đó?.....

~ 1 lúc sau ~

Kai bê tô chào vào phòng nó, nó quay đi.

- Zen..em ăn chút gì đi?

- Em không muốn ăn.

- Em còn giận anh à.

-

- Anh xin lỗi.....

-Chẳng phải em với anh đã kết thúc rồi sao? Tại sao anh còn đến đây làm gì?
- Anh....chúng ta, có thể bắt đầu lại từ đầu?
-
- Anh xin lỗi, từ đầu anh đã không muốn coi em như 1 con cờ. Anh đã luôn luôn tìm kiếm em, luôn nhớ, và.....luôn luôn yêu em...Thế nên.....
- Anh à, cái gì cũng đến giới hạn của nó thôi. Nếu anh còn yêu em, còn tôn trọng em thì tại sao anh lại làm thế chứ? Trong khoảng thời gian quen anh, yêu anh có lẽ, chẳng có người con gái nào như em. Ngay lúc mới bắt đầu yêu, đã nghĩ tới ngày chia cắt. Nhưng sau tất cả những gì anh và em đã có, thì cũng đến lúc rồi, mình buông tay đi... Chúng ta, rồi vẫn sẽ là những người quen. Giữa ngã tư gặp nhau vẫn đưa tay vẫy chào, miệng mỉm cười mà lòng không hề trách giận. Chỉ là, những – người – quen này đã từng bước chung một quãng đường thương nhớ. Dù có lạc nhau, có buông tay hai người đi về khác lối, ta vẫn sẽ trân quý một thuở ngày xưa.
-

52. Chương 42.2 : Bức Thư Từ Hấn

~ 3 tuần sau ~

Nó vẫn tiếp tục vào con hẻm đó và tìm kiếm kí ức,mỗi lần nó cố nhớ lại điều gì đó thì đầu nó đau nhói.....

Bỗng nhiên, nó nhìn thấy tấm áp phích của hấn.....Tim nó ngói lên, phải chăng nó đang nhớ hấn?

Người ta nói vì còn nhiều chông chênh vấp ngã nên cuộc đời này không bằng phẳng.

Người ta khuyên em, nếu có thể, đừng yêu để rồi đau thương. Nếu có thể, đừng đánh đổi thanh xuân bằng muôn ngàn lần chờ đợi một chuyện tình không hồi kết.

Em biết trách ai bây giờ đây anh nhỉ? Một người em yêu, một người làm tim em rung động, có lỗi gì đâu?

Thôi thì, trách trái tim em đã dại khờ lạc nhịp!

Giọt nước mắt nó khế rơi, ôm ngực nhưng sao nó cảm thấy khó chịu thế này? Những kỉ niệm giữa hấn và nó lại hiện hữu....

” - Này thỏ, đi chơi không?

-Không thích.

- Đi đi mà.

- Không

- Vậy thì cô cứ ngồi đấy mà nhõm cở đi nhé tui đi chơi. Haizz muốn đi công viên giải trí, ăn cá chiên viên ghê..

-Chờ tí , tui zô thay đồ ”... Liệu anh còn nhớ tui nữa không, liệu anh còn nhớ 1 thời gian chúng ta ở bên nhau..liệu tui có thể gặp anh....Tui mệt mỏi lắm rồi, những ngày đó sao thật trống vắng, tui nhớ những ngày anh và tui ở chung....nhớ lắm...- nó bật khóc.

~ Nhà nó ~

Nó lững thững về nhà

- Cháu về rồi đấy à?

- Dạ.

- À Zen này cháu có thư.

Nó như sự tỉnh , chạy lại cầm vội lá thư..

” Tôi nè, thỏ hâm....

Đạo này cô khỏe không? Xin lỗi vì không về thăm cô được cũng như không liên lạc được với cô. À...tôi có mấy cái đĩa phim kinh dị đây cô có muốn xem không? Còn nữa.....thở hâm à...nhớ ăn uống đều đặn vào nhé....đừng bỏ bữa...tôi không muốn thấy cô với bộ dạng thân gầy xác ve đâu....

Nó bật khóc

- Tên khốn....bỏ tui đi sao còn dám gửi thư về nữa chứ.

” Thở ngồ này.....quên tôi đi.....tôi không xứng với em...

Em hãy dành thời gian để góp nhặt một vài niềm vui nho nhỏ, có thể là ai đó làm cho em vui, có thể là em tự làm mình vui. Nhưng không phải vì không có tôi bên cạnh mà em tự cho phép mình buông thả hay cợt nhả với tình cảm của người khác. Hãy cứ sống mạnh mẽ như ngày trước , quên tôi đi, hãy luôn cười nhé. Nếu biết hạnh phúc khó tìm đến như vậy thì tôi đã không buông tay em.....

53. Chương 43.1 : Kí Ức Vương Vãn.

Sau ngày hôm đó, nó quyết tâm đi tìm hấn.....

~ 2 ngày sau ~

Sau 2 ngày vất vả đến với thành phố Jep , nó tìm kiếm.

- Rốt cuộc là hấn ở đâu chứ?

Cầm theo tấm hình của hấn, nó đi hết phố phường, con hẻm để tìm nơi hấn ở. Cuối cùng, công sức của nó cũng được đền đáp. Hấn đang ở khách sạn Pj .

Nó dồn hết tốc lực để chạy..

~ 1 lúc sau ~

Nó thở hổn hển ,

- Hề hề cuối cùng cũng tìm được anh rồi nhá. Kì này chết với tôi.

Định bước vào thì 1 tiếng gọi khiến nó quay đầu lại

- Tiểu thư...tiểu thư...

- ??

2 người đàn ông với bộ vest sang trọng tiến gần nó

- Đúng là tiểu thư bằng xương bằng thịt rồi...cô không sao chứ?- 1 người đàn ông cất tiếng.

- Thật là may quá, công ty đang rất khó khăn, thật may mắn khi tiểu thư đã trở về.. - người đàn ông khác tiếp lời.

- Ô.....các chú...hình như nhầm người rồi. Tui không phải là tiểu thư...

- Không thể nào nhầm được, đúng là tiểu thư rồi. Tiểu thư về với chúng tôi thôi.

Nói rồi, họ kéo nó vào 1 chiếc xe hơi.

~ Tại 1 công ty ~

- Chủ tịch, chủ tịch...chúng ta đã tìm thấy tiểu thư rồi...

Một người phụ nữ trạc tuổi đứng nhìn nó, mắt rơm rệ

- Đúng là con rồi....A ...Phong..

Người phụ nữ đó ôm chầm nó .

- Bà...biết cháu sao?

- Con nói gì vậy? Ta là mẹ con mà..
 - Hình như...mọi người nhầm rồi ạ..cháu cũng tên là A Phong nhưng mà không phải là con của mọi người đâu. Chắc là có gì đó nhầm lẫn thôi.
 - Không thể nào! Con đúng con của mẹ.Về về nhà thôi con, mẹ sẽ mở tiệc để đón con về.
- Đúng lúc đó, 1 bác sĩ bước vào.
- Thưa chủ tịch, ông nhà...đã tỉnh lại rồi.
 - Thật sao?
 - Đúng thế.
- Người phụ nữ đó quay sang nó
- Đi nào, con cần bố con, ông ấy chắc chắn sẽ rất nhớ con.

54. Chương 43.2

Nói rồi người phụ nữ trạc tuổi đó kéo nó đi...

~ 1 lúc sau tại 1 biệt thự ~

Bà ta dẫn nó vào 1 căn phòng, nơi đó có 1 người đàn ông ốm yếu khẽ gọi nó :

- P....Phong...Phong..
 -
 - Kìa lại ôm lấy bố con đi. - người phụ nữ đó rớm nước mắt, thúc dục nó.
- Nó tiến lại gần ông ta, cầm lấy đôi bàn tay yếu ớt
- Phong...Phong...con...đã đi vậy? Ta đã rất nhớ con.
 -

Người phụ nữ đó bước ra ngoài, lau nước mắt, cầm điện thoại bà gọi

- Alo, trợ lý Mike đó hả? Chuẩn bị quần áo cho cô chủ...Chúng ta sẽ tổ chức 1 bữa tiệc cho chào đón sự trở về của cô chủ.
 - Dạ. thưa bà - tiếng nói vọng từ điện thoại
- Xong xuôi bà ta bước vào phòng nói :
- Phong Phong...tham bố con vậy là đủ rồi. Đi theo mẹ nào, con cần chuẩn bị 1 số thứ.
 - Nhưng mà....
 - Tài xế Ki, đưa cô chủ đi.
 - Dạ.

Nó được đưa đến 1 căn phòng sang trọng, nơi đó có rất nhiều mỹ phẩm và quần áo. Sau đó nó được trang điểm kĩ lưỡng, được mặc những bộ trang phục sang trọng nhất.

Vài phút sau, nó được đưa đến 1 bữa tiệc .Dù mấy lần định trốn nhưng nó đều bị bắt lại.

Bước vào bên trong nó kinh ngạc

- Woa, có nơi đẹp vậy sao?
- Mời tiểu thư đi lối này - 1 người đàn ông đến nói với nó
- Chú có thể đừng gọi cháu là tiểu thư được không?

- Tiểu thư đừng đùa nữa - người đàn ông khẽ cười.

55. Chương 44.1: Nếu...

- Haizz đến chết mất...

Nó xoa đầu, theo người đàn ông đó.

Đến nơi, nó ngẩng nhìn mọi nơi, bỗng chớp ánh mắt nó dừng lại ở mấy đĩa thức ăn. Chạy đến , nó ăn ăn ăn như 1 đứa sắp chết đói. Nó chợt nghĩ

Không biết bà thế nào rồi, đã ăn cơm chưa? Còn cả uống thuốc nữa chứ!

- Này A Phong con đang làm gì thế ? - là người phụ nữ đó .

- Dạ ,cháu...

- Có thấy mọi người đang nhìn không?

Nó nhìn xung quanh, đúng thật mọi ánh mắt đổ dồn vào nó .

- Con không đeo đôi bông tai đó sao?

- Đôi nào ạ?

- Đôi mà mẹ để ở phòng con đó, chẳng phải nó là vật con yêu quý nhất sao?

Nó sờ lên tai nó

- Dạ, cháu.. nghĩ mình không cần nó đâu. Cháu đã có đôi mà cháu yêu thích nhất rồi. - nó cười

Người phụ nữ sững sốt.

Bỗng nhiên,ánh đèn trong phòng vụt tắt . Một ánh đèn khác bật lên , chiếu thẳng vào người con trai từ cửa đại hội đó...

- D....Dian..... - nó thốt lên

Và sau đây là chương trình ca nhạc giải trí do nam ca sĩ Dian trình bày.Ngay lúc đó, hân bước ra. Đôi mắt vô cảm đó.....không hề nhìn nó.....

Tim nó đập thành thịch

Anh ĐÃ KHÔNG CÒN TIN VÀO TÌNH YÊU VĨNH CỬU, NHƯNG Anh BIẾT em LÀ ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA ANH...Những kẻ sau khi chia tay luôn nghĩ rằng mất ta, kẻ kia sẽ chẳng bao giờ tìm được một người tốt đẹp hơn, rằng những gì mình đã làm cho đối phương quá nhiều, rằng tại sao tuổi trẻ của mình lại nông nổi đến vậy... nhưng anh nhận ra với bọn mình thì khác... mình đến để làm thế giới của nhau tuyệt vời hơn, vì rằng ta luôn nghĩ con người tuyệt vời đó sẽ hạnh phúc, và mình sẽ để câu chuyện hạnh phúc đó không có mình sao?

56. Chương 44.2 : Thân Phận..

- Và sau đây , là tiết mục của tiểu thư tập đoàn Pia , cô A Phong...

Nó giật mình,

Tiếng vỗ tay đồng loạt ồ lên, hân ngạc nhiên....

- Phong Phong....con lên đi chứ.

- Nhưng cháu có biết phải làm gì đâu.

Người phụ nữ thúc dục nó.

Miễn cưỡng, nó đành phải bước lên sân khấu. Nó nhìn hấn, hấn lạnh lùng quay đi. Nó cố gọi :

- Này tên chết tiệt kia.....này...này..

- Thừa tiểu thư cô có thể bắt đầu tiết mục của mình rồi. - người dẫn chương trình lên tiếng.

Quay xuống dưới, nó lúng túng

- Đồ vô dụng - hấn nói

- Cái gì? - nó sững sốt - Anh nói ai là đồ vô dụng?

- Nói cô đấy, đồ vô dụng.....

- Anh.....- nó tức

Mau chóng lấy lại tinh thần , nó hít một hơi thật sâu .

♪ Nếu một ngày anh yêu người khác

Thì phải yêu một người hơn em đó, nhé anh.

Đừng vì mấy lí do hoa lá, chim cành

Mà quên em... yêu 1 người... không bằng nhé!

Đừng yêu một người vì tình cha, nghĩa mẹ

Hãy yêu một người mà anh thực sự yêu

Một người có thể cho anh tất cả mọi điều

Mà trước đó, em chưa từng làm được.

Một người có thể cùng anh cất bước

Qua những bão giông, hơn cả chính em.

Một người có thể làm con tim kia thôi hóa đá, ướt mềm.

Mà trước đó em không thể làm như thế.

Một người có thể làm anh mạnh mẽ

Tự tin đi bên mà không thấy bất an.

Một người có thể cùng anh trải qua những gian nan

Mà trước đó anh nghĩ rằng, em không thể...

Một người như thế, một người có thể.

Làm anh yêu hơn em, như anh đã từng yêu.

Một người hơn em, nhân thế có rất nhiều...

Dù buồn nhiều lắm, vẫn muốn anh hạnh phúc.

Một người có thể làm trái tim kia lại 1 lần thổn thức

Một người phải hơn em, hơn đấy... anh biết không?

Để em thôi mơ, thôi dệt mộng, buông lòng...

Anh sẽ hạnh phúc ...bên một người như thế! ♪

~ 1 lát sau ~

- Cô đang làm gì ở đây vậy?

- Cái đó tôi phải hỏi anh mới đúng.

- Cô.....là con gái của tập đoàn Pia sao?

- Không.

- Thế tại sao lúc đó họ lại giới thiệu cô tiểu thư tập đoàn Pia

- Tôi không biết,

- Cô.....ngay lập tức thu dọn hành lí và đi khỏi đây....

- ..Anh vừa nói cái gì?

- Tôi nói cô.....ngay lập tức thu dọn hành lí và đi khỏi đây - hấn dứt khoát

- Không thích..

- Cô....

- Tại sao tôi phải rời khỏi đây..? Ở đây chẳng phải quá thoải mái hay sao, có đầy đủ tất cả mọi thứ, tại sao tôi phải quay lại khu ổ chuột đó để sống?

- Cô bị cái quái gì thế?

- Anh mới là người bị vấn đề. Anh biết lí do tại sao tôi lại ở đây không? Là vì anh đấy, sau khi đọc lá thư của anh tôi đã lấy hết dũng cảm để đi tìm anh. Nhưng khi tôi tìm được anh kết quả là gì? Anh lơ tôi, thậm chí còn không hỏi thăm câu nào mà một mực đuổi tôi đi.

-

- Sao nào, đúng là tôi không phải con gái của tập đoàn này. Nhưng anh yên tâm đi , tôi sẽ nói toàn bộ sự thật và rời khỏi đây, không cần anh phải đuổi đâu.

- Cô....

- Còn nữa, từ nay anh với tôi coi như chấm dứt, đừng liên lạc với tôi nữa. Và tôi cũng thế.....tuyệt đối sẽ không bao giờ liên lạc với anh đâu.

Nói xong nó bỏ đi trong tức giận.

57. Chương 45.1 : Chạy Trốn Quá Khứ.

Nó bực tức chùi vội nước mắt bước về....

- Zen... - có tiếng gọi nó từ đằng sau .

- Lizze..

Nó lại và ôm chầm lấy nhỏ bạn

- Sao mà lại ở đây? - nói hỏi

- Thì đi dự tiệc cả thôi.... Mà sao hôm nay nhìn mà khác thế?

- À...chuyện này dài lắm có cơ hội tao sẽ kể ày sau.

- Lại chuyện của lão Dian à.

- Nhắc tới lại bực.... - nó nhăn mặt

- Sao thế?

- Tao đổ bao mồ hôi công sức đến đây, năn nỉ gầy cả lưỡi bà mới cho đi. Nhưng đến lúc tao gặp lại hấn thì hấn một mực đuổi tao về, ưc không chịu được....
- Có lí do cả thôi..Nhưng....mày là con của tập đoàn Pia thật sao?
- Đương nhiên là không .
- Thế lúc này.....
- Chắc là nhầm lẫn gì đó..
- Ủ...hy vọng chỉ là nhầm lẫn - Lizze thoáng buồn
- Có chuyện gì à?
- À....không không....
- ~ 1 lát sau ~
- Phong Phong con vừa đi đâu thế? - người phụ nữ hốt hải tìm nó .
- Dạ.....thưa bác cháu có chuyện muốn nói.
- Chuyện gì thế?
- Dạ. - nó hít một hơi thật sâu - Thưa bác, chắc là có nhầm lẫn gì đó thôi chứ cháu không phải là con của tập đoàn này đâu ạ. Cháu xin phép - nó bước đi.
- Khoan đã.
-
- Con đang nói cái quái gì vậy? Không phải con thì còn ai nữa chứ.
- Thưa bác...
- Con đừng nói gì cả. Đi theo mẹ, chúng ta cần gặp bác sĩ - người phụ nữ lôi tay nó.
- Nhưng cháu có bị gì đâu chứ..
- Nó đẩy tay người phụ nữ ra và cố chạy
- Phong Phong - người phụ nữ gọi - Người đâu mau đuổi theo tiểu thư...
- Nó cố chạy...cố chạy

58. Chương 45.2: Rốt Cuộc....anh Là Ai?

Đám người đó vẫn cố đuổi theo mặc sức nó chạy....

Bỗng nhiên, một cánh tay lôi nó lại...

- Chia nhau ra tìm tiểu thư đi.....MAU LÊN...- một trong số mấy người đàn ông đuổi theo nó..
- Buông ra đi, đám người đó đi rồi. - hấn cất lời.

Không biết từ lúc nào, hấn lôi nó lại , và không biết từ lúc nào nó lại ôm chầm lấy hấn..Nhịp tim đó...nó đang đập loạn xạ.

- Cô còn chưa đi khỏi đây nữa sao?
- Im đi, không nhìn họ đuổi tôi hả? Thiệt tình....trốn đi mà cũng khó..
- Hả? Cô trốn đi ?

- À..ừm...tôi nói chuyện với bà ý..nói không phải con bà và muốn ra khỏi đây. Mà bà ngang ngược cứ nhận tôi là con bà , không còn cách nào tôi phải trốn thôi..
- Con ngốc này.....
- Zề..anh vừa bảo ai con ngốc đấy.
- Tôi bảo cô đấy có được không?
- Anh..
- Đúng là loại óc thỏ chẳng biết cái gì.
- Hừ...tôi đểch cần anh giúp nữa. - nó tức bước ra ngoài
- Hắn kéo nó lại
- Lũ người đó chưa đi hết đâu, chờ tí đi..
- Lại một lần nữa....đầu nó đập vào ngực hắn...
- Nó đỏ mặt....
- ~ 1 lát sau ~
- Sau bao nhiêu công sức..cuối cùng nó cũng ra được ngoài.
- Cô lên xe đi - hắn bảo
- Ở thế còn anh...
- Hắn chưa kịp nói gì thì người phụ nữ đó cùng 1 đám người khác mặt đỏ ửng đuổi theo.
- Chết đi ghê đuổi theo rồi. - hắn nhanh chóng bước lên xe
- Dian...hình như đó là Dian - bà ta thì thầm - Dian....quay trở lại đây....con định đưa em con đi đâu hả?
- Rốt cuộc....anh là ai?

59. Chương 46.1 : Yêu Thương Chưa Đủ Thì Đừng Ngủ Với Tôi.

Hắn lái xe một mạch tới 1 khách sạn....

- Ô...sao lại đến đây?
- Phải tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chứ. Không lẽ cô định ngủ trong xe..
- Nhưng mà chỗ này....
- Thế cô có vào không?
- Hắn mở cửa xe bước vào khách sạn kèm theo khẩu trang trên miệng.....
- Nó bất đắc dĩ đi theo hắn.
- Chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách? - chị lễ tân hỏi
- Cho chúng tôi 1 phòng VIP.
- Dạ. - chị lễ tân đưa cho hắn 1 chiếc chìa khóa . - Phòng 21 thưa quý khách.
- Cầm lấy chìa khóa hắn tiến vào thang máy
- Ở này 2 phòng chứ? - nó chạy theo gọi hắn

Hắn mặc kệ nó cầu nhàu.

- Đây, 1 phòng thì ai ngủ giường ai ngủ đất hả?

-

~ Một lúc sau ~

Nó lững thững đi theo hắn miệng không ngừng phàn nàn . Hắn tức giận quay sang nó :

- Cô có thể im cái mồm của mình không?

- Không! 1 phòng thì sao mà ngủ được.

- Nếu cô không thích thì ra ngoài ngủ đi.

- Anh...

Hắn mở cửa bước vào.

Nó như bắt giắc bước theo.

- WOA....Phòng VIP có khác đẹp thế?

Lại gần chiếc giường nó nằm xuống, miệng cười toe toét

Hắn cởi quần áo bước vào phòng tắm...

- Đây con thỏ ngọc kia, đây - hắn gọi nó .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA - nó hét - Mặc ngay quần áo vào tên biến thái kia...

Hắn chẳng để ý , hiên ngang dè lên người nó, dí sát mặt

- Làm cái gì vậy hả ? Buông ra. - nó đẩy mạnh người hắn ra

- Không phải cô thích thế à? - hắn cười

- Anh bị điên sao? Anh có ý thức được hành động mình vừa làm không?

- Chẳng phải con gái các cô thích mấy người con trai đẹp trai và nhiều tiền sao?

Nó tiến lại gần phía hắn

“ Chát ” nó đánh vào mặt hắn rồi hét lớn :

- Anh nên nhớ rằng, những gì con gái chúng tôi cần trong đời không chỉ là một chàng trai. Con gái chúng tôi cần con trai giàu? Đúng! Con gái chúng tôi muốn bạn trai đẹp? Đúng! Trên đời này ai mà không muốn bạn trai mình giàu có và có nhan sắc. Nhưng có để làm gì khi một chút sự tôn trọng với chúng tôi không có. Có để làm gì khi các anh coi chúng tôi không ra gì? Thậm chí coi chúng tôi như một món đồ chơi....để các anh có được người các anh muốn..... Cái chúng tôi cần là cái tình yêu mà các anh dành cho tôi. Chúng tôi không cần những anh chàng giàu có chỉ để ngắm hay để phục vụ.....nhưng chúng tôi sẵn sàng lấy một anh chàng dù không đẹp trai hay không giàu có nhưng anh ta sẵn sàng làm cho chúng tôi mọi thứ, yêu chúng tôi bằng con tim.. Thế nên YÊU THƯƠNG CHƯA ĐỦ THÌ ĐỪNG NGỦ VỚI TÔI. =)))

Nó tức giận bước ra ngoài để hắn mặt đỏ ra....

- Hôm nay tôi sẽ ngủ ngoài sofa

60. Chương 46.1 : Yêu Thương Chưa Đủ Thì Đừng Ngủ Với Tôi.

Hắn lái xe một mạch tới 1 khách sạn....

- O...sao lại đến đây?
- Phải tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chứ. Không lẽ cô định ngủ trong xe..
- Nhưng mà chỗ này....
- Thế cô có vào không?

Hắn mở cửa xe bước vào khách sạn kèm theo khẩu trang trên miệng.....

Nó bất đắc dĩ đi theo hắn.

- Chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách? - chị lễ tân hỏi
- Cho chúng tôi 1 phòng VIP.
- Dạ. - chị lễ tân đưa cho hắn 1 chiếc chìa khóa . - Phòng 21 thưa quý khách.

Cầm lấy chìa khóa hắn tiến vào thang máy

- O này 2 phòng chứ? - nó chạy theo gọi hắn

Hắn mặc kệ nó càu nhàu.

- Đây, 1 phòng thì ai ngủ giường ai ngủ đất hả?
-

~ Một lúc sau ~

Nó lững thững đi theo hắn miệng không ngừng phàn nàn . Hắn tức giận quay sang nó :

- Cô có thể im cái mồm của mình không?
- Không! 1 phòng thì sao mà ngủ được.
- Nếu cô không thích thì ra ngoài ngủ đi.
- Anh...

Hắn mở cửa bước vào.

Nó như bắt giắc bước theo.

- WOA....Phòng VIP có khác đẹp thế?

Lại gần chiếc giường nó nằm xuống, miệng cười toe toét

Hắn cởi quần áo bước vào phòng tắm...

- Đây con thỏ ngọc kia, đây - hắn gọi nó .
- AAAAAAAAAAAAAAAAAA - nó hét - Mặc ngay quần áo vào tên biến thái kia...

Hắn chẳng để ý , hiên ngang đi lên người nó, dí sát mặt

- Làm cái gì vậy hả ? Buông ra. - nó đẩy mạnh người hắn ra
- Không phải cô thích thế à? - hắn cười
- Anh bị điên sao? Anh có ý thức được hành động mình vừa làm không?
- Chẳng phải con gái các cô thích mấy người con trai đẹp trai và nhiều tiền sao?

Nó tiến lại gần phía hắn

- “ Chát ” nó đánh vào mặt hắn rồi hét lớn :

- Anh nên nhớ rằng, những gì con gái chúng tôi cần trong đời không chỉ là một chàng trai. Con gái chúng tôi cần con trai giàu? Đúng! Con gái chúng tôi muốn bạn trai đẹp? Đúng! Trên đời này ai mà không muốn bạn trai mình giàu có và có nhan sắc. Nhưng có để làm gì khi một chút sự tôn trọng với chúng tôi không có. Có để làm gì khi các anh coi chúng tôi không ra gì? Thậm chí coi chúng tôi như một món đồ chơi....để các anh có được người các anh muốn..... Cái chúng tôi cần là cái tình yêu mà các anh dành cho tôi. Chúng tôi không cần những anh chàng giàu có chỉ để ngắm hay để phục vụ.....nhưng chúng tôi sẵn sàng lấy một anh chàng dù không đẹp trai hay không giàu có nhưng anh ta sẵn sàng làm cho chúng tôi mọi thứ, yêu chúng tôi bằng con tim.. Thế nên : YÊU THUƠNG CHƯA ĐỦ THÌ ĐỪNG NGỬ VỚI TÔI. =)))

Nó tức giận bước ra ngoài để hắt mặt dờ ra....

- Hôm nay tôi sẽ ngủ ngoài sofa

61. Chương 46.2

- Tình yêu chỉ là thứ khiến người ta phải chịu đựng dày vò mỗi lần đơn phương một bóng hình nào đó, là những quanh quẩn bế tắc mỗi lần trái tim lạc nhịp, là những lần rơi nước mắt, đau ngực trái vì nhớ nhung hay tủi hờn. Tình yêu là thứ khiến người ta buồn, vui và nó khiến người ta có thể hy sinh tất cả . Tình cảm còn nhiều nhưng vết thương vẫn nhức. - hắt cười nhạt

Nó đỏ mặt, tiến lại phía hấn lần nữa :

- Nếu anh đã yêu cô ấy nhiều như thế tại sao không đuổi theo cô ta? Nếu đã yêu nhau thật tâm thì đã không buông tay quá dễ. Đừng có ngồi đây mà hão huyền nữa...Anh đã làm tất cả vì cô ấy thì tại sao không thể níu kéo? ...Anh đã yêu cô ấy nhiều như thế cơ mà...

- Cô...biết tất cả rồi à? - hấn sững sốt .

- Có chuyện gì tôi không biết, chị quản lý kể cho tôi hết rồi.

- ...Thế....tôi phải làm sao?

- Còn tình cảm thì chắc chắn còn yêu..đừng lãng phí thời gian nữa..đuổi theo cô ấy đi...

-

Hấn như thức tỉnh mặc quần áo thật nhanh chạy ra ngoài.....

Nó cứ nhìn theo hấn..... rớm nước mắt

Là em sai...vì đã thích anh. Dù biết rằng anh đó là tình cảm không nên có nhưng tại sao em không thể dứt ra được. Em thích anh nhưng anh không hề thích em, một chút nào , một chút dù nhỏ xíu cũng không tồn tại.....

~ 2 ngày trước ~

.. Nó đang mãi mê cắm đầu vào đóng sách vở lộn xộn thì một người phụ nữ ăn mặc sang trọng cùng với một túi đồ bước vào.

- Zen..

- Chị..quản lý...

- .. Chị có mua quà cho em này.

- Ủa mà chị về đây có việc gì à?

- Thăm em không được sao?

- Thế mà em cứ tưởng...

- Tưởng là chị dốt nhóc Dian về cho em đúng không?
-- nó đỏ mặt
- Chị đùa thôi mà .
- Dạo này...tên đó sao rồi chị.
- Vẫn thế...nếu không muốn nói là tâm trạng đang tụt xuống thậm tệ .
- Sao vậy? Có chuyện gì với hấn hả chị?
- Ủm.....em biết Sohy chứ.
- Dạ biết..- nó thoáng buồn
- Sau cái ngày bị em đuổi đi, nó đi tìm Sohy . Nó kể hết chuyện cho nhỏ nghe...nhỏ bỏ đi sau cái ngày hôm đó luôn. Mặc dù Dian có tìm kiếm nhỏ ở khắp nơi cũng không thể tìm thấy. Cho đến một ngày, có người báo cho Dian là nhỏ sắp bay qua Mỹ lấy chồng..Kể từ hôm đó nó suy sụp...
- Đã yêu người ta đến như vậy tại sao hấn không đuổi theo chứ..
- Chỉ còn 2 ngày nữa là nhỏ bay.... chị đã khuyên hết có thể nhưng nhóc đó không nghe.

62. Chương 47.1

~ Tối hôm đó ~

Nó ngồi suy nghĩ..một lúc...

Đứng lên thu dọn hành lí, nó bước qua phòng bà. Gõ cửa

- Bà ơi! Bà còn thức không ạ? Cháu có chuyện muốn nói.
- Cháu vào đi.
- Dạ!
- Sao cháu có chuyện gì muốn nói. Nói bà nghe nào.
- Cháu sẽ đi Jep.
- Cái gì? Cháu vừa nói cái gì cơ?
- Cháu nói là cháu sẽ đi Jep.
-Cháu.....đi kiếm cậu Dian đúng không?
- Dạ.....- nó ngập ngừng
- Cháu.....đã thích cậu ta?
- Cháu.....
- Bà sẽ cho cháu đi, nhưng với một điều kiện cháu sẽ không có bất cứ tình cảm nào đối với cậu Dian nữa, lần gặp mặt này coi như là lần cuối.
-
- ~ Khách sạn ~
- Nước mắt trên má nó cứ tuôn trào.
- Zen.....Zen.....em không sao chứ? - Kai vội vàng bước vào

-

Ôm chầm lấy Kai nó òa khóc.

~ Sáng hôm sau ~

Kai đưa cho nó 1 bộ quần áo

- Em đi thay đồ đi.

Cầm bộ quần áo, nó nói :

- Cảm ơn anh.

- ^^

Thay xong quần áo, cầm hành lí, nó buồn rầu

Ôm lấy nó, Kai nói :

- Đừng buồn nữa, anh ta không yêu em đâu. Buồn cũng đâu có ích gì,

- Nhưng mà..... - mắt nó rơm lệ

- Anh sẽ luôn ở bên em. Yên tâm đi.

(Công nhận đoạn này sến kinh khủng)

- Em đã bỏ hết lòng tự trọng của mình để đi tìm anh ấy vậy mà.....anh ấy vẫn không thể quên được Sohy.....

-

- Tại sao vậy? Em đã yêu anh ấy thật lòng mà. Tại sao.....Hay tại em chỉ là người thứ ba, em chỉ là một con nhóc nghèo nàn, bạo lực, thô lỗ, xấu xí...

Nó òa khóc....

63. Chương 47.2

Nó ngồi trên xe của Kai... về nhà...

~ Nhà nó

~ Cầm túi hành lí nó bước thẳng vào phòng ngủ...

Bê một ít thức ăn vừa làm, Kai gõ cửa

- Zen ơi....anh có làm chút đồ ăn nè!

- Em không muốn ăn.

- Thôi mà....ra ăn đi, toàn đồ em thích thôi.

-

- Anh biết em đang buồn vì chuyện đó nhưng đừng vì thế mà làm tổn hại đến bản thân chứ.

-

Kai để đồ ăn ở đó, ngồi xuống

- Anh sẽ ngồi đây với em cho đến khi nào em chịu ăn thì thôi.

- Tại sao?.....

- Hả em nói sao?
-Chẳng phải anh yêu Sohy ? Chẳng phải em đã từ chối tình cảm của anh mà? Thế thì tại sao anh lại cứ ở bên em..tại sao anh cứ bắt chấp tất cả để ôm em khi em gục ngã...
-Vì anh yêu em..
- Nhưng anh đã yêu Sohy....anh cũng biết là em thích người khác mà. Anh không sợ mình sẽ tổn thương sao?
- Ai mà không sợ bị tổn thương. Nhưng mà được ở bên người mình yêu thì cho dù bị tổn thương gấp trăm lần thì anh cũng chịu . Đôi khi một người con trai cũng sẽ vấp ngã , ước ao một người con gái bước đi cùng mình . Để con trai mặc sức níu tay, mặc sức ôm ấp.
- ~ Tối hôm ấy ~
- Nó mở cửa ra ngoài, cầm lấy khay thức ăn Kai đó.
- Lấy cái chăn, nó đắp cho Kai....
- Cảm ơn anh đã ở bên em....
- ~ Sáng hôm sau ~
- Tiếng nước xả xối trong nhà tắm khiến Kai thức giấc..
- Nhìn thấy tấm chăn trên người, Kai khẽ cười...
- Ủa anh dậy rồi à? - nó bước ra từ nhà tắm
- Em mới tắm à.
- Dạ , - nó cười
- Zen...em không sao chứ?
- Em không sao.

64. Chương 48.1

Đúng lúc đó, một đám người ủa vào. Người phụ nữ đó bước ra từ bên trong xe hơi....

- Bắt lấy tiểu thư. - người phụ nữ ra lệnh.
- Vừa dứt lời, đám người đã tiến tới bắt lấy nó. Kai kéo lấy tay nó lùi về đằng sau.
- Tại sao bà lại ở đây?
- Kai sao? Cậu quen A Phong ?
- Đúng! Tôi là người yêu của Zen.
- Người phụ nữ nhếch mép cười.
- Tránh ra!
- Tôi sẽ không để bà bắt Zen đi đâu. Cô ấy đâu phải con bà.
- Tôi bảo cậu tránh ra - người phụ nữ quát lớn. - Người đâu lại bắt cô chủ.
- Đám người đó 1 lần nữa tiến về phía nó, lùi nó từ đằng sau. Mặc sức Kai có kéo nó lại bao nhiêu lần đám người đó vẫn cứ lùi nó đi...Nhưng xây xát bắt đầu xảy đến...Nó bị đưa lên xe còn Kai bị oánh te tua.
- Bỏ tôi ra - nó vùng vẫy đưa cú đấm lên mặt mấy tên đó nhưng vô dụng.

Chiếc xe hơi đó chạy đi cùng với nó...Nó quay xuống nhìn Kai mặt lo lắng.

- Tại sao bà lại bắt tôi?
- Vì con là con của ta, và chúng ta cần con.
- Tôi không phải con bà, bà hiểu lầm rồi.
- Con đứng nói linh tinh nữa, con là con của ta,
- Không đúng.
- Được thôi, ta sẽ chứng minh cho con xem.Tài xế lái xe về bệnh viện....

~ Bệnh viện ~

- Vào bệnh viện làm gì chứ?
- Thử ADN chứ sao?

Nói rồi, bà ta dắt nó vào phòng..

Y tá bắt đầu rút máu...

~ 1 lúc sau ~

- Thưa bà chúng tôi còn phải xét nghiệm , có thể kết quả chưa thể có bây giờ.
- Vậy chúng ta sẽ chờ đến chiều.

Nó và bà ta bước ra khỏi cửa.

“ Bộp ” nó va phải một y tá

- Ô tôi xin lỗi.

-

- Cô y tá này...quen quá..

65. Chương 48.2

Kể từ hôm đó, nó bị tổng giam vào căn biệt thự..

~ Sáng hôm sau ~

Cánh cửa phòng nó bật ra.....người phụ nữ ném một tờ giấy xuống sàn..

- Con xem đi.

Nó nhặt tờ giấy lên...

- Không thể nào!
- Giờ con đã tin rồi chứ!

-

- Người đầu mang giám đốc đi sửa soạn chuẩn bị lên công ty.

Nó bị 1 nhóm hầu gái mang đi....

xuất hiện với một bộ quần áo công sở sang trọng..

Lên xe , nó tới công ty

~ 1 lúc sau ~

Bước vào công ty nó được chào đón nồng hậu.....

- Đây là phòng của con

-Tôi làm gì ở đây chứ?

- Con nên xưng thôi xưng ‘ tôi ’

-

- Đây là công ty đào tạo nghệ sĩ...anh con cũng từ đây mà ra đấy. Công việc của con đó là tìm ra những tài năng và đào tạo chúng thành những ngôi sao.

- Anh? Tô....Con... có anh sao?

- Rốt cuộc chúng đã làm gì con chứ?

~ Tối hôm đó ~

Nó trở về nhà sau ngày làm vất vả ở công ty.

Bước vào nhà....nó ngạc nhiên...

Đó...đó..là hấn và.....Sohy.....

- Phong Phong con lên phòng thay quần áo đi.

- Dạ.

Bước xuống bàn ăn..nó bẽn lễn...ngồi xuống..

Hấn nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc....

- Phong Phong con nhận ra ai đây chứ? - người phụ nữ chỉ tay về phía hấn.

-C....Con...không biết...

Hấn nhìn nó ngạc nhiên...

- Bà đã làm gì với cô ấy ? - hấn giận dữ.

- Con đang nói cái gì vậy?

- Tôi không phải là con bà.

- ...

- Rốt cuộc các người đã làm gì với cô ta. Cô ta không phải là con của gia đình này. Tôi không chấp nhận cô ta là em gái.

“ Em gái?....”Ánh mắt nó nhìn hấn

“ Nếu mình là con gái của tập đoàn này....chẳng lẽ...”

66. Chương 49.1

Hấn đứng dậy tức giận kéo nó ra ngoài

- Nói đi, tại sao cô lại quay lại đây?

-

- Cô đã nói cô không phải con của gia đình này cơ mà.

- Tôi...

- Lập tức thu dọn đồ đạc ra khỏi đây mau lên.

Nói rồi, hắn kéo nó lên phòng.

- Dừng lại! - người phụ nữ lên tiếng. - Con đang làm cái gì vậy hả?

- Cô ta không phải là con của gia đình này.

- im đi! - người phụ nữ kéo tay nó lại.

- Bà...chỉ đang lợi dụng cô ta thôi Phong Phong đã chết rồi.

- Con....

Người đàn bà tiến gần lại phía hắn.

“ Chát ”

- Con nên bỏ cái thái độ ấy đi. Cho dù con không nhận ta là mẹ đi nữa thì đừng tỏ thái độ như vậy, em con còn sống và nó đứng ngay bên cạnh ta. Nếu con không tin ta sẽ đưa cho con kết quả xét nghiệm ADN.

Người phụ nữ cầm lấy kết quả từ người hầu gái.

- Con xem đi.

Hắn mở ra vội vàng...

~ Một lát sau ~

Nó buồn bã ngồi suy nghĩ

- Không biết bây giờ bà thế nào rồi? Còn cả Kai nữa. Hay là mình trốn ra đi thăm mọi người nhỉ?

Như sức tỉnh nó chạy ra ngoài..

Từng bước từng bước...nó trốn được khỏi căn biệt thự ấy....

- Haha hên quá chừng luôn

Đang hớn hở bước về nhà thì bỗng nhiên một đám người mặc đồ đen bước ra.

“ Chết thật, tưởng trốn ngon lành ai ngờ.” Đám người đó tiến gần lên phía nó...

Nhét một miếng khăn có tẩm một ít thuốc mê...

Hình ảnh cô gái có gương mặt giống nó đang bị một đám người giết hại khiến nó giật mình tỉnh giấc....

- Tiểu thư cô dậy rồi hả?

Nó chợt nhận ra mình đang bị trói. Cố gắng vùng vẫy nhưng vô vọng.

67. Chương 49.1

Hắn đứng dậy tức giận kéo nó ra ngoài

- Nói đi, tại sao cô lại quay lại đây?

-

- Cô đã nói cô không phải con của gia đình này cơ mà.

- Tôi...

- Lập tức thu dọn đồ đạc ra khỏi đây mau lên.

Nói rồi, hắn kéo nó lên phòng.

- Dừng lại! - người phụ nữ lên tiếng. - Con đang làm cái gì vậy hả?
- Cô ta không phải là con của gia đình này.
- im đi! - người phụ nữ kéo tay nó lại.
- Bà...chỉ đang lợi dụng cô ta thôi Phong Phong đã chết rồi.
- Con....

Người đàn bà tiến gần lại phía hần.

“ Chát ”

- Con nên bỏ cái thái độ ấy đi. Cho dù con không nhận ta là mẹ đi nữa thì đừng tỏ thái độ như vậy, em con còn sống và nó đứng ngay bên cạnh ta. Nếu con không tin ta sẽ đưa cho con kết quả xét nghiệm ADN.

Người phụ nữ cầm lấy kết quả từ người hầu gái.

- Con xem đi.

Hần mở ra vôi vàng...

~ Một lát sau ~

Nó buồn bã ngồi suy nghĩ

- Không biết bây giờ bà thế nào rồi? Còn cả Kai nữa. Hay là mình trốn ra đi thăm mọi người nhỉ?

Như sự tỉnh nó chạy ra ngoài..

Từng bước từng bước...nó trốn được khỏi căn biệt thự ấy....

- Haha hên quá chừng luôn

Đang hớn hở bước về nhà thì bỗng nhiên một đám người mặc đồ đen bước ra.

“ Chết thật, tưởng trốn ngon lành ai ngờ.” Đám người đó tiến gần lên phía nó...

Nhét một miếng khăn có tẩm một ít thuốc mê...

Hình ảnh cô gái có gương mặt giống nó đang bị một đám người giết hại khiến nó giật mình tỉnh giấc....

- Tiểu thư cô dậy rồi hả?

Nó chợt nhận ra mình đang bị trói. Cố gắng vùng vẫy nhưng vô vọng.

68. Chương 49.1

Hần đứng dậy tức giận kéo nó ra ngoài

- Nói đi, tại sao cô lại quay lại đây?

-

- Cô đã nói cô không phải con của gia đình này cơ mà.

- Tôi...

- Lập tức thu dọn đồ đạc ra khỏi đây mau lên.

Nói rồi, hần kéo nó lên phòng.

- Dừng lại! - người phụ nữ lên tiếng. - Con đang làm cái gì vậy hả?
- Cô ta không phải là con của gia đình này.
- im đi! - người phụ nữ kéo tay nó lại.

- Bà...chỉ đang lợi dụng cô ta thôi Phong Phong đã chết rồi.

- Con....

Người đàn bà tiến gần lại phía hắn.

“ Chát ”

- Con nên bỏ cái thái độ ấy đi. Cho dù con không nhận ta là mẹ đi nữa thì đừng tỏ thái độ như vậy, em con còn sống và nó đứng ngay bên cạnh ta. Nếu con không tin ta sẽ đưa cho con kết quả xét nghiệm ADN.

Người phụ nữ cầm lấy kết quả từ người hầu gái.

- Con xem đi.

Hắn mở ra vội vàng...

~ Một lát sau ~

Nó buồn bã ngồi suy nghĩ

- Không biết bây giờ bà thế nào rồi? Còn cả Kai nữa. Hay là mình trốn ra đi thăm mọi người nhỉ?

Như sức tỉnh nó chạy ra ngoài..

Từng bước từng bước...nó trốn được khỏi căn biệt thự ấy....

- Haha hên quá chừng luôn

Đang hớn hở bước về nhà thì bỗng nhiên một đám người mặc đồ đen bước ra.

“ Chết thật, tưởng trốn ngon lành ai ngờ.” Đám người đó tiến gần lên phía nó...

Nhét một miếng khăn có tẩm một ít thuốc mê...

Hình ảnh cô gái có gương mặt giống nó đang bị một đám người giết hại khiến nó giật mình tỉnh giấc....

- Tiểu thư cô dậy rồi hả?

Nó chợt nhận ra mình đang bị trói. Cố gắng vùng vẫy nhưng vô vọng.

69. Chương 49.2

Một người đàn ông tiến lại phía nó ghé sát mặt.

- Nếu xây dựng một đội quân gồm 100 con sư tử và lãnh đạo của chúng là một con chó, trong bất kỳ cuộc chiến nào, những con sư tử sẽ chết như một con chó. Nhưng nếu xây dựng một đội quân gồm 100 con chó và lãnh đạo của chúng là một con sư tử, tất cả các con chó sẽ chiến đấu như một con sư tử.

-

- Cô hiểu ý tôi chứ? Đáng lẽ một con chó sẽ không bao giờ được chỉ huy 100 con sư tử. Nhưng nếu con chó đó có dòng dõi với sư tử thì mọi chuyện sẽ khác..

- Ông là ai?

- Công chúa cô không nhớ tôi sao?

- Tôi không cần biết sư tử hay chó chiếc gì ở đây, thả tôi ra.

- Cô nghĩ đơn giản thế à? Đêm hôm ấy xử được cô tôi vui sướng tới ngàn nào vì hoàn thành được nhiệm vụ thì ngày hôm nay cô trở lại tôi tức giận đến nhường ấy.

- Rốt cuộc là tôi có thù hằn gì với ông chứ?

- Cô không có thù hằn với tôi mà có với người khác. Kể ra thì cô đã mất trí nhớ thật rồi. Thậm chí đến việc cô và anh cô hận bà mẹ kế đến nhường nào cô cũng không nhớ.

-Ý ông là sao?

- Cô không nhớ thật à? Được thôi, tôi sẽ kể cho cô.

1 năm trước, mẹ cô mất đột ngột do một căn bệnh lạ. Công ty nhà cô cũng trở nên khó khăn từ đó. Để có được sự trợ giúp từ một tập đoàn khác, ba cô đã bắt buộc phải lấy người đàn bà đó...nay là mẹ kế của cô. Tưởng rằng thoát được kiếp nạn, bố cô trong một lần mải mê công việc đã suy tim và nằm liệt giường liệt chiếu đến bây giờ. Trong nhà nay chỉ còn ba người, bà mẹ kế đã cố gắng làm đủ mọi cách để anh cô - Dian không thể ngồi vào vị trí tổng giám đốc của tập đoàn đó. Và cô đã được thay thế. Không ai hiểu lý do tại sao bà mẹ kế lại đưa cô lên làm tổng giám đốc, nhiều tin đồn cho rằng bà mẹ kế đưa cô lên làm tổng giám đốc để dễ dàng lợi dụng và chiếm lấy tập đoàn.

Cô đã nhớ lại mọi thứ rồi chứ?

-

- Và đêm hôm ấy, chúng tôi đi xử cô cũng là do mệnh lệnh của mẹ ta khi đã cô đã hết thời hạn để lợi dụng. Nhưng tôi không hiểu rằng rõ ràng đêm hôm ấy tôi đã giết cô...

Nó im lặng,...

- Nếu đó là sự thật...thì tôi và Dian là anh em cùng cha khác mẹ sao?

70. Chương 50.1

Cô đã nhớ rồi à?

-

- Đúng vậy! Cô và cậu ta là anh em cùng cha khác mẹ.

-

- Sao thế, cô buồn hả?

Nó chợt đứng dậy tung nắm đấm vào mặt tên đó, hét lớn

- IM ĐI! CHÚNG TÔI KHÔNG PHẢI LÀ ANH EM.

- Cô....Làm sao cô thoát được.

Nó cầm con dao trên tay

- Lần sau đừng có để bị móc nhé.

- Cô....Người đâu...bắt cô ta lại

Vừa dứt lời, một đám người xuất hiện.

Nó nhếch mép

~ Một lúc sau ~

Phủ quần áo, nó nói

- Đừng để tôi gặp lại các người.

Nói rồi, rảo bước về nhà bà.

- Bà ơi!

Nó chạy vào nhà, bà nó không có ở đây.

“ Bạch ” tiếng chậu nước rơi xuống.

- Zen! Có phải cháu không?

- Cô Mild. Sao cô ở đây? À cô có biết bà cháu đi đâu không?

Lao vào ôm nó, cô Mild nói :

- Cảm ơn trời phật, cuối cùng cháu cũng về.

- .Cô Mild....

- Bà cháu....

- Sao thế cô?

- Bà cháu.....mất rồi..

Nó sưng sờ.

- Không thể nào. Bà cháu không thể....rõ ràng bà còn rất khỏe mạnh cơ mà.

Từng giọt nước mắt rơi trên má nó..

71. Chương 50.2

Đúng lúc đó, một đám người áo đen cùng với người phụ nữ đó, và cả hấn nữa.

- Phong Phong....về thôi.

Bà ta kéo nó .

-

Hấn tiến lại gần, kéo tay nó lại :

- Cô ta sẽ ở đây không đi đâu hết.

- Con...Người đâu mang tiểu thư đi.

Đám người đó tiến lại gần.

- Khoan đã! - cô Mild lên tiếng.

-

- Xin bà hãy cho Zen ở lại đây một tuần. Người thân duy nhất của nó đã mất...xin bà hãy rộng lòng....

- Tránh ra! - người phụ nữ hét lớn.

Cô Mild quỳ xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

- Chỉ một tuần thôi.....

Người phụ nữ nhìn cô với ánh mắt cay độc..

- Không bao giờ! Người đâu không mau mang tiểu thư lên xe.

Nó nhìn cô Mild sưng sờ, bật khóc...

“ 1 năm trước, mẹ cô mất đột ngột do một căn bệnh lạ. Công ty nhà cô cũng trở nên khó khăn từ đó. Để có được sự trợ giúp từ một tập đoàn khác , ba cô đã bắt buộc phải lấy người đàn bà đó...nay là mẹ kế của cô. Tưởng rằng thoát được kiếp nạn , bố cô trong một lần mải mê công việc đã suy tim và nằm liệt giường liệt chiếu đến bây giờ. Trong nhà nay chỉ còn ba người, bà mẹ kế đã cố gắng làm đủ mọi cách để anh cô - Dian không thể ngồi vào vị trí tổng giám đốc của tập đoàn đó. Và cô đã được thay thế. Không ai hiểu lí do tại sao bà mẹ kế lại đưa cô lên làm tổng giám đốc, nhiều tin đồn cho rằng bà mẹ kế đưa cô lên làm tổng giám đốc để dễ dàng lợi dụng và chiếm lấy tập đoàn ”

72. Chương 51.1

- Thôi được! - người phụ nữ đó cất lời

~ Một lát sau ~

- Cô Mild cháu muốn tổ chức đám tang cho bà cháu.

- Tội cô đã tổ chức rồi! Cháu vào thấp nhanh cho bà đi.

- Cháu đúng là đứa vô dụng, đến cái đám tang còn không lo được cho bà. - nó khóc.

- Bà có để lại vật này cho cháu . - Cô Mild đưa một con dao cho nó.

Nó cầm lấy.....

~ Sáng hôm sau ~

Nó nằm bẹp trong phòng cả ngày .

- Này con nhỏ kia ra ăn sáng coi - hấn gọi.

- Không muốn ăn!

- Tôi biết là cô buồn vì việc bà cô, nhưng đừng bỏ bữa như thế.

-

- Hay là cô sợ mập? À chắc đang giảm cân chứ gì? Chân ngắn, lùn tịt như thế không giảm cân để mà là heo lùn mập ừ à. =))))))

-

Mở cửa nó bên lấy khay thức ăn ở trên tay hấn mang vào phòng.

- Thế chứ!

- Này....

- Hử.

- Tại sao lúc đó..anh lại không chấp nhận tôi là em gái.

- Vì cô đâu phải là con của gia đình đó.

- Ủ...tôi đâu phải con của gia đình đó.

-

- À còn chuyện của anh thì sao?

- Vẫn tốt...3 tháng nữa tôi sẽ kết hôn với Sohy. - giọng hấn trầm lại

- Vậy à.

Đúng lúc đó, Kai chạy tới, tay chân băng bó tề le...

- Zen...Zen...

Nghe thấy tiếng Kai nó mở cửa chạy ra , ôm chăm lấy.

- Em không sao chứ?

- Hì , em khỏe lắm, người đáng lo là anh kia. - mặt nó thoáng buồn,

73. Chương 51.2

- Sao anh lại ở đây? - Kai đưa mắt qua nhìn hấn

- Không phải chuyện của anh.

- Đúng là không phải chuyện của tôi nhưng xin anh từ nay đừng đến nhà của bạn gái tôi nữa.

Nó sưng sốt.

- B...b...ạ...g...ái...

- Hóa ra vậy . - hấn cười nhạt rồi bước ra khỏi nhà nó.

- Này này không phải vậy đâu, này - nó cố gọi hấn - Anh sao anh lại nói vậy? Em đâu phải bạn gái anh.

- Anh đùa thôi mà. - Kai cười - Anh không muốn thấy hấn làm em phải khóc nữa.

-

~ Hôm sau ~

Nó muốn ngồi ở mộ bà nó thêm chút nữa.

- Bà ơi, cháu nhớ có một lần cháu bị mấy thằng con trai trong xóm bắt nạt, bà đã ra đó quát mắng chúng là đừng có bắt nạt cháu bà. Lúc đó cháu vui lắm, vì ít ra cháu còn có người quan tâm đến mình... Bà ơi, cháu nhất định không phải con của gia đình đó phải không bà? Cháu là cháu của bà thì làm sao là con của gia đình đó được.

- Zen à...- cô Mild lên tiếng.

Nó lau nước mắt

- Cô Mild.

- Về nhà thôi, trời sắp mưa rồi.

~ Một lúc sau ~

Ngồi trên xe cô Mild nó hỏi :

- Cô Mild bà cháu mất lúc nào thế?

-Sao cháu lại muốn biết - cô Mild ngập ngừng

- Cháu là cháu của bà, cô hiểu mà.

- À bà cháu chỉ bị trượt chân té thôi. - cô Mild toát mồ hôi.

- Cô nói dối đúng không?

- Đâu có.

- Xin cô hãy nói thật với cháu.

-Một lúc nào đó rồi cháu sẽ biết.

Bỗng chốc xe dừng lại,

- Đến nhà rồi.

Cùng lúc đó, một đám người xông đến.

- Tiểu thư đã đến lúc trở về rồi.

- Còn chưa hết một tuần cơ mà.

- Bà chủ đã ra lệnh, đến lúc tiểu thư trở về đúng nơi của mình.

- Tôi không muốn trở về, đó không phải nơi của tôi, thế giới của tôi là ở đây.

74. Chương 52.1

Không nghe nó nói gì, đám người đó lôi nó đi mặt sức nó vùng vẫy, đánh bao nhiêu người....Người phụ nữ đó bước xuống xe, tiến lại phía nó, tát mạnh vào mặt.

- Phải làm như thế nào thì con mới hiểu hả? Đây không phải là thế giới của con....

- - nó im lặng một cách đáng sợ.

- Còn đứng đây làm gì nữa, đưa tiểu thư lên xe.

Đám người nó lại một lần nữa, túm người nó lôi lên xe.

-

~ Biệt thự ~

Từ khi về biệt thự đó đã là 3 ngày rồi, nó vẫn im ỉm đóng bím trong phòng.

- Tiểu thư thế nào rồi? - tiếng người phụ nữ đó,

- Tiểu thư vẫn không ăn gì ạ.

Bà ta thở dài,.

- Gọi cho cậu chủ đi.

- Dạ!

~ Một lúc sau ~

Mở cửa bước vào, hần nói :

- Này con thử hâm dở kia, dậy mau!

-

- Cô có nghe tôi nói không hả?

- Ra ngoài đi!

- Cô sao vậy, sao cô lại bỏ bữa?

- Chỉ là tôi không nuốt trôi thôi.

- Không nuốt trôi thì cô cũng cố mà nuốt vào chứ.

- Anh đang lo cho tôi đấy à?

-

- Về với vợ chưa cưới của anh đi, không cần lo cho tôi.

-

Hần bỗng đứng dậy, lôi nó từ trên giường...

- Đi theo tôi! Cô nhất định phải ăn thứ gì đó.

~ Tại một nhà hàng ~

Nó ngồi trước một bàn đầy thức ăn..nhưng nó chẳng hề đả động hay thậm chí là có ý định ăn.

- Cô ăn đi chứ.

- Tôi đã bảo là không nuốt trôi mà.

- Nay thỏ ngố, cô đang muốn trở thành một bộ xác sống không hồn đấy à? Ăn đi chứ, mọi ngày cô tham ăn lắm cơ mà, ăn điên cuồng , ăn sống chết, ăn không chờ thời cơ.

Nó cười nhạt.

- Ngay cả nhìn mặt bà lúc sắp ra đi tôi còn chẳng làm được. Muốn tổ chức một lễ tang thì cũng đã quá trễ. Anh bảo bây giờ tôi còn tâm trí để ăn sao?

-

- Chỉ vì về với gia đình anh, chỉ vì bị lôi kéo vào một đồng hồ hỗn độn này mà tôi đã mất đi người thân duy nhất, anh biết chứ?

- Đừng trách tôi, nếu muốn trách cô hãy trách mụ phù thủy kia. - hắn nói một cách tàn nhẫn.

-

75. Chương 52.2

- Ý anh là sao?

- Không sao hết! Thôi cô ăn đi.

~ Một lát sau ~

- Ra đây làm gì?

- Chơi chứ còn gì nữa - hắn cười rồi kéo tay nó xuống biển.

Té nước tung tóe vào mặt nó , hắn cười :

- Có giỏi đuổi theo tôi này.

Nó cúi chạy theo hắn,

- Cái tên chết tiệt kia đứng lại.

Có lẽ lâu lắm rồi nó mới cười thoải mái như vậy.

” Lặn sâu vào làn nước lạnh giá

Ở nơi quá khứ quay về với cuộc sống

Ta chiến đấu chống lại nỗi đau ích kỷ

Và điều đó thật đáng giá biết bao.

Hãy giữ yên lặng trước khi chúng ta sụp đổ

Bởi vì cả hai ta đều biết đâu là điểm cuối cùng

Thời gian của chúng ta vẫn “tích tắc” cho đến khi nó phá tan khung cửa kính

Và em lại đắm chìm trong anh một lần nữa.

Vì em là một phần của anh

Em ước rằng mình không cần

Nhưng vẫn cứ không ngừng theo đuổi

Vẫn chiến đấu mà không biết lí do.

Nếu tình yêu của chúng ta là bi kịch, sao anh lại là phương thuốc của em ?

Nếu tình yêu của chúng ta trở nên điên loạn, sao em phải làm cho nó trở nên rõ ràng đến thế ?

Bước từng bước qua một đoàn diễu hành đỏ

Và từ chối việc bù đắp cho nhau

Để rồi nó cắt thật sâu vào nơi chúng ta

Và khiến chúng ta trở nên vô cảm.

Xin đừng nói rằng em sẽ bỏ lại

Vì cả hai ta đều biết điều mình sẽ chọn

Nếu anh kéo, thì em cũng sẽ đẩy lại thật sâu

Và khi đó em sẽ lại rơi vào vòng tay anh.

Vì anh là một phần của em

Em ước rằng mình không cần

Nhưng vẫn cứ không ngừng theo đuổi

Vẫn chiến đấu mà không biết lí do.

Nếu tình yêu của chúng ta là một bi kịch, sao anh lại là phương thuốc của em ?

Nếu tình yêu của chúng ta trở nên điên loạn, sao em phải làm cho nó trở nên rõ ràng đến thế ?

Tại sao anh là phương thuốc của em ?”

~ .Tối~

Nó cùng hấn bước vào một nhà nghỉ gần đó.

- Cô ơi cho chúng cháu 2 phòng. - hấn cất tiếng,

Nhận lấy số phòng, nó bước vào...

- Này thỏ ngố, chờ đã.

Nó quay đầu lại .

Hấn chòang vào người nó một cái khăn.

- Vào phòng thay đồ đi kéo ốm.

- Biết rồi! - nó đỏ mặt.

Hấn gõ cửa phòng nó.

Không thấy hồi âm, hấn mở cửa.

- Ê con thỏ kia ra đây nhanh...

Hấn nhìn ngó khắp phòng rồi dừng lại ở chiếc giường..

Thì ra là nó đang ngủ..

- Sao thỏ mà sống đời sống như heo vậy trời. Mà thế cũng tốt...

Nói rồi, hấn kéo chăn lên người nó.

- Ngủ ngon nhé heo lai thỏ.

Xong xuôi hấn bước ra cửa....

- Bà ơi bà đừng bỏ cháu, cháu biết lỗi rồi, cháu hứa sẽ không đi đâu nữa, bà đừng bỏ cháu mà bà ... - nó mơ màng

Hắn quay đầu lại cầm lấy tay nó.....

- Đừng khóc nữa thỏ ơi, tôi ở ngay bên cô đây, đừng khóc nữa nhé..

76. Chương 53.1

~ Sáng hôm sau ~

Nó tỉnh dậy bước vào phòng tắm, xả nước....

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nó mặc quần áo bước ra ngoài.

- Dậy rồi à?!

- Ờ!

Bỗng nhiên, điện thoại của nó reo lên, cô Mild.

- Dì Mild cháu đây.

- Z....Zen..- tiếng cô Mild nức nở.

- Có chuyện gì hả cô?

Loạng choạng ,nó chạy như bay ra ngoài khiến hắn lo lắng chạy theo.

- Đây có chuyện gì vậy hả?

-Bà...tôi... - nó rưng rưng

- Bà cô làm sao?

- Tôi ...sẽ kể với anh sau.

Nói rồi, nó với taxi..

Hắn nắm lấy tay nó..

- Đi thôi, tôi sẽ chở cô đi.

~ Lát sau ~

- Cô Mild....

- Zen...

- Bà cháu....

Cô Mild nhét vào tay nó một bức thư..

” Gửi cháu.....

Zen này, à không bà phải gọi là Phong Phong yêu quý của ta chứ!

Chắc lúc cháu đọc lá thư này bà không còn ở bên cháu nữa....Phong Phong cháu có nhớ lúc nhỏ , khi cháu đòi một bộ sách mới không ? Lúc đó cháu đòi ta suốt ngày. Kể từ ngày đó, ta làm mọi thứ để có thể đủ tiền mua cho cháu bộ sách...

Nó không dám đọc tiếp, nước mắt trên má nó cứ rơi...

Nó không tự chủ được bản thân nữa rồi, nó òa khóc...’ Ngày mai có thể ta không ở bên cháu....nhưng hãy mạnh mẽ lên cháu gái yêu dấu của ta ạ.Tiếc là ta không thể thấy cháu những ngày cuối đời ..Hãy làm theo những việc trái tim mách bảo...đừng làm điều gì trái với lương tâm.. “ Yêu cháu gái của ta.. Bà ! ”

- Bà ơi! Cháu xin lỗi.....

~ Một lúc sau ~

Nó ngồi một mình tĩnh lặng trong phòng..

- Zen à....ra ăn cơm thôi cháu.

- Cô Mild.....kể sự thật với cháu đi...Bà cháu.....mất từ lúc nào...

-

- Xin cô đấy, cháu là cháu của bà mà.

- Được cô sẽ kể cho cháu.....nhưng cháu phải hứa với cô rằng đừng làm điều gì bậy bạ khi nghe được điều cô sắp kể đây.

- Cháu hứa! .

- Cháu còn nhớ ngày cháu lên thành phố tìm Dian chứ. Vào đêm hôm đó, bà cháu bỗng trở bệnh...bà không thể gọi ai được. May là đêm hôm đó cô đi ngang qua thấy đã khuya rồi mà vẫn còn bật đèn, tưởng bà còn ngủ cô định vào nhắc bà đi ngủ thì phát hiện bà trở bệnh nằm ngất trên sàn nhà..Cô đã nhanh chóng đưa bà tới bệnh viện..bác sĩ nói rằng chỉ cần trễ chút nữa là bà xảy ra chuyện. Bà đã già và không còn khỏe nữa nên bà hay trở bệnh.....Mặc dù đã dùng đủ thuốc nhưng bệnh tình của bà vẫn không thuyên giảm...Bà đã qua đời...trong cơn đau của căn bệnh...Lúc bà đi bà rất mãn nguyện không có gì là tỏ ra đau đớn cả. Cháu biết không, trong thời gian cháu không có nhà bà suốt ngày nhắc cháu ngay cả đến lúc sắp mất, bà cũng nhắc tên cháu....có lẽ bà đã mong gặp cháu đến nhường nào...

- Cô Mild...- giọng nó run run

-

- Cô để cháu một mình được không?

- Zen à!

- Cháu xin cô hãy để cháu một mình, một lúc thôi...

77. Chương 53.2

Nó suy nghĩ nhiều lắm....

Có lẽ nó vẫn tự giận bản thân, tại sao nó không ở đó, tại sao nó chỉ biết ích kỷ...với hạnh phúc của mình....

- Zen à, ra ăn cơm đi cháu.

-

Nó lau nước mắt, đứng dậy, bước ra ngoài.

- Cô Mild, bây giờ cháu không muốn ăn. Cô giúp cháu thu dọn hành lí nhé,

- Cháu định đi đâu?

- Cháu sẽ lên chỗ bà ta.

- Zen...

- Cô yên tâm đi,cháu sẽ không làm gì bậy bạ đâu. Chỉ là cháu...

- Zen à..

- Cháu sẽ không làm gì họ cả. Cô yên tâm đi.

-

Nó vội vàng lôi vali, nhét vội quần áo.

Cùng lúc đó, Kai từ ngoài bước vào....

- Zen, em định đi đâu ?
- Em đến chỗ bà ta
- Đến đây làm gì?
- Em cần xác minh một số chuyện....
- Anh sẽ đi cùng em.
- Không cần đâu.
- Sao vậy?
- Đây là chuyện riêng của em.
- Nhưng....

Nó xách vội hành lí chạy ra ngoài..

~ Một lúc sau ~

Ngồi trên xe, đầu nó không ngừng suy nghĩ, nó nhớ bà lắm.....nó muốn ôm lấy bà...

Gia như cuộc đời nó chỉ như một bộ phim, nó sẽ chọn là người xấu....nó chán ghét cái cảnh nhân vật chính bị áp bức.....để rồi bộc phát biến thành một loài thú hung dữ....

Đứng trước cửa nhà bà ta nó ấn chuông.

Người giúp việc nhanh chóng chạy ra ngoài đón nó...

- Tiểu thư.
- Bà chủ có nhà không?
- Dạ có.

Nó lạnh lùng bước vào nhà.

Người phụ nữ đó hình như đang nấu ăn.

- Ô Phong Phong con mới về sao?
- Tôi có chuyện muốn hỏi bà.
- Chuyện gì?
- Bà con nhớ ngày 22 / 6 chứ. Cái ngày mà bà bắt tôi lên đây.....
- - Mặt người phụ nữ bỗng nhiên biến sắc, trở nên lạnh lùng khó hiểu....
- Bà tôi...đã mất sau đó 3 ngày... Tại sao bà lại không nói cho tôi biết là bà tôi đã qua đời...
- Ta chỉ muốn tốt cho con thôi, bà ta không là gì của con cả, tại sao con lại quan tâm tới bà ta làm gì.?
- Vậy là, bà đã để mặc bà ấy chết mà không có tôi sao?
- Thì sao?

Nó im lặng một lúc rồi nhếch miệng cười.

- Rồi bà sẽ phải hối hận....

78. Chương 54.1

Nó nhếch mép cười...

- Mẹ! Con xin lỗi về những việc đã xảy ra. Từ nay con sẽ tuyệt đối nghe lời mẹ.

Người phụ nữ nhìn nó khó hiểu.

- Con biết thế là tốt. Lên phòng và tắm rửa đi,

- Dạ!

Nó xách theo hành lí bước nhanh lên phòng.

Cầm lấy điện thoại nó bấm số....

- Cô Mild..cháu Zen đây.

- Zen....cháu tới nơi chưa? Bây giờ đang ở đâu?

- Cháu đang ở nhà bà ta.

- Sao cháu lại ở đó? Chẳng lẽ....

- Cô Mild....cháu không thể tha thứ cho bà ta được..Cô biết mà bà cháu đã chết một cách cô độc hay sao?

- Nhưng Zen à....đó cũng là một phần lỗi của chúng ta...

- Cháu biết, chừng nào cháu bắt mẹ ta trả đủ món nợ...cháu.....- nó ngáp ngừng

-

- Cháu sẽ....về bên bà cháu..

- Zen..

Nó lau hàng nước mắt rồi nhanh chóng cúp điện thoại vào thay đồ

~ Một lát sau ~

Hắn chạy vội vào nhà người phụ nữ đó gọi to..

- Zen...Zen...cô ở đây đúng không?

Người phụ nữ từ trong bếp bước ra.

- Con đang tìm ai thế?

- Zen ở đâu?

- Con nên thôi gọi Zen đi, ở đây không có ai tên Zen cả.

Mặc kệ lời bà ta cần nhằn hắn chạy lên phòng tìm nó.

Rất nhanh, hắn mở cửa phòng...

Đúng lúc đó, nó vừa mới bước ra khỏi nhà tắm.....trên người chỉ có tấm khăn.

- Anh....AAAAAAAAAAAAA

Lấy tấm chăn trên giường hắn trùm vào người nó.

- Đi thôi.

- Anh....Anh đang làm cái gì thế hả?

- Đi theo tôi.

Hắn lôi nó ra ngoài.

- Bỏ ra - nó nói

-
- Tôi nói anh bỏ ra anh nghe thấy không?
- Cô....
- Nó gạt tay hấn ra...
- Tôi sẽ ở lại đây.
- Cô đang nói cái gì thế?
- Tôi nói tôi sẽ ở đây. Anh không cần phải đi theo tôi nữa.
- Ý cô là sao?
- Chúng ta là anh em.
- Cô.

79. Chương 54.2

Đây là một video giới thiệu của Đồ Điền! , đáng lẽ video nào mình làm từ lâu rồi nhưng bây giờ mới có thời gian..

link : [s://.youtube /watch?v=XehSRJpGslc&feature=youtu.be](https://www.youtube.com/watch?v=XehSRJpGslc&feature=youtu.be)

Cảm ơn các bạn vì đã xem!....

- Không phải sao? - nó cất lời.
- Cô...bị làm sao thế? Chẳng lẽ là vì bà cô.
- Anh thì biết cái quái gì chứ?
- Nó đẩy hấn ra....
- Trở về với bạn gái của anh đi....
- Nói rồi, từng bước nó quay trở lại.....
- Cùng lúc đó, người phụ nữ đó bước ra.
- “ Chát ” một cái bạt tai vào mặt hấn.
- Con đang làm cái gì thế? Thôi ngay cái trò trẻ con của mình lại và học cách biết chấp nhận đi. Con sẽ không bao giờ thắng nổi ta đâu.
- Hấn cười...một nụ cười khinh bỉ.
- Cảm ơn bà vì cái tát này.
- ~ Sáng hôm sau ~
- 8:00am nó khoác trên mình bộ quần áo công sở sang trọng và không kém phần quý phái...
- Tiểu thư mời cô ra xe.

Chiếc xe ô tô màu đen...nhanh chóng chuyển bánh....

Rất nhanh....nó đã có mặt ở công ty.

- Kính chào chủ tịch..

Một dãy nhân viên xếp thành hàng ra ngoài đón nó.

Tuy nhiên, không còn là gương mặt ngạc nhiên như lúc trước, nó lạnh lùng bước qua tất cả mọi người.

8:30am

Nó phát mệt vì một đống các tài liệu các thí sinh cho cuộc thi sắp tới.

Đương nhiên nó làm việc không biết mệt mỏi. Có lẽ trong đầu nó lúc này đã vạch sẵn một ý định trả thù...và nó sẽ còn liên quan đến cuộc thi năm nay chăng??

- Thư kí Bo, giúp tôi thu thập một bản danh sách tất cả các thí sinh, ban giám khảo, và bộ phận tổ chức cuộc thi lần này.

- Vâng thưa chủ tịch!!!

~ 1 tuần sau ~

Hôm nay là ngày nó phải lên công ty để duyệt sân khấu...nhưng nó đã đổ bệnh từ hôm trước...là do bát canh đó ư???

~ Hôm trước ~

Nó trở về nhà sau một ngày làm việc căng thẳng và phải đi tiếp khách với người phụ nữ đó nữa...

Nhanh chóng thay đồ, nó nằm oai ra giường....

Bỗng nhiên một tiếng gõ cửa làm nó giật mình.

- Phong Phong..là ta đây

- Mẹ cứ vào đi.

- Ta mang cho con một bát canh nhân sâm. Con mau ăn đi.

Nó không nghi ngờ gì hết mà uống ngon lành bát canh đó...

80. Chương 55.1

Nó đau đến mức không thể đứng được nữa....nó ngã xuống nền nhà.....

~ Một lúc sau ~

Nó thức dậy trong một bệnh viện....

Đúng lúc đó, bà ta mở cửa bước vào..

- Phong Phong con không sao chứ?

- Con không sao....

Vừa dứt lời....hắn cùng cô Mild, Kai chạy tới..

- Zen...cháu...thấy người như thế nào? Còn đâu không? - cô Mild lên tiếng...

- Cháu ổn...mà cô không cần phải lo cho cháu đâu.

Ánh mắt người đàn bà đó quay sang nhìn mọi người ác độc....

- Tại sao lại để cái lũ dơ bẩn này vào đây chứ? Người đâu lôi họ ra.

- Khoan đã!! Họ ở đây là vì con, mẹ không cần phải đuổi họ đâu - nó lên tiếng.

- Phong Phong.

- Mẹ ra ngoài đi.

Người phụ nữ nhìn nó đay nghiến rồi đành bước ra khỏi phòng.

- Cô ổn chứ? - lúc này hấn mới tiến lại hỏi thăm.

- Tôi khỏe.

- Zen.....cháu vừa kêu người đó là...

- Cô Mild....rồi một lúc nào đó cháu sẽ giải thích cho cô. Mọi người ngồi xuống đi...cháu cần mọi người giúp đỡ..chỉ lần này thôi...

~ Một lát sau

~ Nó cùng mọi người nói chuyện hồi lâu..

Mở cửa bước ra ngoài, chỉ có cô Mild và Kai. Hấn vẫn ở đó.

- Cô..thật sự muốn làm điều này chứ?

- Nhất định..kế hoạch này phải thành công...

~ 2 ngày sau ~

Sân khấu cho cuộc thi đã gần hoàn thành..

Tối nay sẽ là buổi duyệt và kiểm tra cuối cùng...

9PM :

Sân khấu lúc này chỉ còn lại người đàn bà đó..

Cũng phải thôi, ngày mai là cuộc thi đã bắt đầu, bà ta phải ở lại để kiểm tra lại sân khấu lần cuối cùng....

10PM:

Công việc kiểm tra đã xong xuôi , mọi thứ đã sẵn sàng cho cuộc thi...

Người phụ nữ thu dọn đồ đạc, cầm theo túi xách bước ra ngoài...

Bỗng nhiên hấn bước vào....

Người phụ nữ khựng người.

- Chào mẹ! - hấn cười.

- Sao.....con lại ở đây?

- Chỉ là con muốn gặp mẹ thôi.

Người phụ nữ cười nhạt

- Con nên bỏ cái mặt nạ đó đi.

- Tôi nghĩ người nên bỏ là bà mới phải chứ.

- Dian....cậu đừng tưởng tôi không thể làm được gì cậu...cậu nghĩ với một chút tài mọn của cậu..có thể hạ gục tôi sao?

- Tôi không tin một mình tôi có thể hạ gục bà nhưng.....nếu cùng với mọi người thì sao?

-

Ánh mắt thâm độc của mẹ ta lại một lần nữa nhìn thẳng vào mắt hấn....

- Sao cũng được...ta không rảnh ở đây để đôi co với con - mẹ ta bước ra ngoài.

- Mẹ này.....có muốn con đưa về không?

- Không cần...

Nói rồi bà ta bước ra ngoài....

Leo lên xe...bà ta suy nghĩ...

- Cái quái gì đang xảy ra với nọ vậy....trước đây nó đâu có như thế...

Còn một mình hấn ở sân khấu thôi...Nụ cười thâm độc đó nở trên môi hấn...Liệu điều gì đang xảy ra? Liệu hấn có kế hoạch gì để trả thù người mẹ ghẻ thâm độc đó..?

81. Chương 55.2

*** Tình hình là có mấy bạn kêu là chapter đạo này ngắn quá.....==. Để khỏi ngắn thì mình quyết định mỗi lần sẽ ra 2 chap...cứ 3 ngày một lần..Thật ra là mình cũng nôn xem Zen trả thù thế nào...Hồi hộp ghê *****

Đây là email của mình : otakuchan2331@gmail . nếu bạn nào có câu hỏi gì thì cứ gửi về email này nhé!! à mà lâu lâu mà mình quên ra chap thì cứ email đòi mình! ^^

~ Tối hôm sau ~

Tối nay tại công ty có rất nhiều thí sinh đến...dự thi...

8PM : cuộc thi đã bắt đầu..

Ánh đèn sân khấu lấp lánh....

- Thư kí Park , tại sao đèn sân khấu lại có sự khác biệt so với ngày hôm quá thế hả?

- Thưa giám đốc, mọi thứ vẫn bình thường đó chứ.

Người đàn bà quay sang nhìn thư kí Park.

- Hình như....hôm nay tôi thấy cô có gì đó rất khác..

Đúng lúc đó...đạo diễn Chun gọi lớn.

- Thư kí Park.....tôi cần cô giúp một số thứ.

- Tôi sẽ qua liền...

Thư kí Park nhanh chân chạy qua đó..

MC bước lên sân khấu nhanh chóng giới thiệu cuộc thi....

“ MC : bla bla bla bla ”

Nhanh như cắt thứ sinh đầu tiên bước lên biểu diễn tiết mục của mình..

Hình như thí sinh này nhìn rất quen

Người phụ nữ nghi ngờ...

....giọng hát của thí sinh đó cất lên....

Tiết mục dường như rất hoàn hảo cho đến khi.....

“ Xẹt Xẹt ”

Ánh đèn sân khấu chập chờn....bóng đèn đang di chuyển..

Tiếng bàn tán cùng với sự lo sợ lẫn áp mọi thứ.

“ Rầm ”

Bóng đèn đó đã rơi xuống thí sinh đó....

Đám khói nhanh chóng bao phủ lấy sân khấu.

Lúc này không ai có thể biết được chuyện gì đang xảy ra..

Bỗng chốc có tiếng một người đàn ông hét lớn ...

- Boo.....con tôi....

Kì lạ thay người đàn ông đó có dung mạo giống hệt đạo diễn Chun...

- Boo...Boo - một người phụ nữ cũng bước lên đó....- Lie bố nó gọi cấp cứu mau..

Không phải, đó không phải là đạo diễn Chun mà là bố của thí sinh đang bị bóng đèn đè xuống....

~ Một lát sau ~

Xe cứu thương và đội cảnh sát đó có mặt ở đó.....mọi người đều nhanh chóng sơ tán...

Duy chỉ có bà ta....bà ta đang suy nghĩ một thứ gì đó rất đăm chiêu.....

Tuy nhiên, nhanh thôi một đám cảnh sát bước tới..

- Chúng tôi được lệnh bắt bà về trụ sở để điều tra.

- Tôi có tội gì chứ? - bà ta sững sốt.

- Theo như lời khai của thư kí và nhân viên của công ty..Tối qua bà là người ở lại cuối cùng để kiểm tra sân khấu....

- Các anh nhầm rồi, tôi không có làm chuyện đó.

- Xin lỗi giám đốc, nhưng chúng tôi bắt buộc phải bắt bà.

Nói rồi, một thanh cảnh sát bước tới còng tay bà ta lại và cho lên xe.

Lúc này, ta có thể nhìn rõ mặt bà ta có chút tức giận....

- Kế hoạch đã rất hoàn hảo đó chứ.

Ông Lie - bố của thí sinh gặp nạn - tháo lớp mặt nạ, tóc giả cười lớn . - đó là Kai

- Đúng là không ngoài dự tính của Phong Phong

Cùng lúc đó mẹ của thí sinh đó cũng tháo mặt nạ và tóc giả để lộ khuôn mặt cô Mild...

Tới ngay cạnh đó là hân...thí sinh gặp nạn trên sân khấu...

~ 1..Hôm trước ~

- ..Tôi cần mọi người giúp đỡ chỉ lần này thôi - nó nhìn 3 người với ánh mắt cầu khẩn..

- Cháu nói đi.

- Cô Mild xin hãy tha lỗi cho cháu.....cháu muốn trả thù người đàn bà đó.

- Zen....cháu...

Cả 3 người đều sững sốt...nhưng mọi người đều nhanh chóng lấy lại tâm trạng.

- Zen cô xin lỗi, nhưng nếu việc này là để trả thù thì cô không giúp cháu được.

- Cô Mild....bà cháu..cô biết là bà cháu đã mất một cách đau đớn và cô độc như thế nào không? Đó là lỗi của cháu...vì cháu chỉ biết lo tới bản thân của mình...ích kỉ....nhưng người đàn bà ác độc đó..đã vì muốn chiếm lĩnh công ty....sát hại bà cháu...để cắt đứt mối quan hệ của cháu với bà nhằm lợi dụng cháu dễ dàng có được công tyCháu không thể bỏ qua ụ ta dễ dàng như thế được.

- Zen....cháu biết hết rồi ư.

- Cháu đã hoài nghi câu chuyện của cô và âm thầm điều tra...cô Mild...cô đã lừa cháu..

- Cô..

- Cháu sẽ tha thứ cho cô nhưng xin cô hãy giúp cháu lần này thôi...chỉ cần bà ta đi tù thì cháu sẽ rời khỏi đây....

Cô Mild dẫn đo một lúc rồi...nói

- Thôi được nhưng Zen cháu hãy hứa với cô chỉ lần này thôi.

- Cháu hứa.

Hắn im lặng..như đang trầm ngâm suy nghĩ một điều gì đó.

- Kế hoạch lần này là như sau : Tối mai sẽ là hạn chót để duyệt sân khấu cô Mild và Dian sẽ tới đó. Tuy nhiên cô Mild sẽ phải đến đó một cách bí mật...Khi bà ta đã kiểm tra xong sân khấu Dian sẽ bắt chuyện câu giờ mụ ta...trong khi đó cô Mild sẽ âm thầm vào sau sân khấu lắp một ngọn đèn giả.....có thể phát sáng. Tuy nhiên, công ty sẽ chỉ mở cửa đến lúc 10h30PM, lúc đó sẽ có bảo vệ đến kiểm tra..cô Mild phải nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ trước 10h30PM và báo cho Dian biết. Khi nhận được tín hiệu xong nhiệm vụ của cô Mild, Dian sẽ lập tức cắt đứt câu chuyện và dụ bà ta ra khỏi đó.. Nhưng 2 người nên nhớ tuyệt đối không được ra cùng nhau và phải từng người ra một tránh để bảo vệ có thể phát giác...cô Mild hãy đóng giả thành thư kí Park..

Đến đây coi như xong bước đầu...Tối hôm sau Kai sẽ đóng giả thành đạo diễn Chun , lần này lại phải nhờ đến Dian rồi. Anh sẽ phải đóng giả thành thí sinh. Còn cô Mild cô hãy tiếp tục trở thành thư kí Park. Tuy nhiên đến lúc biểu diễn bà ta sẽ phát giác ra bóng đèn có chút kì lạ...lúc đó thư kí Park - cô Mild sẽ phải đánh lạc hướng những hoài nghi của mụ ta. Ngay lập tức không chỉ là bóng đèn nghi ngờ bà ta sẽ nghi ngờ cả sự thay đổi của thư kí Park....cùng lúc đó đạo diễn Chun sẽ gọi thư kí Park đánh lạc hướng mụ ta....

Bước 3, khi cuộc thi bắt đầu, Dian sẽ xuất hiện là một thí sinh...cùng lúc đó thư kí Park sẽ âm thầm vào bên trong khu vực thiết kế sân khấu chờ cho tới khi thí sinh trình bày gần hết bài hát thì giật dây để cho bóng đèn đổ...nhưng hãy lưu ý rằng khi giật dây đó thì hãy bỏ ra ngoài đó một thứ gì đó gây khói để mọi người tin rằng đó là một tai nạn.....

82. Chương 56.1

Đã 2 ngày kể từ hôm đó, báo chí cùng với những phương tiện truyền thông đang đưa tin về sự cố...

Nhiều phóng viên và kí giả đã đến công ty để tìm hiểu..

~ Sở cảnh sát ~

- Giám đốc xin bà hãy nói gì đi chứ....- một cảnh sát lên tiếng.

-

Người phụ nữ vẫn im lặng đáng sợ...

Mụ ta đang suy nghĩ một điều gì đó....

- Anh cảnh sát...tôi không làm chuyện này...

- Bà nói cái gì ? Chính bà là người đã kiểm tra sân khấu cuối cùng cơ mà.

- Tôi không làm chuyện này, nhưng tôi biết ai đã làm.

~ Tại chỗ nó ~

Nó thu dọn đồ đạc vào vali nhanh chóng...

- Zen cháu xong chưa.?

- Dạ xong rồi cô..

Nó bê hành lí ra ngoài...bỗng nhiên hấn bước vào.

- Cô sắp đi à?

- Ừ.

- Có cần tôi đưa đi không?

- Không cần đâu tôi về cùng cô Mild được rồi.

Điện thoại cô Mild bỗng reo lên..

Khuôn mặt của cô bỗng tối sầm lại..

Cúp điện thoại cô nói :

- Zen xin lỗi cháu nhưng bây giờ cô có việc rất quan trọng...cháu cứ về trước đi.

- Nhưng....cô ơi.

Chưa kịp nghe nó nói gì...cô Mild bước ra khỏi đó..vội vàng

Cả 2 đều im lặng..

Nó ngượng ngùng..

- Tôi sẽ đi taxi.

- Khỏi đi, tôi sẽ đưa cô về.

- Không cần.

- Tôi nói là tôi sẽ đưa cô về. Tôi có chuyện muốn nói...

- Có quan trọng không?

-

~ Một lát sau ~

Nó ngồi trên xe của hấn....

- Tôi sẽ đăng kí đi học lại.

-

Hấn lục trong túi ra một thiệp mời rồi đưa cho nó.

- Cái này..

- Chúng tôi sẽ đám cưới trong tháng tới...cô đến dự nhé.

- Chẳng phải lúc trước anh nói lâu hơn sao?

-

Nó cầm thiệp mời cười...nhẹ...

Ánh mắt đó đang buồn bã kèm theo từng ngấn nước mắt chực chờ rơi ra..

Hấn cũng vậy, ánh mắt đang miên cưỡng.... muốn nhìn nó lắm nhưng đành quay đi...

- Tới nhà rồi. - hấn nói

- Cảm ơn.

-

Nó bước xuống xe vẻ mặt buồn bã..

- Chúng ta...sẽ còn gặp lại?

-

Không nói gì hắn lái xe đi mất.....

~ Một tuần sau ~

- Lại cái khai giảng chó chết...- nó vừa dắt xe vừa cầu nhàu.

- Zen...Zen

Đó là tiếng Kai gọi từ xa..

- Ủa anh tới lúc nào vậy?

- Vừa mới tới thôi.

Cùng lúc đó..hai thằng khác đuổi theo nó ..

- Tỉ tỉ.

- Gì hả?

- Đại ca trường MM lại đến kiểm chuyện rồi?

- Ôi, tao đến chết mệt với mấy thằng đó quá.

Nói rồi nó leo lên xe phi nhanh như gió..

- Này Zen...- tiếng Kai gọi nó từ xa.

83. Chương 56.2

Giải quyết xong mọi thứ nó trở về trường trong bộ mặt đầy thương tích..

- Cái lũ này càng ngày càng khó dạy bảo.

Nó định tới trường...nhưng chắc giờ này đã trễ mất rồi...

Đang đắn đo suy nghĩ thì Kai đã đến chỗ nó lúc nào không hay.

- Zen..

- Anh...sao anh lại ở đây?

- Em lại đánh nhau à?

Kai vừa nói vừa lôi trong túi ra một mảnh giấy lau nhẹ vết thương cho nó.

Ánh mắt nó thoáng buồn .

- Em cũng chán đánh nhau lắm rồi..nhưng...

- Anh biết em đang nhớ..

- Nhưng tại cái lũ dở hơi dễ tiện bỉ ổi cứ thích động chạm đến em cơ...đã cảnh cáo là đừng có động rồi còn cứ động để em phải ra tay dạy bảo lại..cứ thấy xinh là sán lại .

-

Kai im lặng..

Anh bật cười...

- Anh sao vậy?

- Không sao. =))) - Kai vẫn cười

- Thôi em về trường đây.

- Anh chở em.

- Hì hì.

Có lẽ lâu rồi nó mới cười tươi như vậy..đang hạnh phúc chẳng? Chắc là thế rồi...

- À Kai này...anh nghĩ em có nên cắt tóc không?

- Không, anh nghĩ con gái để tóc dài thì nữ tính và trông duyên dáng hơn....à mà anh quên mất....

- Quên gì cơ?

- Quên mất là em có nữ tính đâu...=)))

- Anh.... - nó đâm nhẹ vào lưng Kai

- Chết rồi...gãy lưng anh rồi.

- Cho anh chết luôn.

~ 1 tháng sau ~

Nó ngồi ngắm lại mình trong gương..

1 tháng rồi...nó đã thay đổi....

Yêu đời hơn...nữ tính hơn...

Mái tóc dài của nó trở nên óng ả đen nhánh...được nó thả ra...Mái tóc đó khiến ai nhìn cũng phải mơ ước...

Nó cũng đã thay đổi tất cả...

Ngay cả tình cảm của nó ư??

- Zen...đến giờ đi rồi..

- Em biết rồi. - nó nhanh chóng đi giày và rời khỏi bàn trang điểm..

Hôm nay là đám cưới của hấn ...

Nó với bộ váy trắng được thắt nơ... cùng với mái tóc dài được nó buộc gọn gàng...trông nó lúc này thật rạng rỡ...

~ Một lát sau

~ Nó xuống xe và đứng trước cổng lễ cưới của hấn...

Nhìn vào bên trong ánh mắt nó thoáng buồn..

- Mình đi thôi..- Kai đưa tay đó nó.

- ỪM..- nó nắm lấy cánh tay Kai.

Bước vào bên trong.. mọi thứ thật đẹp...

Rất nhiều khách mời được mời đến...Mỗi người đều mặc một trang phục khác nhau...

Riêng nó..nó đang ngó nghiêng mấy đĩa thức ăn thơm ngon trên bàn kia..

Tiếng nhạc đã nổi lên...hắn cùng Sohy bước ra...mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ.
Nó cũng thế, nó cũng ngược nhìn hắn từ đằng xa...
Cô dâu kia thật đẹp....lúc này nó tự thấy mình thật nhỏ bé và kém cỏi...
Tiếng nhạc dừng lại....mọi thứ lại trở về ban đầu....
Nó vẫn tiếp tục với mấy đĩa thức ăn thơm ngon trên bàn kia..
Bỗng nhiên, hắn tiến lại phía nó..
- Cô mới tới à?

84. Chương 57.1

Nó ngạc nhiên..
Trông hắn lúc này cũng thật tuấn tú.
Nó ngại ngùng..
- Ừ....ừm...
- ...Cảm ơn vì đã đến dự đám cưới..- hắn đỏ mặt né tránh ánh mắt của nó..
- Không có gì.
- C...
Hắn quay sang định nói gì thì..có tiếng gọi...
Đó là cô dâu..
- Anh...
Lúc này nó mới được tận mắt chiêm ngưỡng khuôn mặt của cô dâu..
Cô ta thật đẹp...
Thật giống một nữ thần.. khiến người ta ghen tị.
- Ừa cô là..? - cô dâu hỏi
- Tôi là A Phong. Bạn của Dian.
- À...- cô ta thốt lên một tiếng - Nhưng sao..tôi chưa bao giờ gặp cô?
- Tôi chỉ là một người bạn công việc của Dian thôi.Cô không biết tôi cũng đúng.
- Vậy sao. - cô ta nhìn nó ánh mắt khinh bỉ.
- Em..sao em lại tới đây? - hắn hỏi
- Bên kia có một số cổ đông của bố em..Bố em muốn giới thiệu họ với anh.
Hắn quay sang nhìn nó...rồi quay đi...
Nó thở dài...nhìn 2 người bọn họ.
Bỗng nhiên có cánh tay vỗ sau lưng nó..
- Kai!!
- Zen...có chuyện rồi.
- Chuyện gì vậy anh?
- Bà ta...bà ta..

Mặt nó biến sắc.

Kai nói tiếp.

- Bà ta...người ta nói rằng bà ta đã trốn khỏi nhà tù.

- Có chuyện như vậy sao?

- Đúng thế..em nhìn đi..họ đang truy nã bà ta kìa.

Nói rồi, Kai đưa cho nó một tờ báo.

- Zen anh xin lỗi nhưng..hiện giờ anh phải quay lại sở cảnh sát để xem tình hình thế nào.

- Em sẽ đi cùng anh.

- Không được!! Mụ ta đã trốn khỏi nhà tù chắc chắn mụ ta sẽ ở quanh đây, nếu em đi cùng anh không chừng sẽ gặp nguy hiểm. Em cứ ở đây, nơi đây đông người mụ ta sẽ không dám làm gì em.

- Nhưng...

- Đừng nói nữa..hãy nghe lời anh..đừng ở bất cứ chỗ nào vắng vẻ..hãy luôn ở chỗ đông người.

Nói rồi, Kai khẩn trương bước ra khỏi lễ cưới.

Kai đi rồi, ánh mắt nó lo lắng nhìn theo chiếc xe đang chạy...

Nó cố lẩn người vào những chỗ đông người và cố gắng quan sát...

Tim nó đập loạn xạ...một nhịp đập sợ hãi..

Đúng lúc đó, một cánh tay lôi nó..đi

Nó sợ hãi vùng vẫy...

~ Một lát sau ~

Nó cố vùng vẫy khỏi cánh tay đó...

Quay mặt lại...nó chạm vào ánh mắt của hắn..

Là hắn đã kéo nó đi.

- Anh...

- Có chuyện gì với cô à? Nhìn sắc mặt cô không được tốt.

- Không có chuyện gì cả.

Nó không muốn nói chuyện này ra chắc vì sợ sẽ làm kinh động đến hắn..đám cưới sẽ không diễn ra theo ý muốn.

- Anh dẫn tôi đến đây làm gì?

- Tôi...

-Anh không sợ cô dâu của anh sẽ ghen sao?

- Tôi muốn nói chuyện với cô.

- Nói đi.

- Những ngày qua....cô...

-

- Sống hạnh phúc chứ?

- Hạnh phúc? đương nhiên.

Hắn cười..nhạt.

Nó nhìn hắn...quay đi...

Hắn níu tay nó lại..

- Buông ra đi!

-

Nó cố đẩy tay hắn ra nhưng vô ích, bàn tay đó đã nắm chặt lấy cổ tay nó không muốn bỏ ra.

85. Chương 57.2

- Dừng đi..

Ánh mắt hắn buồn bã.

- Bỏ ra!

Nó vùng vẫy...

- Tôi nói anh bỏ ra.

Hắn ôm lấy nó từ đằng sau.

Nó tức giận vùng ra khỏi vòng tay hắn..

- Tôi...chỉ là một món đồ chơi của anh thôi sao?

-

- 1 tháng trước anh đã vứt bỏ tôi như một đồng rác cơ mà.Tại sao bây giờ anh còn dám mở mồm nói tôi dừng đi. Dừng lại đi...tôi đã quá mệt mỏi rồi.

- Tôi xin lỗi...nhưng...tôi không thể chịu được nữa rồi..Tôi nhớ em..

Nó đỏ mặt...rưng rưng nước mắt..

- Tôi chỉ là một trong số những lựa chọn của anh thôi sao?

- Anh..

Nước mắt của hắn đang rơi đầy trên mặt...

Nó quay lại...khẽ đưa tay lên lau nước mắt cho hắn.

- Dừng lại ở đây thôi..Sẽ chẳng dễ dàng đâu để nắm lại một bàn tay đã buông..Chia ly là điều em chưa bao giờ muốn chọn..Anh hãy cứ sống tiếp cuộc sống của anh và hãy tiếp tục làm điều anh muốn. Em cũng thế cũng sẽ làm những điều mình muốn..và em sẽ mãi dõi theo anh...

Hắn ôm chầm lấy nó...

Cả 2 đều òa khóc trong bờ vai nhau...

- Anh sẽ nhớ em lắm đấy.

- Em cũng thế.

Sao chúng ta lại biết nhau giữa hàng vạn người nhỉ? Sao không phải là ai khác mà cứ phải là anh. Sao không phải là mãi mãi mà chỉ là trong chốc lát.

.Chỉ là chúng ta không phải là một nửa dành cho nhau trọn vẹn nên anh đi rồi em không có quyền gượng ép, em không có quyền níu kéo cũng chẳng có quyền cố giữ lấy.Nhưng anh à, em sẽ nhớ anh lắm đấy...mỗi tình đầu của em..

.Bỗng nhiên có tiếng vỗ tay từ đằng xa.

- Cảm động quá ha

Là người phụ nữ đó..

Đúng là mẹ ta đã ra khỏi tù..

- Bà...- nó cất tiếng..

- Con gái của ta đã lâu lắm rồi không gặp lại...

- Tôi không phải là con gái của bà.

- Con nói gì vậy? Con là con gái của ta mà.

-

- Con gái à...nhưng tại sao? tại sao con lại hại ta..

- Tất cả lại tại bà...chính bà đã hại bà tôi..

Mẹ ta không nói gì mà tiến về phía nó..

“Tùm” mẹ đẩy nó rơi xuống hồ bơi cạnh đó..

86. Chương 58.1

Hắn nhìn nó...

Định lao xuống nước thì một đám người giữ hắn.

- Con định xuống cứu nó?

Hắn cố vùng vẫy thoát khỏi đám người đó nhưng vô ích.

- Thả tôi ra.

Bà ta cười nham hiểm.

- Con nghĩ dễ dàng thế sao?

- Bà...

- Chính mày đã hại tao ra nông nổi này...chính mày và nó đã tạo ra kế hoạch đó để hại tao. Chúng mày đáng phải chết..

- Tôi là người tạo ra kế hoạch đó..người bà cần hại là tôi chứ không phải cô ta.

- Nó...là em gái của mày đấy..muốn cứu nó ư?

- Cô ta không phải là em gái của tôi. Bà đã tráo mẫu máu của cô ấy..

- Mày biết rồi à? Được thôi, tao sẽ cho cả 2 đứa chúng mày chết cùng nhau.

Nói rồi, bà ta ra hiệu cho đám người đó..đẩy hắn xuống nước.

Hắn cố gắng tìm nó...

Nắm lấy bàn tay nó dưới nước..Lúc này, mắt nó đã nhắm nghiền lại...không còn thở nữa..

Hắn cố truyền không khí vào miệng nó...

Rồi hắn bất tỉnh...rồi tất cả chìm vào màn đêm.

~ Một lát sau ~

Hắn tỉnh dậy trên giường bệnh..

Bên cạnh hắn là Sohy..

- Anh dậy rồi à?

- Ừm..

- Còn mệt không? - Sohy hỏi lo lắng.

- Chỉ còn hơi đầu đầu thôi.

Như sức nhớ ra chuyện gì..hắn hỏi

- Zen đâu?

-

Sohy không trả lời khiến hắn càng lo lắng..

Vội vàng rời khỏi giường bệnh hắn bước ra ngoài ,

- Anh định đi đâu ? Anh còn chưa khỏi hắn mà.

- Anh đi tìm Zen..

- Anh tìm cô ta làm gì chứ? Cô ta...

- Zen làm sao?

- Không có gì anh vào nghỉ đi.

- Em nó cho anh biết đi,cô ấy làm sao?

- Em đã nói là không có gì anh vào nghỉ đi.

- Nếu em không nói thì anh sẽ tự đi tìm cô ấy.

- Zen...cô ta..chết rồi.

Hắn nhìn Sohy..đau khổ..

- Em nói sao? Zen chết rồi, không đúng..rõ ràng lúc đó...

- Khi anh và cô ta được cứu lên..thì cô ta đã ngừng thở..người lạnh ngắt.

- Vậy còn anh , sao anh vẫn còn sống?

- Anh bị đẩy sau Zen..và cũng may là cứu lên kịp nên không sao.

Hắn ngồi sụp xuống đất..

Bỗng nhiên câu nói của nó vang vọng bên tai hắn

“ Tôi chỉ là một trong số những lựa chọn của anh thôi sao? ”

Những lời đó càng khiến hắn thêm đau khổ...

87. Chương 58.2

Kể từ ngày hôm đó...hắn không ăn uống gì cả.

Đều tự nhốt mình trong phòng..

~ 1 năm sau ~

Thời gian cứ thế mà trôi đi..

Mọi thứ có lẽ chỉ còn là quá khứ..

Hắn lúc này...trở nên khá hơn..

1 năm rồi..có lẽ hắn cũng đã có những thay đổi nhất định..

1 năm rồi..đáng lẽ hắn đã có ra đình riêng..

Nhưng 2 ngày trước...một người khiến hắn nhớ về nó..một người đã xuất hiện ở trung tâm thương mại...một người mà khiến hắn không thể quên..

~ 2 ngày trước ~

- Dian.. 8:30 PM anh sẽ có một tiết mục ở trung tâm thương mại.

Hắn thở dài...rồi bước vào phòng tắm...xả nước..

~ Một lát ở trung tâm thương mại ~

Tối nay trung tâm thương mại Rei đang rất đông người...Có thể là vì sự trở lại của Dian - chàng ca sĩ tài năng sau một năm vắng bóng . - tiếng chàng MC trên sân khấu vang vọng khắp trung tâm đó..

Hắn bước ra từ chiếc xe hơi đó...từ từ tiến vào sân khấu...tiếng các fan cũng theo từng bước chân của hắn...

Sau khi trình bày xong tiết mục của mình...hắn bước vào sau sân khấu.. ngồi xuống ghế và uống một chai nước..

- Chương trình tiếp theo của em là lên sóng...chương trình Lio..

Hắn không để ý mà đội một cái mũ lên đầu và đeo kính râm hiệu Chrome Hearts.

- Em sẽ ra ngoài một chút.

- Em định đi đâu, lát nữa...

Chưa kịp để chị quản lí nói thêm hắn bước đi.

- Chị cứ yên tâm đi..em sẽ về đúng giờ mà.

Lúc đi hắn không quên quay lại và tặng chị quản lí một nụ hôn gió khiến chị ta đỏ bừng mặt.

Ra khỏi đó, hắn chạy thật nhanh và trong đầu không ngừng suy nghĩ.

“ Rõ ràng ...rõ ràng lúc đó...”

Hắn chạy quanh khu thương mại để tìm kiếm gương mặt đó...

Và...

Cô gái có dáng đứng mảnh mai kia..đang ở đó..

Cô gái đó..có một mái tóc dài..khiến ai cũng mơ ước...

Cô gái đó..thật đặc biệt..

Hắn chạy lại phía đó..ôm chầm lấy cô gái..

Cô gái ngạc nhiên sững sờ...

- Anh...

- Zen..đúng là em rồi.

Cô gái đẩy vội hắn ra quát :

- Anh là ai thế hả? Đồ vô duyên kia.

- Đúng là cái tính cách này rồi..

Nói rồi, hắn lại tiếp tục ôm chầm lấy cô gái đó..

Lúc này như không kiềm được cơn giận cô gái đó đẩy mạnh hắn ra.

- Anh bị điên à..Anh là ai?

- Cô..không phải Zen sao?

- Zen...- cô ta suy nghĩ một hồi rồi nhìn hắn..- Tôi là Line...

- Line sao?

Hắn thất vọng bỏ về.

Line chạy tới ôm lấy tay hắn.

- Lâu lắm mới gặp anh..

Hắn đẩy tay Line ra.

- Tôi nghĩ thế này sẽ thoải mái hơn.

88. Chương 59.1

- Lâu quá rồi không gặp anh đấy.

-

Hắn im lặng, rồi cất bước trở lại.

- Dian.....rồi chúng ta sẽ gặp lại. - Line cười thầm.

~ Sáng hôm sau ~

Hắn đến công ty từ sớm..

Trong đầu không ngừng nhớ về hình ảnh của Line...

- Hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu bấm máy bộ phim mới. - chị quản lí lên tiếng.

-

Vài phút sau , chiếc xe ekip của hắn đến địa điểm quay phim. Đó là một hồ bơi...

- H....Hồ bơi..sao?

- Đúng vậy...địa điểm quay hôm nay sẽ là hồ bơi...Dian..em..

Hắn bỗng chốc nhớ lại hình ảnh ngày hôm đó...lúc nó bị đẩy xuống hồ..

Bỗng nhiên, có một bàn tay chạm nhẹ vào người hắn.

- Dian em không sao chứ? - chị quản lí lo lắng hỏi.

-E....Em ổn..

- Ổn thật chứ?

- Thật...

Ngồi vào ghế hóa trang..hắn suy nghĩ miên man..

Hắn nhớ đến nó..

Tim hắn đang quặn đau từng hồi.....

- Chào anh!! - một tiếng gọi của một diễn viên nữ khiến hắn ngược mặt lên nhìn.

Lúc này hần mới nhận biết trên mặt mình đang là những giọt nước mắt ướt đầm..

- Cô

Nữ diễn viên đó đưa cho hần một cái khăn rồi cười...

- Anh không sao chứ?

- Sao cô lại ở đây?

Đó là Line..

- Tôi đến để làm việc.

- Làm việc? Cô làm ở đoàn làm phim?

- Tôi là nữ diễn viên chính, người sẽ đóng cùng anh trong dự án phim này.

- Không thể nào..

Hần không thể chấp nhận được chuyện này..

Đóng chung với Line là một chuyện quá sức tưởng tượng đối với hần..

Gương mặt của Line khiến hần nhớ về nó...

- Chị quản lí. - hần hét lớn.

- Có chuyện gì thế?

- Chúng ta có thể rút ra khỏi dự án phim này không?

- Sao bỗng dưng em lại có ý định đó...đây là một dự án phim đầu tiên của em..cũng là dự án đánh dấu sự trở lại của em..tại sao em lại muốn từ chối cơ hội tốt như thế?

- Chỉ là...

- Vì cô diễn viên đó sao?

-

Chị quản lí thở dài..

- Một năm đã là quá đủ.Em hãy quên Zen đi. Cô ấy đã chết rồi, em nhớ thì được gì chứ. Cái quan trọng lúc này đối với em đó chính là sự nghiệp..sự nghiệp em hiểu không?

- Em hiểu chứ..

- Từ lúc nào..từ lúc nào em đã trở nên nhu nhược như thế..Em đang trốn tránh cái quá khứ của chính mình..Tinh lại đi Dian, đó không phải là lỗi của em, em không hại chết Zen..

- Chị à...em thực sự muốn quên Zen lắm chứ...nhưng em không thể..em nhớ cô ấy.

- Chính lúc này em càng phải đối diện với sự thật. Tin chị đi, Line sẽ là thử thách để em đối mặt với hiện tại.

Đúng lúc đó, tiếng đạo diễn thúc dục.

- Mọi người chuẩn bị..cảnh quay sẽ được bắt đầu bla bla bla...

- Đi thôi

-

Hần mặc trang phục đồ bơi..

Còn Line cô cũng thế.

Nội dung dự án phim này : hần sẽ đóng vai một công tử nhà giàu ăn chơi xa đọa, và Line cũng là một cô gái ăn chơi xa đọa..2 anh chị sẽ gặp nhau và có tình yêu thật sự..bla bla bla...

Hắn bước ra cạnh hồ bơi..

Cười một nụ cười nham hiểm rồi cầm lấy cốc rượu còn đang trên tay người phụ vụ...

Cùng lúc đó Line cũng bước ra với bộ bikini vô cùng gợi cảm..

Mọi thứ sẽ suôn sẻ biết bao nhiêu khi không có sai lầm đó..

Vì bể bơi quá trơn...Line đã không may trượt chân và ngã xuống hồ..

Cái quá khứ ám ảnh hắn lại ủa về..mọi chuyện sẽ còn tiếp diễn ntn??

89. Chương 59.2

Hắn chóng mặt...đầu quay cuồng..

Rồi từ từ...hắn ngã xuống..

- Dian...Dian..- tiếng chị quản lí gọi hắn..

~ 2 ngày sau ~

Hắn lúc này mới tỉnh dậy..

Bên cạnh hắn là Sohy và chị quản lí, cả Line nữa.

Hắn đưa ánh mắt nhìn Line đau đớn...

Đưa bàn tay về phía Line..

Bàn tay đó ngay lập tức được đáp lại..Line nắm lấy tay hắn.

- Z....e...n..

Chưa kịp nói hết...Sohy đã đẩy tay Line ra khỏi tay hắn rồi lập tức thế chỗ..

- Dian..em Sohy đây.

Hắn không nói gì mà thiếp đi..

Sohy nhìn hắn ánh mắt lo lắng kèm sự lo sợ..

“ Tại sao anh lại như thế? Đáng lẽ ra anh đã không thể thảm như thế này..Là tại cô ta..cô ta là nguyên nhân. ”

Trong đầu Sohy nổi lên ý nghĩ cay độc..

Bước ra ngoài..Sohy gọi :

- Line tôi muốn nói chuyện với cô.

Như hiểu ra câu chuyện Line bước ra

- Có chuyện gì sao?

- Cô...là Zen ?

- Tôi là Line..

- Tôi nghĩ chuyện xảy ra mấy năm trước chắc cô cũng biết ..Mọi chuyện đều được đăng tải trên tất cả các trang báo, gồm cả trên TV. Cô biết đúng không?

Line cười khẩy

- Đúng..tôi biết..thì sao?

- Và còn một điều này chắc cô cũng biết..Đó là ngoại hình của cô rất giống với Zen.

Line gật đầu..

- Tôi biết.
- Vậy thì tại sao..cô cứ lại gần Dian làm gì? Cô có biết rằng anh ấy đã rất đau khổ sau chuyện đó không. Anh ấy nghĩ mình đã hại chết Zen..anh ấy mang trong mình mặc cảm tội lỗi.Cô biết..tại sao cô lại làm thế với anh chứ? Anh ấy đã làm tổn hại đến cô sao?
- Cô là vợ chưa cưới của anh ta..đúng không?
-
- Sohy im lặng.
- Tôi nghĩ khi nhìn thấy chồng sắp cưới của mình đau đớn vì một cô gái..cô chắc cũng rất đau khổ..
- Sohy ngáp ngừng.
- Đúng vậy..thế thì đã sao?
- Nhưng cô này..tôi không hề liên quan đến vụ này. Đúng là tôi biết vụ mấy năm trước nhưng gặp Dian trong thời điểm này không phải là do tôi. Cách đây vài ngày ở khu trung tâm thương mại chính anh ta đã đuổi theo tôi.
- ...Vậy sao cô không tránh xa anh ấy?
- Bộ phim sắp tới của tôi là cùng hợp tác với anh ta. Bộ phim này cũng là tâm huyết của tôi, tôi đâu thể vì một người mà bỏ qua tác phẩm do chính tôi viết kịch bản.
- Cô...
- Line cười nham hiểm..
- Sohy nhìn cô lúc này rất thảm hại đấy cô biết không?
-
- 2 năm rồi..mà cô vẫn ở bên Dian..một lòng một dạ yêu anh ta..Vậy mà..anh ta đối lại với cô là gì chứ...là sự phản bội. Trái tim anh ta lúc này đã lấp đầy bởi người khác.Cô không thấy mình thật thảm hại sao?
- Đó không phải chuyện của cô.
- Cô...có muốn gặp Zen không?

90. Chương 59.2

- Hắn chóng mặt...đầu quay cuồng..
- Rồi từ từ...hắn ngã xuống..
- Dian...Dian..- tiếng chị quản lí gọi hắn..
- ~ 2 ngày sau ~
- Hắn lúc này mới tỉnh dậy..
- Bên cạnh hắn là Sohy và chị quản lí, cả Line nữa.
- Hắn đưa ánh mắt nhìn Line đau đớn...
- Đưa bàn tay về phía Line..
- Bàn tay đó ngay lập tức được đáp lại..Line nắm lấy tay hắn.
- Z....e...n..

Chưa kịp nói hết...Sohy đã đẩy tay Line ra khỏi tay hắn rồi lập tức thế chỗ..

- Dian..em Sohy đây.

Hắn không nói gì mà thiếp đi..

Sohy nhìn hắn ánh mắt lo lắng kèm sự lo sợ..

“ Tại sao anh lại như thế? Đáng lẽ ra anh đã không thâm thãm như thế này..Là tại cô ta..cô ta là nguyên nhân. ”

Trong đầu Sohy nổi lên ý nghĩ cay độc..

Bước ra ngoài..Sohy gọi :

- Line tôi muốn nói chuyện với cô.

Như hiểu ra câu chuyện Line bước ra

- Có chuyện gì sao?

- Cô...là Zen ?

- Tôi là Line..

- Tôi nghĩ chuyện xảy ra mấy năm trước chắc cô cũng biết ..Mọi chuyện đều được đăng tải trên tất cả các trang báo, gồm cả trên TV. Cô biết đúng không?

Line cười khẩy

- Đúng..tôi biết..thì sao?

- Và còn một điều này chắc cô cũng biết..Đó là ngoại hình của cô rất giống với Zen.

Line gật đầu..

- Tôi biết.

- Vậy thì tại sao..cô cứ lại gần Dian làm gì? Cô có biết rằng anh ấy đã rất đau khổ sau chuyện đó không. Anh ấy nghĩ mình đã hại chết Zen..anh ấy mang trong mình mặc cảm tội lỗi.Cô biết..tại sao cô lại làm thế với anh chứ? Anh ấy đã làm tổn hại đến cô sao?

- Cô là vợ chưa cưới của anh ta..đúng không?

-

Sohy im lặng.

- Tôi nghĩ khi nhìn thấy chồng sắp cưới của mình đau đớn vì một cô gái..cô chắc cũng rất đau khổ..

Sohy ngập ngừng.

- Đúng vậy..thế thì đã sao?

- Nhưng cô này..tôi không hề liên quan đến vụ này. Đúng là tôi biết vụ mấy năm trước nhưng gặp Dian trong thời điểm này không phải là do tôi. Cách đây vài ngày ở khu trung tâm thương mại chính anh ta đã đuổi theo tôi.

- ...Vậy sao cô không tránh xa anh ấy?

- Bộ phim sắp tới của tôi là cùng hợp tác với anh ta. Bộ phim này cũng là tâm huyết của tôi, tôi đâu thể vì một người mà bỏ qua tác phẩm do chính tôi viết kịch bản.

- Cô...

Line cười nham hiểm..

- Sohy nhìn cô lúc này rất thâm hại đấy cô biết không?

-

- 2 năm rồi..mà cô vẫn ở bên Dian..một lòng một dạ yêu anh ta..Vậy mà..anh ta đổi lại với cô là gì chứ...là sự phản bội. Trái tim anh ta lúc này đã lấp đầy bởi người khác.Cô không thấy mình thật thảm hại sao?

- Đó không phải chuyện của cô.

- Cô...có muốn gặp Zen không?

91. Chương 59.2

Hắn chóng mặt...đầu quay cuồng..

Rồi từ từ...hắn ngã xuống..

- Dian...Dian..- tiếng chị quản lí gọi hắn..

~ 2 ngày sau ~

Hắn lúc này mới tỉnh dậy..

Bên cạnh hắn là Sohy và chị quản lí, cả Line nữa.

Hắn đưa ánh mắt nhìn Line đau đớn...

Đưa bàn tay về phía Line..

Bàn tay đó ngay lập tức được đáp lại..Line nắm lấy tay hắn.

- Z....e...n..

Chưa kịp nói hết...Sohy đã đẩy tay Line ra khỏi tay hắn rồi lập tức thế chỗ..

- Dian..em Sohy đây.

Hắn không nói gì mà thiếp đi..

Sohy nhìn hắn ánh mắt lo lắng kèm sự lo sợ..

“ Tại sao anh lại như thế? Đáng lẽ ra anh đã không mê đắm như thế này..Là tại cô ta..cô ta là nguyên nhân. ”

Trong đầu Sohy nổi lên ý nghĩ cay độc..

Bước ra ngoài..Sohy gọi :

- Line tôi muốn nói chuyện với cô.

Như hiểu ra câu chuyện Line bước ra

- Có chuyện gì sao?

- Cô...là Zen ?

- Tôi là Line..

- Tôi nghĩ chuyện xảy ra mấy năm trước chắc cô cũng biết ..Mọi chuyện đều được đăng tải trên tất cả các trang báo, gồm cả trên TV. Cô biết đúng không?

Line cười khẩy

- Đúng..tôi biết..thì sao?

- Và còn một điều này chắc cô cũng biết..Đó là ngoại hình của cô rất giống với Zen.

Line gật đầu..

- Tôi biết.

- Vậy thì tại sao..cô cứ lại gần Dian làm gì? Cô có biết rằng anh ấy đã rất đau khổ sau chuyện đó không. Anh ấy nghĩ mình đã hại chết Zen..anh ấy mang trong mình mặc cảm tội lỗi.Cô biết..tại sao cô lại làm thế với anh chứ? Anh ấy đã làm tổn hại đến cô sao?

- Cô là vợ chưa cưới của anh ta..đúng không?

-

Sohy im lặng.

- Tôi nghĩ khi nhìn thấy chồng sắp cưới của mình đau đớn vì một cô gái..cô chắc cũng rất đau khổ..

Sohy ngập ngừng.

- Đúng vậy..thế thì đã sao?

- Nhưng cô này..tôi không hề liên quan đến vụ này. Đúng là tôi biết vụ mấy năm trước nhưng gặp Dian trong thời điểm này không phải là do tôi. Cách đây vài ngày ở khu trung tâm thương mại chính anh ta đã đuổi theo tôi.

- ...Vậy sao cô không tránh xa anh ấy?

- Bộ phim sắp tới của tôi là cùng hợp tác với anh ta. Bộ phim này cũng là tâm huyết của tôi, tôi đâu thể vì một người mà bỏ qua tác phẩm do chính tôi viết kịch bản.

- Cô...

Line cười nham hiểm..

- Sohy nhìn cô lúc này rất thảm hại đấy cô biết không?

-

- 2 năm rồi..mà cô vẫn ở bên Dian..một lòng một dạ yêu anh ta..Vậy mà..anh ta đối lại với cô là gì chứ...là sự phản bội. Trái tim anh ta lúc này đã lấp đầy bởi người khác.Cô không thấy mình thật thảm hại sao?

- Đó không phải chuyện của cô.

- Cô...có muốn gặp Zen không?

92. Chương 59.2

Hắn chóng mặt...đầu quay cuồng..

Rồi từ từ...hắn ngã xuống..

- Dian...Dian..- tiếng chị quản lí gọi hắn..

~ 2 ngày sau ~

Hắn lúc này mới tỉnh dậy..

Bên cạnh hắn là Sohy và chị quản lí, cả Line nữa.

Hắn đưa ánh mắt nhìn Line đau đớn...

Đưa bàn tay về phía Line..

Bàn tay đó ngay lập tức được đáp lại..Line nắm lấy tay hắn.

- Z....e...n..

Chưa kịp nói hết...Sohy đã đẩy tay Line ra khỏi tay hắn rồi lập tức thế chỗ..

- Dian..em Sohy đây.

Hắn không nói gì mà thiếp đi..

Sohy nhìn hắn ánh mắt lo lắng kèm sự lo sợ..

“ Tại sao anh lại như thế? Đáng lẽ ra anh đã không thâm thãm như thế này..Là tại cô ta..cô ta là nguyên nhân. ”

Trong đầu Sohy nổi lên ý nghĩ cay độc..

Bước ra ngoài..Sohy gọi :

- Line tôi muốn nói chuyện với cô.

Như hiểu ra câu chuyện Line bước ra

- Có chuyện gì sao?

- Cô...là Zen ?

- Tôi là Line..

- Tôi nghĩ chuyện xảy ra mấy năm trước chắc cô cũng biết ..Mọi chuyện đều được đăng tải trên tất cả các trang báo, gồm cả trên TV. Cô biết đúng không?

Line cười khẩy

- Đúng..tôi biết..thì sao?

- Và còn một điều này chắc cô cũng biết..Đó là ngoại hình của cô rất giống với Zen.

Line gật đầu..

- Tôi biết.

- Vậy thì tại sao..cô cứ lại gần Dian làm gì? Cô có biết rằng anh ấy đã rất đau khổ sau chuyện đó không. Anh ấy nghĩ mình đã hại chết Zen..anh ấy mang trong mình mặc cảm tội lỗi.Cô biết..tại sao cô lại làm thế với anh chứ? Anh ấy đã làm tổn hại đến cô sao?

- Cô là vợ chưa cưới của anh ta..đúng không?

-

Sohy im lặng.

- Tôi nghĩ khi nhìn thấy chồng sắp cưới của mình đau đớn vì một cô gái..cô chắc cũng rất đau khổ..

Sohy ngập ngừng.

- Đúng vậy..thế thì đã sao?

- Nhưng cô này..tôi không hề liên quan đến vụ này. Đúng là tôi biết vụ mấy năm trước nhưng gặp Dian trong thời điểm này không phải là do tôi. Cách đây vài ngày ở khu trung tâm thương mại chính anh ta đã đuổi theo tôi.

- ...Vậy sao cô không tránh xa anh ấy?

- Bộ phim sắp tới của tôi là cùng hợp tác với anh ta. Bộ phim này cũng là tâm huyết của tôi, tôi đâu thể vì một người mà bỏ qua tác phẩm do chính tôi viết kịch bản.

- Cô...

Line cười nham hiểm..

- Sohy nhìn cô lúc này rất thảm hại đấy cô biết không?
-
- 2 năm rồi..mà cô vẫn ở bên Dian..một lòng một dạ yêu anh ta..Vậy mà..anh ta đổi lại với cô là gì chứ...là sự phản bội. Trái tim anh ta lúc này đã lấp đầy bởi người khác.Cô không thấy mình thật thảm hại sao?
- Đó không phải chuyện của cô.
- Cô...có muốn gặp Zen không?

93. Chương 60.1 : Hận Thù.

- Ý cô là sao? - Sohy hỏi.
-2 ngày trước..ở khu trung tâm thương mại..cô ta đã bí mật xuất hiện..ở đó.
-
- Đương nhiên là Dian không biết được sự tồn tại của cô ta.
- Vậy bây giờ cô ta đang ở đâu?
- Cô muốn gặp cô ta sao?
- Tôi....
- ...Nghe này Sohy.... ..Cô ta đang ở một vùng nông thôn nhỏ.Cô có muốn....giúp cô ta về trời không??
- Cô..
- Hãy suy nghĩ cho thật kĩ...Zen sẽ quay lại trong vòng mấy tháng tới đây..và nếu như cô ta quay lại...Dian..cô sẽ biết điều gì sẽ xảy ra..
-
- Hãy đến gặp tôi tại cafe XXX tối nay...nhớ là suy nghĩ cho thật kĩ nhé.
- Line bước đi...cười cay nghiệt..
- ~ Tối hôm đó ~
- Sohy đi đi lại lại quanh bàn trang điểm..
- Cô đang suy nghĩ điều gì đó..
- Cô đang rất phân vân.
- Sau vài phút, cô xách túi và bước ra khỏi nhà..
- Cô đến muộn - Line lên tiếng
- Xin lỗi. Zen đang ở đâu?
- Cô đâu cần vội như thế..cô muốn uống gì?
- Tôi đến đây không phải để uống nước.
- Thôi được, vậy tôi sẽ vào chủ đề luôn.
-
- Cô ta đang ở một vùng quê nhỏ..có tên là Vill. Hiện tại cô ta đang làm ở một nông trại bò sữa...mọi thứ đều rất bình thường..trừ việc..

- ??

- Trừ việc..cô ta đang phải ẩn mình..

- Vì mẹ ta sao?

- Cô rất thông minh..2 năm trước mẹ ta tình cờ đã xuất hiện ở đám cưới của cô...và hiện tại mẹ ta vẫn chưa được tìm thấy..tức là mẹ ta vẫn đang nhõn nhợ ngoài vòng pháp luật.

- Cô...tại sao cô biết được nhiều chuyện như thế?

- Cô không cần biết điều đó. Cô nên lo cho bạn trai cô trước đi..2 năm rồi mà anh ta vẫn an toàn là một điều thực sự may mắn đấy.

- Nếu như vậy...thì làm sao..Zen có thể quay lại chứ?

- Gần đây cảnh sát đã tìm ra một số manh mối và khu nhà ở của mẹ ta...Tôi nghĩ sẽ không lâu nữa cảnh sát sẽ tóm gọn được mẹ.

-

Line cười..lạnh nhạt.

- Đây là địa chỉ nơi ở của Zen..

-

- Mạng sống của cô ta sẽ do cô quyết định...

-

~ Sáng hôm sau

~Dian gần như đã hồi phục hoàn toàn..

- Dian anh ổn chứ? - Sohy lo lắng.

- Anh ổn..

- Chờ em nhé..em sẽ ra ngoài lấy một ít nước cho anh.

Nói rồi, Sohy bước ra ngoài.

Bỗng nhiên, hấn cầm lấy cổ tay Sohy rồi kéo lại.

- Sohy..anh xin lỗi.

- ...

- Xin lỗi vì đã bắt em chờ đợi quá lâu..

- ...

- Sohy..em nên đi tìm một hạnh phúc mới của mình. Đừng chỉ vì một thằng tệ bạc như anh mà quên đi chính bản thân của em.

- Dian...

Sohy tiến lại gần tát mạnh vào mặt hấn.

- Nếu anh thực sự lo lắng cho em..thì hãy quên cô ta đi. Chúng ta sẽ làm đám cưới. Em đã chờ đợi anh cả mấy năm đấy..Anh hiểu chứ?

Sohy bật khóc..

94. Chương 60.2

Hắn khẽ ôm lấy Sohy..

Hắn biết chứ, hắn biết nỗi đau đó chứ..

Hắn hiểu Sohy đau lòng như thế nào..

Nhưng sao thế này...chính bản thân hắn cũng đau đớn tưởng như sắp chết..

- Sohy...đừng khóc..

Nắng tắt... dải tà dương chẳng còn kéo dài được nữa nên vội vàng biến mất sau hàng cây thưa lá. Lại một đêm thu chơi vơi lạnh hơi sương buông xuống bao trùm lên tất cả.

Tiếng nhạc cứ kéo dài vô tận chẳng khi nào muốn dứt như con tim anh thổn thức, mong chờ hoài... Những âm thanh nhẹ nhàng, réo rắt nhưng khắc khoải, dẫn dụ hồn người lạc bước đến chông chênh. Bản nhạc chẳng vẽ nổi hình hài của thời gian nhưng..nó khiến anh nhớ về em..

Nếu ai đó đã từng nghe bản nhạc Sad Violin có thể cảm nhận được nỗi buồn ở bài hát đó... nó như nỗi buồn, nỗi nhớ thương của anh về em...

Nước mắt không chỉ mặn mà còn rất đắng, yêu không chỉ là hạnh phúc mà còn rất đau,... Em ở nơi nào trong biển trời mênh mông ấy, có biết chăng... khi nhận ra ta cần nhau thì chỉ còn một giọt nước mắt muộn màng.

~ Tại nhà Sohy

~ Cô đã dùng hết nhãn 2 bịch giấy...

Cô khóc...

Cô đau lắm..

Người đàn ông mà cô yêu..cô chờ đợi trong từng ấy thời gian lại có thể dễ thay lòng đổi dạ như thế sao?

Cô hận chính bản thân mình..

Ước gì cô có thể quay ngược lại thời gian..

- Line..tôi cần cô giúp.

- ..Cô mau nói đi.

- Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi..chúng ta cùng hợp tác chứ?

- Tốt thôi..nhưng tôi sẽ được gì.?

- 10% cổ phiếu của công ty.

- Có quá ít không?

- 12% được chứ.

- Tôi sẽ đến nhà cô trong ít phút nữa.

~ Nông trại Vill ~

- Dì ơi cháu xong rồi..hê hê..- tiếng nó vọng từ đằng xa.

- Có thật không đấy?

- Thật mà..dì có thể ra đây kiểm tra..hết nhãn nhụi luôn nhé..hê hê..

Nó chỉ vào thùng cỏ hết nhãn..

- Tốt đấy..

- Dì..thế cháu được đi chưa?

- Ngồi đấy mà mơ đi cô nương.
- Dì..cháu cho ngựa ăn xong rồi mà..cho cháu đi đi mà dì..
- Nhưng mà chỉ được đi 5 phút thôi đấy.
- Cháu thề, cháu hứa,cháu đảm bảo..

Nói rồi, nó phi nhanh như bay ra quán tạp hóa gần đó.

- Cháu muốn mua gì? – cô chủ quán hỏi.
- Dạ cháu muốn mua một món quà..
- Cháu định tặng ai?
- Dạ..bạn cháu.

- Cháu xem cái này được không.

Cô chủ quán đưa cho nó một món đồ..

Nó nhìn xung quanh cửa hàng và bất chợt nó dừng lại ở một món đồ.

Đó là một con búp bê nam rất điển trai..nó như một chàng ca sĩ đang tự do bay nhảy ở trên sân khấu.

Nhưng ánh mắt của nó thoáng vẻ buồn phiền..

Con búp bê đó..nó đang rất nhớ ai đó chăng?

- Cháu thích con búp bê đó à? - cô chủ quán hỏi.
- Dạ..vâng..cô có thể bán cho cháu con búp bê đó được không.
- Tất nhiên..

95. Chương 61.1

Nó ôm con búp bê đó rảo bước về nông trại..

Có lẽ hôm nay là ngày nó vui nhất..

~ Tối hôm ấy

~~ Zen cháu thu xếp xong chưa?

- Dạ rồi dì.
- Cháu định lên đó thật sao?
-
- Cháu suy nghĩ kĩ rồi chứ?

- Dì ơi..2 năm rồi...khoảng thời gian đó đã là quá dài cho sự ra đi của cháu..Cháu hiểu dì lo cho cháu nhưng dì yên tâm đi..Zen của dì sẽ không sao đâu..Cháu không để ai ăn hiếp mình đâu..Zen của dì cực mạnh mẽ..cực...

Chưa nói hết câu dì đã ôm lấy nó...

- Hứa với dì là sẽ không sao nhé..
- Cháu hứa..

Đêm rồi..nhưng có lẽ nó còn nhiều tâm sự lắm..

Mà không sao...bỏ qua hết...hiện tại tâm trạng của nó đang cực vui..

Ngày mai nó được quay lại gặp hân rồi..

Nó suy nghĩ

“ Liệu hần có thích món quà mà mình định tặng hần không? ”

~ Sáng hôm sau ~

Nó xách một túi hành lí leo lên chiếc xe bus..

Đưa tay nó vẫy..

- Dì ơi..cháu đi nhé..đi ở nhà mạnh khỏe..nhớ đừng có làm việc quá sức đấy .

-

Vẫy tay chào xong...nó ngồi xuống ghế..

Bỗng nhiên..có một cánh tay sờ lấy vai nó..

Đó là Kai..

- Zen..vậy là em định đi thật sao?

- Dạ..đi chứ.

- Suy nghĩ chưa??

- Tất nhiên rồi..

Kai khẽ mỉm cười nhìn nó..

Khoảng khắc này trông Kai có gì đó thật đau khổ..

~ Lúc này tại chỗ hần ~

Hần trông đã khá hơn rồi..

Sohy ngồi cạnh đưa tay đút một bát canh gà cho hần..

Bỗng nhiên..người quản lí của hần bước vào.

- Dian em khỏe hơn rồi chứ?

- Em ổn..

Nói rồi..chị quản lí đưa một hộp quà trên tay rồi nói :

- Hình như là fan của em gửi tặng.

- Cho chị đấy...em không cần..

- Thôi nào..nhận lấy đi..Hình như bạn nữ này ở nông trại Vill đấy..Gửi từ nơi xa như vậy chắc bạn này rất quý mến em.

Hần thở dài

- Chị có 2 sự lựa chọn...một là ném nó vào thùng rác..2 là chị giữ lấy luôn đi. Em không cần..

- Hừ đúng là đồ khó ưa..Em không lấy thì thôi..chị lấy..

Chị quản lí nói rồi..mở hộp quà ra.

- Oa..là một con búp bê..đẹp thật..Dian nhìn xem nó rất giống em..

Chị quản lí dơ con búp bê về phía hần..

Nhìn con búp bê..hần..sững sờ...

96. Chương 61.2

Nhưng rồi ánh mắt đó lại vụt tắt...

- Oa con búp bê đẹp kinh khủng.

-

- Không biết là cô gái nào tặng anh nhỉ? – Sohy lên tiếng

~ Tại chỗ nó ~

- Zen bây giờ em định làm gì? – Kai hỏi.

- Em nghĩ là mình sẽ đi tìm nhà ở trước...sau đó em sẽ đăng kí đi học lại..lâu lắm rồi em chưa có đi học.

- Có cần anh giúp gì không?

- Không sao đâu, anh chỉ cần đi cùng em tìm khu nhà trọ nào tốt nhất cho em ở là được.

- Không thành vấn đề công chúa.

-

~ 2 giờ sau ~

- Phù cuối cùng cũng xong..

Nó bước vào nhà lấy một ly nước cho Kai.

- Anh uống đi.

- Cám ơn em. Ở nhà này em thoải mái chứ? Có điều gì em không vừa lòng không?

- Em nghĩ nhà trọ này ổn..mà nếu ổn thì em ở tốt...

- Ừ...có cần anh ở cùng tối nay ?

- Thôi..thôi.. không cần đâu.

- Em không tin tưởng anh à?

- Không phải thế...em nghĩ anh ở đây tối nay không tiện đâu.

- Có gì mà không tiện chứ?

- Tóm lại là không được ông giám đốc ạ..

2 năm rồi...Kai giờ đã có chỗ đứng trong xã hội..anh làm tại một công ty đào tạo nghệ sĩ với vai trò là giám đốc... Có thể các bạn không tin..nhưng trong 2 năm Kai thực sự đã dành được lòng tin của chủ tịch hội đồng quản trị và lên ngôi vào vị trí giám đốc.

- Thế còn việc đi học của em? ổn rồi chứ?

- Em không biết nữa..có lẽ sáng mai em sẽ thử đi xin học lại xem.

- Ngày mai anh sẽ đi cùng em.

- Thôi đi ông..ở nhà lo công việc đi kìa..Anh trốn việc cả một tuần rồi đấy.

- Trốn được cả tuần thì sao không trốn được một ngày. Anh sẽ đi với em..quyết định vậy đi. Còn bây giờ..em đói chưa? Anh sẽ đi nấu một cái gì đấy.

Bằng đấy thời gian..bằng đấy sự yêu thương...Kai chưa bao giờ hết lo lắng cho nó...mặc dù anh biết tình cảm của mình sẽ không được đền đáp..nhưng anh vẫn cố gắng..anh nghĩ có thể mình sẽ níu kéo được gì đó ở nó chẳng? Hay mãi mãi là người anh trai luôn sát cánh theo nó.

~ Sáng hôm sau

~~ Một muốn xỉu luôn. – nó thở dài.

- Cuối cùng cũng được nhận vào..May thế chứ lì.

- Cũng tại cái học bạ bá đạo của em mà không trường nào dám nhận. Hên là có cái trường này...không thì mù chữ luôn từ đây.

- Chiều nay bắt đầu tiết học rồi..có muốn đi mua đồ gì không?

- Một thật đấy...em chẳng muốn đi chút nào..

~ Tại chỗ hần ~

- Alô chị à,..chuẩn bị xe cho em.

- Em định đi đâu?

- Chỉ là...em muốn đi học thôi.

97. Chương 62.1 : Chỉ Là..em Muốn Ngắm Anh Từ Xa.

- Hú hồn...tưởng đi muộn rồi chứ..- nó thở dài bước vào trường.

-

~ Trong lớp ~

Sau màn chào hỏi lớp xong xuôi..nó tìm chỗ ngồi..

- Đây học sinh mới...- một đứa con gái ngồi cạnh đó...cất tiếng

- Hử...

- Nhìn mày quen quen đấy...vào đây đã nộp tiền cho tao chưa?

- Tiền rề? Sao phải nộp ?

- Hay nhể...bọn kia chưa nói với mày à? muốn yên ổn học hành được trong lớp này thì nộp tiền cho tao.

- Không thích.

- Ô con ranh này..mày..

Nói rồi, nhỏ định đưa nắm đầu vào mặt nó...thì bỗng nhiên..một bàn tay nắm lấy cổ tay nhỏ...Là lớp trưởng..

Woa...lớp trưởng hay là nữ thần vậy trời...đẹp nghiêng thùng đổ chậu..

- Ô...Bin

- Lại bắt nạt ma mới nữa à. Đến bao giờ mới thôi cái trò này đây?

Nhỏ đó cúi gập người phất dậy.

- Đây không phải là chuyện của mày..Tao phải nói đến 1000 lần nữa mày mới chịu nghe à, làm ơn đừng phá chuyện của tao.

- Vậy thì chắc tao cũng phải nói 2000 lần nữa mày mới hiểu, đừng có bắt nạt ma mới nữa...

- Mày...

Nhỏ đó bực tức chạy ra ngoài.

- Đây...có sao không? - nhỏ lớp trưởng hỏi nó.

- Không sao? Ổn..Mà cảm ơn nhá.

- Ừ...mình Bin .

- Tui là Zen.

Thế là nó đã kết được người bạn đầu tiên..

- ê Zen lát nữa chờ tao về với nhá. À mà nghe nói bên lớp kia có học sinh mới đấy..thấy bảo là đẹp zai lắm...Chút qua hóng với tao không? - Bin hỏi.

- Thôi bà ạ..hóng lắm người ta cũng không có để ý tới mình đâu.

- Sao lại không? Tao đẹp..mày xinh..ngồi ngồi thế này..nó chả không đổ ào ào ý chứ.

- ừ ..cũng được..- nó cười

-

~ Giờ giải lao ~

Nó cất vội sách vở vào ngăn bàn rồi chạy theo nhỏ Bin.

- Mau lên..hết chỗ hóng bây giờ..- nhỏ Bin hét.

Rất nhanh..nó và nhỏ Bin đã nhen nhóm vào được một góc nào đấy..

Woa công nhận là tên học sinh đó đẹp trai thật...ngay cả nhìn đằng sau hần..cũng cảm thấy một sức hút thật lớn..

Tuy nhiên..nó cảm thấy..tấm lưng đó rất quen quen..

Bỗng nhiên..tên học sinh đó quay lại..

Nó sững sốt...

“ Có những lúc nỗi buồn gặm nhấm con tim hằng đêm, gặm đến nỗi dù mệt mỏi vẫn cố gượng gạo vớt vát cho bằng được từng khoảnh khắc đã trôi đi, đang trôi đi, sắp trôi đi... Chỉ là em muốn đứng nhìn anh từ xa..chỉ là em muốn ngắm cái bờ vai của anh nhưng...rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến...em không nghĩ được chúng ta lại gặp nhau sớm thế này...”

98. Chương 62.2 : Chỉ Là Em Muốn Ngắm Anh Từ Xa (Tiếp)

Lúc này nó muốn chạy thật nhanh đến ôm chầm lấy hần...

Khóe mắt nó khẽ cay cay..

“ Đây đó..hình như là ca sĩ Dian đúng không? Woa đẹp thật đấy..mình không ngờ là anh ấy lại là học sinh mới của lớp mình ” - từng tiếng bàn tán xung quanh khiến nó càng thêm tin vào tấm lưng đó..

~ Tan học ~

Nó bần thần.. đến nỗi nhỏ Bin đập mạnh vào vai nó mới chợt tỉnh

- Đây...không sao chứ?

- Không sao.

- Có phải...mày nhớ đến cái anh chàng chuyển trường đẹp trai đó không?

- ừ...đâu...

- Thôi...tao biết mà..anh ta đẹp trai như thế mày thích cũng đúng..đến tao còn thích nữa là..

- Mà thích anh ta...?? - nó ngạc nhiên.

- Đương nhiên...anh ta đẹp trai mà...lại còn có địa vị trong xã hội. Nghe mấy đứa chung lớp nói anh ta thân thiện lắm..người con trai tuyệt vời như thế ai nghe đến cũng thèm chứ chẳng riêng tao.

-

Hóa ra là thế...hắn hoàn hảo vậy sao...

Người hoàn hảo như thế...chắc giờ này..đã quên một con bé nhà quê kệch cỡm này..

Tim nó..bồng nhói đau..

~ Tại nhà nó ~

Nó đang ngồi úp mặt vào tường để tự kiểm điểm bản thân và suy nghĩ..

Bỗng nhiên..có tiếng điện thoại réo vang..

Là Kai..

- Alô..

- Công chúa..hôm nay đi học thế nào?

- Đừng gọi em là công chúa chứ? ...

- Sao thế? Có chuyện gì à?

-Hôm nay...- nó ngập ngừng...- Em đã thấy anh ấy..

-- Kai im lặng - Vậy là đã gặp rồi sao? Sớm thật đấy.

- Chỉ là thấy thôi...em chưa đủ can đảm để gặp anh ấy.

-

- Anh ấy suốt hiện ở trường em như một chàng hoàng tử hoàn hảo..với bao nhiêu cô gái vây quanh..Kai..liệu anh ấy có muốn gặp lại em không?

- Công chúa..lạc quan lên nào.. Biết đâu Dian đến trường để tìm em thì sao?

-

- Đến tìm và thử nói chuyện với Dian xem sao?

- Có nên không?

- Tin anh đi..em sẽ hối hận nếu không đến gặp cậu ta sớm đấy.

-

~ Sáng hôm sau ~

Nó suy nghĩ suy nghĩ rồi đắn đo..

- Zen ...Zen ơi..- tiếng nhỏ Bin

- Chờ tí.

- Lâu quá đấy bà tướng.

- Hi..

- Đây.. - Bin đưa cho nó một hộp bánh..

- Gì đấy?

- Sáng nay mẹ tao mới làm bánh.. ày đấy.

- Thật à..Cảm ơn nhá.. - nó hôn hờ. - Ồ mà mà định cho ai nữa à?

Bin đỏ mặt.

- Thôi đi học đi..nhiều chuyện quá.

- Tao biết tổng rồi nhá..Thích ai đúng không?

- ..Đâu.. ? - Bin đỏ mặt

- Chàng đó là ai? Khai mau.

-

- Mau lên..nếu nhà người không khai ta sẽ cho nhà người biết tay..

Nói rồi..nó nhanh tay cù lấy cù để vào sườn của Bin

- Rồi rồi khai khai... - Bin cười sắc súa

-

- Thì là cái chàng mới chuyển trường đó...

Nó sưng sờ...

99. Chương 63.1

Vậy là những suy nghĩ của nó hoàn toàn đúng.

Nhỏ Bin quả nhiên đã thích hẳn.

- Này Zen mày vào lớp trước đi.

- Sao thế?

- Tao ra đây chút.

Nói rồi, nhỏ cầm hộp bánh chạy vù sang lớp cạnh.

Nó ngồi xuống bàn.. chờ đợi.

Nhưng có lẽ , sự tò mò đã khống chế nó...không cho phép nó ngồi đây và chờ đợi.

Từng bước từng bước nó mon men theo nhỏ Bin.

~ Khu sân sau của trường ~

Là hẳn...hắn đang đi xung quanh khu sân sau..

Hình như là đang muốn tìm một thứ gì đó.

Nó núp sau bụi cây..nhìn ngấm hẳn từ đằng xa.

Vẫn là cái dáng vẻ đó..vẫn là cái bước đi đó..Nhưng sao...trông hẳn lại u buồn..và phiền não thế kia..

- Này bạn ơi. - nhỏ Bin từ từ bước đến phía hẳn.

Hắn nhìn nhỏ Bin không chút cảm xúc.

- Cái này...- từ từ nhỏ đưa hộp bánh đó ra trước mặt. - Tặng bạn.

Hắn đưa tay đón lấy món quà.

- Mình là Bin.

- Dian.

- Làm quen chứ?

-...

~ Một lát sau ~

Nhỏ Bin bước về lớp vui vẻ..

Vừa lúc nó cũng vừa chạy về.

- Zen..

- Sao hả?

- Thành công rồi..

Nó cố giả vờ không biết chuyện..hỏi :

- Thành công gì cơ?

- Tao đã làm quen và xin được số của chàng rồi.

- Vậy à..chúc mừng nhá.

- À còn chuyện này nữa.

- Rì nữa bà?

- Chiều nay..cho tao xin lỗi nha..Tao bận rồi, không về chung với mày được.

Về một mình nhá.

- ừ.

Nó lẳng lặng bước về chỗ.

~ Tan học ~

Buồn thật..quả nhiên là nhỏ Bin đã bỏ mặc nó.

Nó đành một mình về vậy..

Bỗng nhiên...ở con đường đằng kia...đó là Bin mà..Nó đang đi cùng với ai đó thì phải....

100. Chương 63.1

Vậy là những suy nghĩ của nó hoàn toàn đúng.

Nhỏ Bin quả nhiên đã thích hẳn.

- Nay Zen mày vào lớp trước đi.

- Sao thế?

- Tao ra đây chút.

Nói rồi, nhỏ cầm hộp bánh chạy vù sang lớp cạnh.

Nó ngồi xuống bàn.. chờ đợi.

Nhưng có lẽ , sự tò mò đã khống chế nó...không cho phép nó ngồi đây và chờ đợi.

Từng bước từng bước nó mon men theo nhỏ Bin.

~ Khu sân sau của trường ~

Là hấn...hấn đang đi xung quanh khu sân sau..

Hình như là đang muốn tìm một thứ gì đó.

Nó núp sau bụi cây..nhìn ngắm hấn từ đằng xa.

Vẫn là cái dáng vẻ đó..vẫn là cái bước đi đó..Nhưng sao...trông hấn lại u buồn..và phiền não thế kia..

- Đây bạn ơi. - nhỏ Bin từ từ bước đến phía hấn.

Hấn nhìn nhỏ Bin không chút cảm xúc.

- Cái này...- từ từ nhỏ đưa hộp bánh đó ra trước mặt. - Tặng bạn.

Hấn đưa tay đón lấy món quà.

- Mình là Bin.

- Dian.

- Làm quen chứ?

-...

~ Một lát sau ~

Nhỏ Bin bước về lớp vui vẻ..

Vừa lúc nó cũng vừa chạy về.

- Zen..

- Sao hả?

- Thành công rồi..

Nó cố giả vờ không biết chuyện..hỏi :

- Thành công gì cơ?

- Tao đã làm quen và xin được số của chàng rồi.

- Vậy à..chúc mừng nhá.

- À còn chuyện này nữa.

- Rì nữa bà?

- Chiều nay..cho tao xin lỗi nha..Tao bận rồi, không về chung với mày được.

Về một mình nhá.

- ừ.

Nó lẳng lặng bước về chỗ.

~ Tan học ~

Buồn thật..quả nhiên là nhỏ Bin đã bỏ mặc nó.

Nó đành một mình về vậy..

Bỗng nhiên...ở con đường đằng kia...đó là Bin mà..Nó đang đi cùng với ai đó thì phải....

101. Chương 63.2

Là hấn...đúng là cái dáng người đó..

Nhưng sao lại đi chung với nhỏ Bin.

Nó âm thầm theo sau..

- Đây..Dian..cậu muốn đi đâu trước..

- Đâu cũng được..- hấn trả lời.

- Thế công viên trò chơi trước nhé..

~ Một lát sau tại công viên trò chơi

~~ Woa hôm nay đông người thật đấy..chắc phải chen chúc mới qua được.

-

Nhỏ Bin lanh chanh chạy ra quầy vé..nhanh chóng vơ vét hết số vé còn lại..may sao còn thừa 3 tấm vé..

Nhỏ Bin chỉ mua 2 tấm..rồi đưa một tấm về phía hấn.

- Nè..đi thôi.

Hấn cầm lấy tấm vé..và rồi bị bàn tay của nhỏ Bin dắt đi vào tàu lượn siêu tốc..

Đúng là hôm nay đông quá..nhất là khu tàu lượn..mọi người hầu như không ai thềm xếp hàng mà đi chen chúc.

Bin nhanh chân chạy lên trước để dọn đường cho hấn mặc dù những người đó chen chúc..đề nhỏ Bin xếp lép.

- Mau lên..chúng ta phải lên được trước..

Hấn nhìn nhỏ Bin một lúc rồi cười..

Chạy lên phía trước..hấn nắm lấy tay nhỏ kéo lên trên..

Nó nhìn từ xa..

Có cái gì đó nhói đau trong lồng ngực nó..

Nó đau vì người bạn thân đó lại yêu chính anh chàng mà nó đã từng yêu.

Mau chân..nó cũng cầm tấm vé cuối cùng chạy lên

Những người con trai to lớn cứ thế đè và đẩy khiến nó phải xếp lép mới qua được chỗ đó.

“ Bạch ” nó ngã nhào ra khỏi đất..

Cổ gượng dậy nhưng có lẽ nó bị trật chân rồi.....

Ngước mặt lên tìm ai đó giúp đỡ..nhưng chẳng có ai cả..mà trước mắt nó lúc này là hấn và nhỏ Bin...bọn họ đang nắm tay nhau..chạy..

Tim nó lúc này đau lắm..

Khóc..rồi..những giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên má nó..

Nó khóc như một đứa trẻ nhớ mẹ..

Từ đằng xa..Kai chạy tới ôm lấy nó..

Bế nó lên..

Bỗng nhiên..hấn nhìn thấy Kai..

Và càng khiến hấn bất ngờ hơn..đó là Zen..nó đang khóc nức nở..

Cố gắng chạy theo..nhưng có lẽ đã không kịp nữa.

Chiếc xe đã chuyển bánh..

102. Chương 64.1

“ Nơi em và anh chia tay cũng chính là lúc hoàng hôn vụt tắt..chùm hoa bồ công anh đó..đã dần khô ”

Kai bình tĩnh lau những hàng lệ rơi trên mặt nó..

- Bình tĩnh nào..kể cho anh chuyện gì đã xảy ra?

- ...Hic..Là anh..là anh ấy..

- Cậu ta làm gì em sao?

- Không phải...mà là..

Nó kể hết mọi chuyện cho Kai nghe..

- Hóa ra là vậy?

- Em quá ích kỉ đúng không? Đã mấy năm rồi..em đã quá ích kỉ..em chỉ muốn anh ấy là của riêng em..em đã bất chấp mọi thứ..cả những cảm xúc của mọi người xung quanh chỉ vì muốn gặp anh ta.

Bỗng nhiên..điện thoại của Kai vang lên..

Là một số máy lạ..

- Alô..

- Này Kai..đó là Zen đúng không? trả lời đi...người ở công viên..đó là Zen.

Kai sửng sốt..

- Ai thế?

- Chúng ta gặp nhau đi..tại quán cafe XXX..10 phút nữa.

Nói rồi..anh ta cúp máy..

- Là ai thế ?

- Anh không biết..

~ 10 phút sau ~

Kai đến quán cafe rồi nhìn trước ngó sau..

Bỗng nhiên điện thoại của anh reo lên một tiếng..

Là một tin nhắn..

“ Đi thẳng tới bàn số 3 ”

Kai làm theo..

Và người đó không ai khác là hắn..

- Cậu..

- Nói cho tôi biết đi..đó là Zen đúng không?

- Đúng đó là Zen..

- Nhưng cô ấy..chẳng phải đã..

-

ps : tình hình là rất xl các bạn..mình viết chương này ra để thỏa mãn cơn thèm viết lách thôi..tôi dời nên đi ngủ đây. À còn nữa..mai mình sẽ bù .n 1chap dài xọc luôn,đọc mỗi mắt thì thôi...Chết..còn cái này nữa tí quên, hiện mình đang bí ý tưởng nên sẽ ra chậm tí..(bt vẫn chậm hehe..mà tại lúc đó lười vs bận nên mới chậm) bạn nào có ý tưởng muốn góp ý thì ib vào email của mình nhé!!

email : trangbon2121@gmail

103. Chương 64.2

” Giá như... - Yêu Thương có thể “save” lại được !

Và.... Nỗi Đau có thể ... “delete” đi ! Thì sẽ không bao giờ tồn tại thứ gọi là ” nước mắt “ ”

- Cô ấy bây giờ ở đâu? - hần hỏi .

- Hiện tại Zen không muốn gặp cậu nên...

- Tôi hỏi cô ấy ở đâu? - hần tức giận..

Khóc mất hần lúc này..rưng rưng lệ :))

- Bình tĩnh đi..nếu như bây giờ cậu gặp cô ấy..cậu sẽ làm gì?? Cậu sẽ ôm cô ấy à? Hay nói cậu nhớ cô ấy...

- ...

- Không trả lời được đúng không? Đó là vì cậu chưa sẵn sàng gặp Zen..và Zen cũng thế, chưa sẵn sàng để gặp cậu.Có thể ngay lúc này..cậu gặp Zen sẽ gây ra thêm tổn thương cho cô ấy..

- Ý anh là sao?

- Cậu...có phải cậu thích Bin đúng không?

-

- Cậu tưởng rằng Zen đã chết, tình cờ có một cô gái với tính cách như Zen, cô ta đã làm cậu cười, cô ta đã khiến cậu vui..cậu đã rung động..dù trong khoảng khắc ngắn. Cách đây vài ngày..tôi có đọc được một tin tức nói rằng cậu sẽ trở lại đi học..Nếu tôi không nhầm..cậu muốn đến trường để tìm lại hình bóng của Zen..hay nói khác đi..cậu tới trường là để tìm một người con gái có thể khiến cậu..

- im đi..anh thì biết gì chứ?

-

- Có ai đã nói với anh rằng đừng bao giờ phán xét người khác...bởi anh không bao giờ biết họ đang phải đấu tranh với điều gì...Đúng là tôi thấy Bin có vài nét rất giống Zen..và trong khoảng khắc ngắn tôi đã rung động..nhưng..người con gái duy nhất..và cuối cùng tôi nhớ tới.. luôn ở trong tim tôi..là Zen.Mãi mãi sẽ không có ai có thể thay thế được.

-

Cuối góc tường kia có một cô gái..từng giọt nước mắt của cô cứ rơi rơi hoài..

Chắc cô ta buồn lắm..

~ Sáng hôm sau ~

Nó mặc quần áo..ủ rũ nhìn mình trong gương.

Một con bé quê mùa..với đôi mắt sưng vù..đang ở trong gương.

- Zen ơi! - đó là giọng nhỏ Bin, hình như hôm nay nhỏ có chuyện buồn thì phải.

Nó xách cặp bước xuống nhà.

- Mà sao thế? - nhỏ hỏi,

- Không có gì..đi thôi..

Nó bước chân..đi cùng nhỏ Bin.

Con đường hôm nay sao im lặng quá..còn đâu những ngày vui đùa của 2 con nhóc nghịch ngợm

Còn đâu gương mặt láu cá của nó..và nụ cười bán nước bán dân của nhỏ Bin..

- Này Zen..

- Hả?

- Mà còn nhớ anh chàng mới chuyển trường tới không?

- Sao thế?

- Mà biết tao thích anh ta đúng không?

-

- Trả lời tao một câu hỏi này được không?

- Được..hỏi đi.

- Mà..đã từng quen anh ta trước kia đúng không?

104. Chương 65.1

- - nó im lặng sững sờ.

- Trả lời tao đi..mày đã từng quen anh ta trước đây đúng không?

- Tao...

- Tao là bạn mày mà..trả lời tao đi. - mắt nhỏ Bin đỏ hoe.

Nó thở dài một tiếng rồi quay lại nói :

- Nếu tao nói là đúng...thì mày..sẽ hiểu cho tao chứ?

-

Thế rồi nó thận trọng kể mọi chuyện cho Bin nghe.

~ Chỗ Kai ~

Kai đang ngồi tại bàn làm việc say sưa..

Bỗng nhiên, một cuộc gọi đến làm anh giật mình.

Đó là bác sĩ Los - bác sĩ riêng của anh .

- Có chuyện gì thế? - Kai nhắc máy.

- Anh có biết hôm nay là ngày tái khám của anh không? Sao giờ này còn chưa tới hả?

Kai nhìn lại đồng hồ của mình.

- Sâu sô ry...Tôi tới ngay.

Có lẽ 2 năm qua..trước ngày anh biết Zen vẫn còn sống..anh đã đau khổ như thế nào..Và có lẽ người luôn quan tâm với anh như người cha ruột đó là bác sĩ Los..

~ Một lát sau ~

Kai bước ra từ xé hộp của mình..bước vào cổng bệnh viện.

Hôm nay số bệnh nhân có vẻ đông hơn bình thường nên y tá rất bận rộn

Chắc vì quá vội vàng..một cô y tá đã bất cẩn lao vào Kai..

Một đồng danh sách y tá đã trải đầy quanh đó.

Kai nhanh chóng cúi xuống nhặt nhưng có lẽ không kịp,

Một tờ danh sách còn ở đó.

Đó là danh sách từ 2 năm trước.

Kai nhìn vào đó..ngạc nhiên..

Sao có thể....

~ Chỗ Zen ~

- Tất cả mọi chuyện là như thế?

Bin khóc lóc ngồi đó..

Nó khẽ động vào vai nhỏ như một cử chỉ an ủi.

Nhỏ tức giận gạt tay nó ra.

- Vậy là mày đã biết hết mọi thứ..vậy sao mày không nói với tao sớm hơn?

- Đâu có kịp chứ..tao đâu có ngờ anh ta lại là học sinh chuyển trường chứ.

- ...

Nó buồn bã..

~ Chỗ Kai

-- Tại sao lại có chuyện trùng hợp thế này? Ngày đó..rõ ràng là ngày mà Zen đi thử ADN sao..vậy Line suốt hiện ở bệnh viện và là y tá là có ý gì?Chẳng lẽ..

Kai chạy vào phòng bác sĩ Los

- Đây bác sĩ..cô y tá này là ai? - Kai chỉ vào tấm ảnh.

- À đó là Line..

- Line?

- Cô y tá xuất sắc ở khoa chúng tôi..Cách đây 2 năm cô ta bỗng dưng xuất hiện với vai trò là y tá mới..Cô ta đã không ngừng xây dựng nhiều công lao..và cho đến ngày cô ta sắp được thăng chức làm y tá trưởng thì cô ta biến mất không lí do.

-Có lẽ nào..

105. Chương 65.2

Kai sững sốt..

Anh tìm mọi cách để xác minh đó là sự thật...

~ Ngày hôm sau ~

Kai nhắc điện thoại và bấm một số máy

Đó là Line..

~ Một lúc sau ~

- Có chuyện gì ư?

- Tôi muốn hỏi cô một chuyện.

- Anh nói đi.

- 2 năm trước..chính cô đã tráo mẫu máu đó phải không?

-Anh đang nói chuyện gì thế..tôi không hiểu..

- Tôi sẽ hỏi cô lại lần nữa..cô thật sự..đã không tráo mẫu máu đó?

-

- Thôi được..cô không nói cũng không sao..

Nói rồi, Kai nhẹ nhàng đứng lên..vuốt lấy tóc của Line..

Khuôn mặt đỏ.. Line đỏ mặt..

Tim của cô lúc này muốn rút ra khỏi lồng ngực..

Có thể vì Kai quá đẹp trai sao? :))))

- Nếu cô không muốn nói thì chịu vậy..- Kai cười.

Nói xong, anh đứng lên bước ra khỏi đó..

Cầm một sợi tóc..nhỏ..anh cười.

~ Chỗ Zen ~

Cả ngày hôm nay nó không gặp Bin.

Có thể vì chuyện hôm qua chẳng.

Nó thở dài một hơi..

Bỗng nhiên, “ soạt ” một tiếng động từ phía cây đằng kia.

Đó chắc chắn là ai đó.

Nó cất tiếng

- Ai đó?

Nhưng không có ai trả lời.

Nó tiến dần lại phía bụi cây.

Quả nhiên đó có người, một người con trai với khẩu trang bịt kín đang núp dưới bụi cây.

Nó hỏi :

- Cậu..đang làm gì đấy?

- T...t...t...tôi..

Giọng nói đó nhất định nghe rất quen.

- Cậu là ai?

-

- Nói đi chứ? Cậu là ai?

Tên đó vẫn im lặng..

Hắn nhìn nó.

- Cậu quen tôi à?

-Không, xin lỗi vì đã làm phiền.

Nói rồi, người đó bước đi.

-

Nó cứ dõi theo người đó cho tới khi bóng dáng biến mất hẳn..

Mắt nó đỏ hoe..

106. Chương 66.1

” - Nụ cười - có thể che giấu được nỗi buồn.

- Bận rộn - có thể che giấu sự đau thương.

- Lời nói - có thể che giấu được những quan tâm thầm lặng.

- Thế nhưng..

- Đôi mắt - là điều duy nhất, không thể che giấu được tâm trạng, cảm xúc thực sự ”

Tiếng điện thoại reo...

- Alo

- Zen..anh có chuyện này muốn nói với em - đó là giọng Kai

- Như..

- Bây giờ em đang ở đâu? Anh sẽ đến chỗ em.

- Em đang ở trường...nhưng có chuyện gì thế.

- Chờ anh 10 phút anh sẽ đến chỗ em.

Nói rồi, Kai khẩn trương cúp điện thoại .

~ 10 phút sau ~

- Có chuyện gì mà gấp vậy?

- Em xem đi.

Kai đưa một tờ giấy cho nó xem.

Nó bất ngờ.

- Tại sao?

- Em bất ngờ lắm đúng không? Tình cờ anh phát hiện được 2 năm trước Line là một cô y tá thực tập ở bệnh viện đó...và anh đã đoán là tại sao cô ta lại làm ở đó..mục đích gì chứ? Anh đã nghi ngờ một số chuyện và anh đã chứng minh được chuyện đó là thật.

-

- Tờ giấy em đang cầm chính là bản xét nghiệm DNA của Line..

- Nó..

- Rất giống với DNA của bà ta đúng không?

-

- Rất có thể cô ta là người đứng sau mọi chuyện..cô tá sắp đặt mọi thứ..từ việc bố Dian ốm tới việc bản xét nghiệm DNA của em.

- Bản xét nghiệm của em?? Nó làm sao?

- Cô ta đã trao bản xét nghiệm đó.

~ Chỗ Line ~

- Alô

- Tôi muốn gặp cô. - Line nói.

- Có chuyện gì sao?

- Có vấn đề rồi.

~ Một lát ~

- Có chuyện gì cô mau nói đi. - Sohy nóng lòng.

- Có lẽ Kai..anh ta đã biết một ít gì đó về sự việc 2 năm trước.

107. Chương 66.2

Mấy ngày rồi nhỏ Bin không đến trường.

Nó buồn bã.

Bỗng nhiên, cánh cửa bật ra..

Một cô gái với mái tóc ngắn và gương mặt trang điểm đậm.

Đó là Bin,

Nó ngạc nhiên.

- B....i....n...

Nhỏ Bin không đáp lại mà lạnh lùng tiến về phía chỗ ngồi.

- Có chuyện gì xảy ra với nó vậy chứ? - nó nói

- Bây giờ mày mới biết sao. - đó là nhỏ Pei

- Biết chuyện gì?

- Đó mới là con người thật của Bin..Những lúc tâm trạng nó không tốt nó sẽ xé phăng đi cái mái tóc của mình và đập phá mọi thứ.

- Tâm trạng không tốt ..

Nó liếc qua Bin..

Rồi buồn bã.

Có lẽ lỗi là do nó ư?

Đúng lúc đó giáo viên chủ nhiệm bước vào.

Nhìn khuôn mặt cô tỏ rõ vẻ tức giận

- Hôm nay..thư viện trường bị phá hoại..toàn bộ sách trong thư viện bị xé rách, tất cả bàn ghế đều bị đập gãy.

Nói rồi, cô liếc mắt nhìn phía Bin

- Có một học sinh đã nói..cậu ta nhìn thấy một cô gái tóc ngắn đã bước ra từ đó và cầm theo một cây gậy.

Nó giật mình..

Chẳng phải sáng nay..nhỏ Bin đã vào đó sao.

Nó nghe tiếp

- Và cậu ta cũng nói rằng đó là một học sinh nữ của lớp ta. Tôi sẽ cho cơ hội để các em nhận tội, nếu không nhận tội, bằng mọi cách tôi sẽ tìm ra và lập tức đuổi học học sinh đó.

Nó lo lắng..

- Nếu nhỏ Bin bị đuổi học thì..

Giáo viên tiếp lời.

- Nào, tôi sẽ cho các em 5 phút để tự nhận tội lỗi của mình

Nó lo lắng

3 phút trôi qua..

4 phút

- Thôi được nếu không ai nhận tội thì tôi..

Nó bật dậy

- Thưa cô, là em đã làm.

- Zen!!!

-

Cả lớp đều trầm trồ nhìn nó.

Ngay cả Bin cũng thế, sự kinh ngạc đang hiện trên mặt cô.

108. Chương 67.1

- Zen đi theo tôi.

~ Tan học ~

Nó bước ra từ phòng hiệu trưởng.

Tay sờ mông..có vẻ đau lắm, mặt nhăn nhó.

- Cái bà giám thị này nhỏ mà có võ hay sao ý, oánh đau thật.

Đúng lúc đó, từ góc tường, Bin bước ra.

- Tại sao.....tại sao mày lại nhận tội?

- Đây là lúc mày hỏi tao câu đó ư? Tao mới là người hỏi mày : tại sao lại phá thư viện trường?

- Không phải là chuyện của mày.

- Mày...vẫn còn giận chuyện đó sao?

-

- Nếu là vì chuyện đó tao xin lỗi. Tao..

Nhỏ Bin không nói gì mà bước đi.

Hôm nay nhỏ lạ lắm.

Bình thường nhỏ năng động là thế..vui vẻ là thế..

Thế nhưng hôm nay nhỏ lại toát ra vẻ lạnh lùng...đánh sợ

Đó phải chăng là Bin của ngày hôm qua?

Nó nhìn Bin rồi cố gắng lết xác ra khỏi đó.

Định lấy điện thoại gọi taxi.

Bỗng nhiên, nó trông thấy, đó là bà ta.

Chắc chắn đó là bóng dáng ấy.

Nó đuổi theo, mong muốn thu từ bà ta một số thông tin gì.

Nhưng không ổn, nó đau mông ê ẩm, không thể chạy theo chiếc taxi đó.

Nhanh chóng, nó lấy điện thoại gọi cho Kai.

Tuy nhiên, cái điện thoại chỉ đáp lại nó một tiếng bíp :“ Xin chào tôi là Kai, hiện tại tôi đang bận, xin hãy chuyển lời nhắn của bạn vào hộp thư thoại. ”

- Kai..là em đây. Em vừa trông thấy bà ta. Không nhầm vào đâu được, bà ta mặc chiếc áo màu trắng sọc đen - áo tù nhân. Chắc chắn ai đó đã dẫn bà ta ra tù. Kai chúng ta gặp nhau đi.

Nói rồi, nó cúp máy cố nhấc nhấc bước về.

Bỗng nhiên, một chiếc mô tô từ đông xông đến.

Vẫn là một anh chàng, anh chàng đó đội một chiếc mũ bảo hiểm che kín khuôn mặt.

- Lên xe đi - chàng nói

- Cậu..cậu là ai?

- Lên xe đi tôi sẽ chở cô về.

- Nhưng..

Chàng kéo tay nó nó lên xe.

- Ôm chặt vào nhé!

Chiếc mô tô đó bắt đầu chuyển bánh.

Nó cảm nhận được đó là mùi hương quen thuộc ấy.

Tim nó cứ đập từng hồi..

“ Thời gian có thể hàn gắn được mọi vết thương, nhưng chưa bao giờ xóa mờ được mọi kí ức. ”

109. Chương 67.1

- Zen đi theo tôi.

~ Tan học ~

Nó bước ra từ phòng hiệu trưởng.

Tay sờ mông..có vẻ đau lắm, mặt nhăn nhó.

- Cái bà giám thị này nhỏ mà có võ hay sao ý, oánh đau thật.

Đúng lúc đó, từ góc tường, Bin bước ra.

- Tại sao.....tại sao mày lại nhận tội?

- Đây là lúc mày hỏi tao câu đó ư? Tao mới là người hỏi mày : tại sao lại phá thư viện trường?

- Không phải là chuyện của mày.

- Mày...vẫn còn giận chuyện đó sao?

-

- Nếu là vì chuyện đó tao xin lỗi. Tao..

Nhỏ Bin không nói gì mà bước đi.

Hôm nay nhỏ lạ lắm.

Bình thường nhỏ năng động là thế..vui vẻ là thế..

Thế nhưng hôm nay nhỏ lại toát ra vẻ lạnh lùng...đánh sợ

Đó phải chăng là Bin của ngày hôm qua?

Nó nhìn Bin rồi cố gắng lết xác ra khỏi đó.

Định lấy điện thoại gọi taxi.

Bỗng nhiên, nó trông thấy, đó là bà ta.

Chắc chắn đó là bóng dáng ấy.

Nó đuổi theo, mong muốn thu từ bà ta một số thông tin gì.

Nhưng không ổn, nó đau mông ê ẩm, không thể chạy theo chiếc taxi đó.

Nhanh chóng, nó lấy điện thoại gọi cho Kai.

Tuy nhiên, cái điện thoại chỉ đáp lại nó một tiếng bíp :“ Xin chào tôi là Kai, hiện tại tôi đang bận, xin hãy chuyển lời nhắn của bạn vào hộp thư thoại. ”

- Kai..là em đây. Em vừa trông thấy bà ta. Không nhằm vào đâu được, bà ta mặc chiếc áo màu trắng sọc đen - áo tù nhân. Chắc chắn ai đó đã dẫn bà ta ra tù. Kai chúng ta gặp nhau đi.

Nói rồi, nó cúp máy cố nhấc nhấc bước về.

Bỗng nhiên, một chiếc mô tô từ đông xông đến.

Vẫn là một anh chàng, anh chàng đó đội một chiếc mũ bảo hiểm che kín khuôn mặt.

- Lên xe đi - chàng nói

- Cậu..cậu là ai?

- Lên xe đi tôi sẽ chở cô về.

- Nhưng..

Chàng kéo tay nó nó lên xe.

- Ôm chặt vào nhé!

Chiếc mô tô đó bắt đầu chuyển bánh.

Nó cảm nhận được đó là mùi hương quen thuộc ấy.

Tim nó cứ đập từng hồi..

“ Thời gian có thể hàn gắn được mọi vết thương, nhưng chưa bao giờ xóa mờ được mọi kí ức. ”

110. Chương 67.2

Chiếc xe mô tô dừng bánh..

Đến nơi rồi.

Nó xuống xe, ngáp ngừng :

- Cảm ơn!

-

Người đó không nói gì mà lạnh lùng nỏ máy đi mất.

Nó cứ nhìn theo mãi.

Có lẽ nó muốn nhìn người đó lâu hơn.

~ Tối hôm đó ~

Kai bước ra từ phòng họp, đầu quay cuồng.

Mở điện thoại lên, anh nhìn thấy tin nhắn hộp thoại từ nó.

Nhanh chóng mở ra xem...

Kai giật mình.

Anh chạy hết sức ra ngoài.

~ Một lát sau

~Tiếng chuông phòng nó reo lên.

Nó giật bản mình, miễn cưỡng ra mở cửa

Là Kai.

- Zen! Em có sao không?

Kai nhìn xung quanh người nó.

- Cái này....- Kai chỉ vào móng nó nơi dán đầy miếng giảm đau.

- À...sáng nay em dậy muộn, mãi chạy đến trường không để ý nên ngã..Thôi anh vào nhà đi, có chuyện em muốn nói.

Kai tháo giày bước vào nhà.

Nó khóa chặt cửa.

- Anh...chiều nay em đã nhìn thấy bà ta.

- Chắc chắn chứ?

- Em không nhầm đâu, rõ ràng em đã trông thấy bà ta..bước vào một cái xe taxi. Hình như là có ai đó đã ngồi đó chờ sẵn bà ta rồi thì phải. Điều bộ của bà ta rất vội vã.

-

Kai ngẫm nghĩ một lúc.

- Chẳng lẽ...

-

- Zen em hãy ở yên nhà, đừng đi đâu, anh sẽ trở lại ngay. Nhớ khóa chặt cửa, bất cứ ai em cũng không được mở cửa.

- Anh định đi đâu?

- Anh muốn xác minh vài thứ.

Nói rồi anh chạy nhanh ra ngoài.

Lái xe đến đồn cảnh sát.

~ 10 phút sau ~

- Anh cảnh sát..tôi muốn gặp phạm nhân này.

Kai đưa anh cảnh sát một tấm hình.

- Anh là gì của bà ấy?

- Tôi là...

- Bà ta đã bỏ trốn cách đây 2 ngày.

- Bỏ trốn?? Nhưng bằng cách nào?

- 2 ngày trước, các phạm nhân được chuyển ra ngoài để chuyển đi nhà tù khác. Bà ta đã mất tích sau một lần giả vờ đau bụng.

-

Kai bước ra ngoài ngẫm nghĩ..

- Bà ta đã bỏ trốn 2 ngày, nhưng tại sao hôm nay Zen lại thấy bà ta mặc áo tù nhân, chẳng lẽ bà ta cố tình để Zen trông thấy?....

Mọi thứ còn là ẩn số..

Kai đầu đầu suy nghĩ..

Anh vừa lái xe..vừa suy nghĩ.

Một ý nghĩ vừa lóe lên..

Anh hoảng hốt..

Đạp ga chạy thật nhanh về nhà nó....

111. Chương 68.1

Kai khẩn trương chạy vào nhà nó..

Bấm chuông.

Nó đứng sau cánh cửa, tay cầm một cây gậy

- Ai đó?

- Zen..là anh..

Nó bỏ gậy xuống, thở phào, mở cửa.

~ Hôm sau ~

Nó bước xuống xe..

- Có cần anh đưa em vào trường không?

- Thôi, em ổn. Anh về đi. - nó nói với Kai.

- Em không sao thật chứ?

- Thật mà..

Nó cố đứng thẳng người dậy..

Nhưng hông đau quá , nó rên.

- Thế này là ổn hả? - Kai cười

Anh bước xuống xe.

Nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Leo lên đi, anh đưa em vào.

- Thôi, em đi được mà. - nó đỏ mặt.

- Lên đi, mau lên , em có muốn người ta cứ nhìn mình mãi thế này không?

Nó nhìn xung quanh.

Có hàng tá cô gái đang nhìn Kai.

Nó miễn cưỡng đành leo lên.

Kai công nó trên lưng, anh tùm tùm.

Càng lúc càng đông hơn, con gái cứ xúm lại chỗ anh..

Nhưng nó không để ý..

Nó nhìn đi một hướng khác..Nơi có đông hơn các cô gái đang theo Kai.

Nơi đang có một người..có sức hút hơn Kai.

Nơi mà....

Nó rút ánh mắt mình lại..rút rề núp vào vai Kai.

Cuối cùng cũng đến lớp.

Kai dịu dàng đặt nàng công chúa của anh xuống.

- Cảm ơn anh..- nó đỏ mặt.

- Không sao..em vào lớp đi, anh đi nhé. - Kai vẫy tay.

Nó cười vẫy lại.

Nó vào lớp, nhìn thấy nhỏ Bin đang ngồi cười đùa với một đám con gái.

Buồn bã, nó ngồi xuống.

- Này, Zen anh chàng lúc nãy là ai thế? Người yêu mày hả? - một cô gái bước tới.

- Anh ta tên gì? Là ai ? - cô gái thứ 2 cất tiếng

Cứ thế một tá các cô gái bầu lấy nó.

Nó quay cuồng với một đồng câu hỏi về Kai..

~ Tan học ~

Nó chân bước mỗi một ra khỏi trường.

Từng bước từng bước nó đi bộ về nhà.

Có lẽ nó không muốn làm phiền Kai nên không gọi cho anh.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại reo làm nó giật mình.

Là Kai.

- Alô..

- Zen bây giờ em đang ở đâu? Anh đến trường nãy giờ mà không thấy em.

- Em bây giờ đang trên đường về nhà.

- Em đi bộ hả? Chờ anh , anh sẽ tới đón em.

- Nhưng...

Kai cúp máy..

- Nhưng anh đã biết em ở đường nào đâu? - nó nói một mình

Đành tìm một cái ghế đá rồi nhắn tin số đường cho Kai.

Bỗng nhiên, gương mặt đỏ..

Là bà ta..

Nó sững sốt..

Bà ta đang đi bộ thản nhiên trên con đường đó.....

Nó phải làm sao? Đó không thể nhầm được, chính là bà ta..

112. Chương 68.2

Nó nhanh tay vẫy chiếc taxi..

Đuổi theo bà ta..

~ Một lát sau ~

Chiếc xe mất dấu ở một con ngõ nhỏ.

Nó xuống xe..

Thận trọng bước vào con ngõ đó.

Nó dừng lại ở một căn biệt thự cũ kĩ..

Bước vào trong..

Cánh cửa của căn biệt thự bám đầy những màng nhện..

Có lẽ nó đã được bỏ hoang khá lâu.

Nó mở cánh cửa bước vào trong.

Ngắm nghía từng bức tường, từng đồ vật.

Bỗng nhiên, tiếng giày cao gót đập xuống đất khiến nó giật mình.

Một cô gái từ trong bóng tối bước ra.

Nó bất ngờ..

- Cô....

- Tôi là Line.

-

- Bất ngờ lắm đúng không?

- Tại sao cô lại ở đây?

- Cô đoán xem..

Line cười khẩy, trông cô ta thật bí ẩn

Nó không đáp lại mà nhìn thẳng vào mặt Line.

- 2 năm về trước..cô biết tại sao bà cô lại chết không?

-

- Để tôi nói cho cô biết....nguyên nhân mà bà cô chết..chính là do cô..

-

- Cô bỏ đi tìm tình yêu của mình mà quên đi chính người bà đã nuôi cô từ bé, bao bọc cô. Và...vào ngày bà cô sắp mất, cô biết ai đã ở bên bà cô không? Là tôi..Bà ấy tưởng tôi là cô ..bà đã chết một cách đau đớn..

- Cô....nói xong chưa?

Line cười bí hiểm..

- Chưa đâu..còn một chuyện tôi muốn nói với cô nữa...

Line ghé mặt vào tai nó..nói khẽ.

- Thực ra..bà cô sẽ không chết sớm như thế đâu..nếu như mỗi ngày bà ta không uống một chén canh độc của tôi....

Nó bàng hoàng.

Ánh mắt nó..là sự căm giận đang dồn nén.

- Sao..tức giận lắm à? Để tôi chỉ cô một cách để bớt giận nhé..

Line rút trong túi ra một lọ thuốc độc..

Cô ném xuống đất.

- Lọ thuốc này là một loại thuốc cực độc, nó có thể giết người ta trong 30 phút.

-

- Zen..tôi sẽ uống lọ thuốc này...và cô sẽ trả thủ được cho bà..Nhưng...với một điều kiện nếu cô chịu quỳ xuống và van nài tôi uống, thì tôi sẽ giúp cô toại nguyện.

Nó tức giận rút điện thoại ra..

Lập tức..một khẩu súng chĩa vào người nó.

- Nếu cô dám báo cảnh sát thì tôi sẽ giết cô.

Nó tức giận..

Bỏ điện thoại xuống..

Line bước tới dùng khẩu súng bắn vỡ chiếc điện thoại đang nằm dưới sàn và ngay tức khắc cô cũng vút khẩu súng đi.

- Khẩu súng đó chỉ có một viên đạn mà thôi..là tôi dọa cô đấy..

-

- Zen cô sẽ không chạy trốn đúng không? Cô sẽ trả thù cho bà bằng mọi giá nhỉ..vậy thì hãy quỳ xuống và cầu xin sự giúp đỡ từ tôi ..

-

Tay nó đang siết chặt..

Nó tức giận lắm..

Từng giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má nó..

Nó hoàn toàn bất lực..

113. Chương 69.1

Nó quay trở ra ngoài..

Nó muốn thoát khỏi đây, nó sợ..nó sợ phải nhớ lại những kí ức đau buồn đó..Nó sợ..

Cơ thể nó lúc này bỗng không có chút sức lực..

Những kí ức đó..những ngày tháng chứng kiến bà nó mất, những khoảng thời gian mà nó phải chịu đựng bên những hận thù.

Nó nằm gục xuống lề đường...

~ Tối hôm đó ~

Nó tỉnh giấc..

Đầu nó lúc này quay cuồng và không có chút sức lực.

Bên cạnh nó lúc này là hấn..

Hấn cũng nằm gục bên nó..

Nó nhìn hấn, ánh mắt u buồn.

Khẽ lấy tay nó vuốt lấy tóc hấn.

- Nếu như...chúng ta chưa từng quen nhau..thì có lẽ sẽ không phải đau đớn như lúc này.

Nó khóc..

Những giọt lệ còn nóng rơi xuống.

Nhẹ nhàng nó bước xuống giường..tiến ra ngoài..

Bàn tay đỏ..bỗng nhiên nín nó lại.

Nó bất ngờ..

- Ở lại đi.

Ánh mắt nó lúc này chạm vào ánh mắt hấn.

Hấn lạnh lùng lắm..

Gương mặt không chút biểu cảm.

Phải chăng, hấn không muốn gặp nó.

- Không cần đâu, tôi ổn. - nó gạt tay hấn ra.

Hấn đứng dậy, kéo lấy nó một lần nữa.

- Tôi nói là ở lại đi, cô còn chưa khỏe hấn mà....đừng đi.

~ Một lát sau

~Hấn bê ra cho nó một tô cháo.

- Ăn đi.

- Tôi đâu có ốm mà ăn.

- Tôi nói ăn đi..

- Không thích.

- Cô..

- Lêu lêu..

Hấn tức tối.

- Được thôi không ăn chứ gì..thế thì tôi ăn..

Hấn đưa thìa cháo từ từ vào miệng, ra vẻ ngon lắm..

- ỪM..cháo mình làm có khác ngon thế..thơm nữa chứ

Mùi thơm cứ thế phảng phất ra..

Nó cứ nhìn theo..

- Cháo gà hả? - nó hỏi.

- Không nhìn hay sao mà hỏi..thơm quá..ui chao miếng thịt ngon hết sảy.

Nó liếm môi nuốt nước bọt..

Bụng nó lúc này cũng reo hò ghê lắm.

- Cho miếng đi.

- Sao lúc này kêu không ăn ..

- Hừ..thế có cho không?

- Hahaha - hấn bật cười - Đây..ăn đi.

Nó cầm tô cháo..sụt sụt..

- Cẩn thận nóng kìa..

Không để ý, nó dốc tô cháo một hơi hết luôn.

Hấn trở mắt nhìn.

Nó nhìn hần rồi phì cười..
Lâu lắm rồi nó mới được cười sảng khoái như thế.
Mọi muộn phiền cứ thế biến mất..
Ánh mắt hần cũng dần thay đổi, hần nhìn nó cười theo..

114. Chương 69.2

Đúng lúc đó Kai xồng xộc tiến vào .

Nó bất ngờ

- Zen..em không sao chứ?
- Em ổn..nhưng sao anh biết em ở đây?
- Là tôi điện cho anh ta. - hần cất lời

~ Một lát sau ~

Nó tựa đầu vào tấm kính cửa xe.

- Em ổn chứ? Một ở đâu à?
 - Em không sao, nhưng kì lạ lắm. Line cô ta đã cố tình dụ em tới đó..cô ta..
- Đầu nó bỗng nhiên đau dữ dội..

Kai lo lắng..

- Em không cần phải kể cho anh ngay lúc này đâu..nghỉ ngơi chút đi.

Nó tựa đầu vào tấm kính cửa xe thiếp đi.

~ 3 ngày sau ~

3 ngày rồi nó suy sụp nằm bẹp giường ở nhà.

Kể từ ngày đó nó gặp ác mộng liên miên..

Nó mệt mỏi..

Kai bước tới bên giường nó.

Nó cố bò dậy , vớ lấy cặp sách :

- Kai mấy giờ rồi?
- Em định đi đâu?
- Em muốn đi học..3 ngày rồi em chưa tới trường, em muốn tới đó..
- Em nói cái gì vậy? Em không thấy mình đang rất mệt sao? Em tới đó làm gì? Nghỉ ngơi đi.

Nó quá mệt để có thể tới trường..

Nhưng nó cố ..nó cố đến đó để có thể hy vọng tìm được điều gì đó chẳng?

Hay phải chăng nó muốn tìm lại được nụ cười vốn đã mất từ lâu.

- Xin lỗi Kai, nhưng thật sự em muốn tới trường..

Kai đáp lại giọng lo lắng :

- Không được ở nhà thôi..nếu em đi thì anh sẽ đến cùng em, anh sẽ ở lại lớp cùng em cho tới khi nào tan học..

Nó không quan tâm mà cứ lết dần lết dần ra khỏi cửa..

~ Một lát ~

Kai đưa nó tới trường..

Nó vẫn mệt mỏi gục đầu vào cửa kính..

Kai đưa tay lên trán thì hốt hoảng :

- Sốt cao quá rồi, không được..

Nói rồi, anh định lái xe ra về thì bỗng nhiên, nó tỉnh giấc, nó vội vã ngăn Kai lại và bước ra khỏi đó.

- Zen..nghe anh đi..em đang sốt đấy..quay lại đi..

Nó không nghe thấy, thậm chí mắt nó cũng mờ dần, từng bước chân cũng cứ thế mà lảo đảo..

Nó không muốn ngủ, nó không muốn cứ thế mà chìm vào những ác mộng không lối dừng..

Nhưng có lẽ..nó không bám trụ được nữa rồi, nó ngất lịm đi.

Bỗng nhiên, một cánh tay đỡ lấy nó..

Không phải là Kai nhất định không phải là anh ấy..

Là người khác..người mà nó bất chấp cả tính mạng liều mình tới đây..

115. Chương 70.1

Nó tỉnh dậy trong bệnh viện..

Bên cạnh nó lúc này không ai khác là Kai.

Gương mặt anh lúc này thật mệt mỏi.

Nó đưa tay vuốt tóc Kai..

- Anh đã khổ vì em quá nhiều..mà biết rằng sẽ chẳng có kết quả..nhưng anh vẫn cứ giúp em..

Kai bỗng chợt tỉnh giấc, anh nắm lấy tay nó.

- Là anh muốn ở bên em thôi.

Mắt nó đỏ hoe..

- Đừng có khác mà công chúa...nếu em khóc, anh sẽ khóc cùng em đấy.

Nó òa khóc..

Kai nhẹ nhàng đưa tay lau từng giọt nước mắt ấy.

“ Bộp ” gói thuốc rơi xuống từ tay một người con trai đứng sau cánh cửa.

Người con trai đó..mặt anh rất khó chịu.

Anh nhìn người con gái trên giường bệnh đang khóc.. đau lắm...

~ 2 ngày sau

~Nó ra viện..

Từ ngày đó nó suy nghĩ nhiều lắm.

Nó muốn tìm Line.

Chiều hôm đó, nó dẫn Kai , một mình tới đó tìm Line.

Vậy một chiếc taxi nó đến chỗ làm việc của Line.

....

~ Một lúc sau

~Nó bước vào khách sạn nơi cô ta đang sống.

Bấm cửa phòng..

Nhưng dường như cánh cửa không khóa, nó như biết trước rằng có ai đó sẽ đến

Nó bước vào..

Nhìn xung quanh..

Bất chợt ánh mắt nó sững sốt.

Là Line, cô ta..nằm trên giường, mắt trợn ngược, mồm nhả ra một thứ nước trắng, nó sợ hãi..

Vội vàng gọi cứu thương..

Line được đưa tới bệnh viện.

Nó lo lắng..

Cô ta bị chẩn đoán là đã uống “ nước hoa ” hiện tại chưa tỉnh lại.

Cảnh sát vẫn đang vào điều tra..

Là ai..là ai đã đầu độc cô ta..??

Đó là một ẩn số..

116. Chương 70.2

2 ngày rồi cô ta chưa tỉnh lại.

Nó đau đầu suy nghĩ..rốt cuộc là ai đã làm??

Bỗng nhiên, nhiều chiếc xe cảnh sát chạy tới..

Nó ngó mặt ra nhìn..

Những chiếc xe đó dừng lại ở nhà nó..

Rồi những cảnh sát lao vào.

Nó bất ngờ..

~ Một lát sau

~Kai hốt hoảng chạy tới đồn cảnh sát..

Anh vội vàng bước đến chỗ nó.

- Zen..có chuyện gì vậy? Tại sao em lại ở đây?

- Em không biết...2 ngày trước em định đến chỗ Line để nói chuyện nhưng khi em đến Line đã bất tỉnh ở giường..họ nói chính em là người sát hại Line..- mắt nó đỏ hoe.

Kai đến bên cảnh sát trưởng ở đó.

- Tại sao cô ấy lại bị bắt..có bằng chứng gì chứng minh cô ấy là người hại Line chứ?

- Bằng chứng? Cô Line đã tỉnh lại cách đây 2 tiếng..cô ta đã xác nhận chính Zen là người ép buộc cô ta uống nước hoa..

- Chỉ vì một lời nói vô căn cứ mà các người bắt Zen ư? Có phải là cảnh sát không thể..- Kai tức giận.

- Xin lỗi, nhưng bất cứ lời nói nào của người bị hại đều sẽ là manh mối để chúng tôi điều tra. Hiện tại tôi sẽ tạm giam cô Zen để điều tra.

Kai đập bàn tức giận..

Anh quay lại phía nó..

Nó sợ hãi ngồi nép vào một góc tường..mắt đỏ hoe..

Kai cầm điện thoại chạy ra ngoài..

~ Tại bệnh viện ~

“ Rầm ” cánh cửa phòng Line bật ra.

Kai thở gấp bước tới.

Lúc này, Line trông cô ta rất thanh thản..

- Nói đi, tại sao cô lại vu khống cho Zen?

- Tôi không có vu khống.

- Nói dối, rõ ràng không có bất cứ bằng chứng nào cho thấy cô ấy hại cô, là cô đã bịa chuyện để Zen phải vào tù đúng không?

- Anh đang nói nhăng cuội gì thế..ra ngoài!!

Lúc này trong mắt Line hiện rõ vẻ tức giận..

117. Chương 71.1

Kai tiến lại gần phía Line, nắm lấy cổ áo cô.

- Nói đi, là cô đúng không?

-

Line tức giận gạt tay Kai ra..

Cô cầm lấy điện thoại..

- Alô..trong này có một tên điên, làm ơn gọi bảo vệ vào và đuổi anh ta đi hộ tôi..

- Rồi cô sẽ phải hối hận..

Có lẽ vì gương mặt đó..mà Kai không ra tay ư? Gương mặt đó..là gương mặt của người mà anh yêu thương..sao anh dám ra tay chứ?

Chưa bao giờ Kai tức giận như lúc này, ánh mắt anh vô hồn và tràn đầy sát khí.

~ Hôm sau

~Hôm nay nó không đi học..

Có lẽ tin đồn đã lan đầy qua những trang báo khiến cho tất cả các học sinh ở ngôi trường đó đã “ đánh hơi ” thấy.

Hắn cũng thế..Hắn cũng cảm thấy điều gì đó thật sự kì lạ..

Bỗng nhiên, một bàn tay khẽ động vào người hắn..

Là Sohy..

- Dian, xem này, hôm nay em có làm món cơm trộn cho anh, nhìn xem ngon hơn?

- Sohy..em có đọc báo sáng nay không?

- Hả? Báo gì cơ..không để ý..

- Anh tò mò không biết tờ báo sáng nay viết gì ha?

- À là cái tin mà một kẻ dối trá hãm hại một nữ diễn viên có khuôn mặt giống mình.

Như phát giác..Sohy bịt miệng..

Hắn im lặng..

~ Chỗ nó

~Kai đã ở đây từ sáng ..

Anh cố nói chuyện với cảnh sát trưởng nhưng có lẽ vô vọng...

Mọi bằng chứng đều chống lại nó..

Thậm chí điều mà Kai và nó bất ngờ nhất là đoạn CCTV được tìm thấy ở khách sạn đó quay lại cảnh mà nó đầu độc Line..

Trong CCTV đó là hình ảnh đó là nó và Line bịt mắt , bịt miệng..

Kai bắt lực..

Có lẽ lúc này là lúc anh cảm thấy lo lắng và bất an nhất..

Đó là đoạn CCTV thật và không hề có bất cứ cảnh ghép nào..

Cùng lúc đó, hắn xuất hiện tại khách sạn đó..

Hắn muốn tìm kiếm điều gì chăng?

118. Chương 71.2

“ Thì ra dưới vòm trời này tồn tại nhiều thứ tình cảm như vậy, đó là tình yêu, là dư vị tháng năm không bao giờ phai nhạt. ”

Hắn bước vào quầy tiếp tân ở khách sạn ấy..

Có lẽ vì hắn quá nổi bật chăng? Có quá nhiều cô gái bàn tán xung quanh..Hắn là nhận ra hắn.

- Chị tiếp tân này..

- Dạ! - chị tiếp tân nhìn say sưa.

- Tôi có thể nhờ chị một chuyện không?

- Anh cứ nói đi, tôi nghe đây..

- Tối nay..- hắn nắm lấy bàn tay của chị ta - Chúng ta đi ăn nhé..

Từng tiếng la phát ra.

Ghen tỵ với chị tiếp tân ư?

- À..tất nhiên rồi..sao có thể từ chối được chứ.

Hắn cười..nụ cười đốn tim bao nhiêu cô gái ở đó..

- Vậy hẹn chị ở đây nhé..

Hắn đưa cho chị ta một tấm thiệp.

~ Tối hôm ấy ~

Chị tiếp tân đó đã có mặt từ sớm..

Mặc một chiếc váy bó sát..cũng khá nổi bật..ít nhất với chị ta.

- Tôi không đến muộn chứ? - hắn bước tới..

- À không..tôi cũng vừa mới tới..

- Thế ư..

Từng cử chỉ, từng lời nói đó..chắc hẳn đang muốn khai thác gì đó ở chị ta chẳng?

- Này..khách sạn chị làm đó lớn như thế, hẳn một ngày cũng nhiều khách lắm ha?

- Ủm, khách sạn tuy như thế chứ thỉnh thoảng cũng lắm chuyện xảy ra lắm..

- Chuyện? Chuyện gì?

- Anh không biết ư? Cách đây mấy ngày có một nữ diễn viên đã bị hãm hại ở đây . Nghe nói , người sát hại cô ấy là một cô gái có khuôn mặt y đúc nữ diễn viên.

-Vậy chắc cũng có CCTV ghi lại..

- Tất nhiên..

- Tôi có thể xem không?

- Thực ra đoạn CCTV đó được giao cho cảnh sát rồi..nhưng nếu anh muốn xem tôi vẫn có thể cho anh xem.

- Cảm ơn chị.

- Hi..

- À còn chuyện này tôi muốn hỏi chị.

- Chuyện gì thế?

- Chị có nhớ nổi, cô diễn viên ấy đến khách sạn từ lúc nào?

- Hình như là khoảng..9h sáng hôm ấy.

- Vậy..sau đó còn ai đi sau nữ diễn viên đó không?

- Có một người nữa..khuôn mặt rất giống..cô ấy, nhưng nét mặt có đôi chút u buồn. Cô ta đến sau 3 tiếng.À hình như là cái cô bị tình nghi bấy giờ thì phải..

Hắn nắm lấy tay chị ta..

- Cô thử nhớ kĩ lại xem, liệu còn có ai đến sau nữ diễn viên đó nữa không?

- Hình như là không..

~ Chỗ nó

~Kai vẫn ngồi đó..

Nó mặt xanh xao..

2 hôm nay nó không ăn gì..

Kai cũng thế..

Anh bỏ bê công việc.
Chỉ đến và ngồi cạnh nó..
- Zen..em ăn cái này đi..
Kai đưa cho nó một bát cơm..
- Em không muốn ăn..

119. Chương 72

- Anh...cảm thấy mệt mỗi lần đúng không? - nó nói
- Nếu em cứ cứ xử như thế thì..anh thực sự sẽ rất mệt mỗi.
-

Nó im lặng..

~ Chỗ hắt ~

Có vẻ như mọi chuyện khá thuận lợi.

Chị tiếp tân đó hoàn toàn đã bị hạ gục bởi hắn..

Hắn được dẫn tới căn phòng của bảo vệ khách sạn.

Chị tiếp tân mở tủ..lục ra được một cuốn băng.

Nhanh tay, cuốn băng đó được bật lên.

Hắn chăm chú nhìn từng tình tiết ở cuốn băng..

Quả nhiên, đúng như những gì chị tiếp tân nói..

Line đã có mặt ở đó lúc 9h..

Lạ thật, cuốn băng đó chỉ được chiếu ở trong phòng của Line mà không hề có một đoạn nào quay tới cảnh ngoài hành lang..

Cuốn băng đó cho thấy :

- 9h30 : một đám fan gồm 3 cô gái tiến vào căn phòng của Line.

Có vẻ họ có tâm trạng rất phấn khích..

Tuy nhiên, có điều gì đó kì lạ ở cô gái thứ 3.

- 9h35 : Các cô gái bước ra..khuôn mặt rất mãn nguyện..

Không có gì thay đổi,...ngoại trừ..Cô gái thứ 3 bỗng nhiên bước vào wc..

Hắn dừng lại ở đoạn đó..

Trong đầu hắn bỗng lóe lên một ý nghĩ :

“ Tại sao? Rõ ràng trước khi vào tất cả các cô gái đều không đội mũ hay mang mũ, đoạn CCTV cũng cho thấy Line không hề tặng mũ cho cô ta...Vậy tại sao, cô gái thứ 3 đó lại đội mũ khi ra ngoài, chẳng lẽ cô ta biết CCTV đang quay và muốn tránh né khuôn mặt mình..Không thể, rõ ràng trông họ không có ai là nhìn thấy CCTV. Mà nếu như cô gái đó biết và muốn tránh né khuôn mặt thì ngay từ đầu phải đội thêm mũ trước khi vào chứ?..Chẳng lẽ..đã có người ở đó từ trước...?? ”

Hắn tiếp tục đoạn CCTV..

- 12h : Là toàn bộ cảnh nó ép buộc Line uống nước hoa.

Lại thêm một điểm nghi vấn nữa cho hấn..

“ Từ nhà Zen tới đây cũng mất tầm 30 phút.Cứ cho rằng Zen tới đây lúc 12h..tầng mà Line ở là tầng 32..Đi thang máy đi bộ tới phòng Line ít nhất cũng mất 10 phút. Không kể đi đến nơi, Zen còn cưỡng chế , bịt miệng, mất Line. Tổng cộng thời gian cũng phải 20 phút. vậy tại sao đoạn CCTV này lại chỉ lúc 12h Zen đã bắt đầu ép Line uống nước hoa? Đoạn CCTV không hề quay cảnh Zen bịt mất miệng, nó giống như một cuốn phim được sắp đặt trước. Không lẽ nào..có người đã biết Zen sẽ đến lúc đó và thực hiện trước..Nhưng là ai..đã dự đoán đúng giờ Zen đến mà báo cho Line chứ? ”

Hấn cố gắng suy nghĩ..

“ Tài xế Taxi? ”

Hấn cầm lấy điện thoại bấm số cảnh sát rồi vội vàng chạy ra ngoài..

~ Một lúc sau

~Hấn bước vào căn phòng Line..

Hình như cô ta đang thu dọn đồ đạc.

- Nói chuyện một tí chứ?

- Còn gì để nói sao? - Line cười khinh miệt..

- Tôi đến đây để làm rõ một số thứ..

- Tôi không rảnh để trả lời những câu hỏi của anh.

- Được biết khách sạn sẽ không bao giờ lắp CCTV trong phòng khách để bảo đảm tính riêng tư cho khác.Thứ nhất..tại sao cô lại lắp CCTV ở phòng mình?

- Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi của anh?

- Nếu cô không trả lời, chúng tôi cô không hề có bất cứ chứng cứ gì đã xác thực cuốn CCTV đó là bằng chứng để chứng minh Zen có tội.

- Anh...

- Tại sao cô lại lắp CCTV trong phòng mình?

- Tôi là người nổi tiếng ,hằng ngày không có biết bao nhiêu fan đến để gặp tôi. Tôi lắp để phòng trường hợp bắt trộm..

- Cô không cần phải lắp CCTV vì đã có CCTV của khách sạn ngoài hành lang mà...cho dù cô lắp CCTV đi chăng nữa khi các fan đến thì cô cũng chẳng làm được gì đâu...hơn nữa nếu lắp CCTV để phòng fan đến làm phiền thì đoạn CCTV này phải quay cảnh ngoài hành lang tại sao lại quay trong phòng cô..

-

- Đây là hóa đơn thanh toán CCTV. Trong bảng hóa đơn này, chỉ rõ ngày cô lắp là 3 ngày trước..Trước khi vụ án xảy ra 2 ngày.Cô là người nổi tiếng lâu như vậy..theo các khách sạn khác phản hồi, cô không hề lắp CCTV trong phòng mình thời gian trước. Ngoại trừ, khi cô dọn về khách sạn này cô lại muốn lắp CCTV..Thậm chí ngày đó lại là 2 ngày trước vụ án . Chẳng lẽ cô đoán được sắp có kẻ xấu đến và hãm hại cô?

-

Line im lặng, mặc dù thời tiết đang rất lạnh nhưng có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên mặt cô ta.

- Thứ 3 , đoạn CCTV cho thấy Zen là người đã ép cô phải uống nước hoa..Nhưng hình như sau đó chính Zen là người đã gọi xe cứu thương, đoạn CCTV không hề quay cảnh đó. Cô hãy trả lời tôi : Liệu khi cô tàn

nhấn giết xong một người, cô có đủ can đảm để gọi cứu thương không? Ngoài ra nét mặt Zen lúc đó rất thần thờ và ngạc nhiên, như cô ấy không thể ngờ được chuyện này lại xảy ra..

-

Dian nói tiếp..

- Ngoài ra, hình như hôm đó cũng có 3 cô gái đến thì phải. Điều tôi bất ngờ đó là ở cô gái thứ 3. Trước bước vào cô ta không hề mang theo chiếc mũ nào, đoạn CCTV cũng cho thấy cô đâu cô đâu có tặng cô ta. Vậy mà khi cô ta bước ra ngoài..lại thấy đội một chiếc mũ..như muốn tránh né CCTV...Cô là một diễn viên, chẳng phải diễn xuất sẽ rất giỏi sao? Cô còn có một khuôn mặt giống Zen. Cô làm điều này không khó..

- Anh đừng vu khống người quá đáng..Một mình tôi có thể làm được điều đó sao?

- Tôi đâu có bảo cô làm một mình..người làm cùng cô là cô gái thứ 3 đó. Có một người đã ở đó từ trước nấp vào wc. Khi cô gái thứ 3 bước vào cũng chính là lúc người đó tráo đổi thân phận.

- Vô lí, tại sao phải tráo đổi thân phận. Rõ ràng có thể lấy người trong wc đó làm mà.

- Vì người đó là đàn ông, ngoài ra cũng biết một chút về điện. Theo tôi biết, ngày hôm đó khách sạn có một lần cúp điện trong thời gian ngắn đến 11h55. Đoạn CCTV đã bị ngừng cho đến lúc 12h.. Nó bắt đầu và kết thúc khi cô ngắt. Không hề có bất cứ cảnh nào Zen gọi cứu thương hết..

-

- Là cô đã dàn dựng tất cả..

- Không đúng, là Zen cô ta đã hại tôi..

- Cô chưa phục sao? Vậy để tôi nói tiếp nhé.. lúc Zen vội vã đi nhờ người gọi xe cứu thương và lúc bác sĩ đến đưa cô đi lại k thấy trong đoạn CCTV...chẳng lẽ Zen đã tắt CCTV hay khi Zen cho cô uống nước hoa xong cô liền cố gắng ngồi dậy để tắt CCTV..Nhưng tôi đoán là với thân phận là người nổi tiếng cô phải lắp CCTV bí mật chứ đúng không?

Cùng lúc đó, cảnh sát tiến vào..

- Đủ rồi, chúng tôi đã nghe thấy hết. Cô Line chúng tôi buộc phải bắt cô về để điều tra..

Nói rồi, Line bị còng tay và đưa về đồn cảnh sát....

p/s : Hú hồn, cuối cùng cũng xong..Có một vài đoạn bên trên là của một bạn đã góp ý với mình về ý tưởng. Tuy là mình chỉ có thể đưa vào một vài đoạn nhưng nhờ bạn mà mình nghĩ ra nhiều thứ..Cảm ơn bạn nhiều.. :)

120. Chương 73.1

Line bị bắt về đồn đã 1 tuần nhưng có vẻ cô ta vẫn chưa chịu nhận tội..

Cảnh sát đã đưa ra một kết luận : Chắc hẳn phải có người đứng sau giật dây cho cô ta.

Nhưng là ai?....

~ Trường học ~

Dường như nó đã biết được ai là người đã giải thoát cho nó..

Mặt nó hớn hỡ..bước vào trường.

Lấy hết dũng khí nó bước vào lớp của hân..

- Bạn ơi, ình hỏi..đây có phải lớp của Dian không?

- À đúng rồi, sao thế bạn?

- Cho mình gặp bạn ấy một lúc được không?

Đúng lúc đó hắn bước ra ngoài..

Cầm tay nó hắn kéo ra khu vườn trường.

- Có chuyện gì ? - ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn nó.

- À..- nó ngập ngừng..- Cảm ơn vì đã cứu tôi.

Nói rồi, nó đưa cho hắn một túi quà..

Hình như là một chiếc áo do nó thiết kế.

Hắn cầm lấy..túi quà miệng khẽ cười..

- Cái gì thế? Không phải là thuốc độc chứ?

- Thuốc độc ? - nó tròn mắt nhìn hắn

Hắn bật cười..

Xoa đầu nó..

- Rồi rồi cảm ơn tỏ ngổ nhé..

Lại một nhịp đập quen thuộc của 2 năm trước..lại một nhịp đập khiến nó phải rung động..

Mặt nó đỏ ửng..

Hắn cầm lấy túi quà bước vào lớp..không quên ngoái lại nhìn nó.

- À tỏ ngổ, chiều nay có bạn gì không?

Nó lắc đầu..

- Vậy tan học chờ tôi nhé..tôi có chuyện muốn nói.

Gật đầu lia lịa..chắc nó sướng lắm..

Lúc này , nó mới thật sự cảm nhận được hương vị của hạnh phúc...sau 2 năm..

~ Một lát

~Nó bước vào lớp hớn hử..

Bỗng nhiên, nó bắt gặp Bin..nhỏ đang cười đùa với một đám con gái, tuy miệng cười nhưng ánh mắt nhỏ toát ra vẻ buồn thảm.

Nó tiếc nuối nhìn theo nhỏ..

Giá như..giá như nó thành thật hơn với nhỏ một chút..thì bây giờ đâu có thế.

~ Tan học ~

Nó đứng chờ hắn ở cổng trường..

Lâu quá..sao mãi chưa thấy hắn..

Từng bóng người bước ra khỏi cổng.

Dần dần chỉ còn mình nó đứng ở cổng.

Tuyết bắt đầu rơi..nó nhìn vào ngôi trường đó..

- Lâu quá..

Bỗng nhiên, có một chiếc ô che lấy nó.

Là hắn.

- Sao còn đứng đây hả?
- Tôi..chờ anh..
- Con thỏ ngố này..rõ ràng cô bảo tôi đứng chờ ở bến xe bus.
- Đâu..lúc nào?
- Nhỏ Bin bảo với tôi, cô nói tan học chờ cô ở bến xe bus mà.
- Bin?
- Sao? Không phải à?
- À, đúng là tôi có nhờ nhỏ Bin..chắc tôi quên thôi..
- Thật không?
- Thật..xin thề tôi nói thật :))

121. Chương 73.2

Hắn bật cười..

- Mà anh bảo có chuyện gì muốn nói với tôi cơ mà.
- À..tôi đùa cô đấy..chẳng có chuyện gì đâu
- Nói dối..vậy sao anh lại gọi tôi ra đây làm gì?
- Nhớ nên gọi có được không?
- Nó đỏ mặt...

-Thôi đùa đấy.. về thôi!

Hắn cầm chiếc ô che không cho những hạt tuyết lạnh giá kia rơi xuống người nó..

Nó vui lắm..cho dù đó có phải là trò đùa mà hắn bày ra nhưng trong thâm tâm nó vẫn vui lắm...vui vì hắn không còn nhìn nó bằng ánh mắt lạnh giá..mà thay vào đó là ánh mắt ấm áp mà nó hằng mong ước được nhìn thấy trong 2 năm qua.

- Này thỏ..2 năm qua cô đã đi đâu?
- Tôi..chuyển về một vùng quê nhỏ, làm việc cho trang trại gia súc.
- Tại sao..cô không liên lạc với tôi?

-.....

Nó lẩn tránh ánh mắt của hắn.

Nó không muốn nhớ lại bất cứ cái gì của 2 năm trước.

Lúc này, hắn như hiểu được nó đang nghĩ gì..từ tốn ôm lấy nó.

- Dù sao cũng qua rồi, đừng nhớ lại nữa..chắc nó sẽ khiến cô đau đúng không?

Nó bật khóc..những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống vai hắn..

Hắn càng lúc càng ôm chặt nó hơn...

Bên kia bức tường đằng sau hắn và nó..có một người phụ nữ cũng đang khóc..

Nhưng khác với giọt nước mắt của nó.

Đó là giọt nước mắt hận thù..đổ kị.

~ Ngày hôm sau ~

Hôm nay Sohy không đến đây.

Đám con gái bắt đầu bán tàn loạn xạ

“ Này, bà nghĩ con nhỏ cứng đầu hay bám lấy Dian hôm nay đi đâu?

Ai mà biết được, có lẽ nhỏ bị xe tông chết rồi cũng nên “

Những tiếng cười đùa sảng khoái của các cô nàng đó đã khiến hấn bực bội.

~ Tan học ~

Hấn lái xe tới căn hộ nơi Sohy đang sống.

Nhanh chóng bước tới cánh cửa.

Nhưng..hình như có ai đó đã ở đây..

Là ai?....

122. Chương 74.1

-Sohy..cô tính sao, Line cô ta bị bắt rồi.

-Thì sao? Cô ta chỉ là một quân bài hỏng.

-...

-Bà cứ chờ đi..chưa xong đâu. – Sohy cười

Hấn sững sốt..

-Nhưng Sohy tôi hỏi cô câu này nhé : Tại sao cô lại hận Zen đến thế?

Sohy nhếch mép..

-Cô ta đã cướp mất Dian, anh ấy đáng lẽ là của tôi..Nhưng cô ta...

-...

“ Bộp “ tiếng chân hấn dậm xuống đất..

Sohy như phát giác...cô ta bước chân ra ngoài

-Ai thế..?

Không có tiếng trả lời..càng khiến cô ta thêm tức giận.

-Là ai ở ngoài thế?

Cô từ từ mở cửa..

Không có ai hết..là cô ta tưởng tượng chăng?

-Cô sao thế?

-Là tôi tưởng tượng chăng? Rõ ràng có tiếng chân của ai đó mà.

-Chẳng lẽ..

-.....

Ánh mắt Sohy vốn lạnh lùng nay càng lạnh lùng gấp bội..

Trong đầu cô ta đang suy tính một điều gì đó mà không ai biết được...

~ Sáng hôm sau ~

Sohy đến trường..

Vẫn phong thái ngày xưa.

Nhưng hôm nay, cô ta đến lớp nó..

~ Một lát

~Có chuyện gì? – nó hỏi

-Là cô đúng không?

-Tôi làm sao?

-Cô đã đến nhà tôi hôm qua đúng không?

-Cô bị gì thế? Tôi đến nhà cô làm gì?

-Không cô thì ai?

-Tôi không biết..nhưng tóm lại hôm qua tôi không đến nhà cô.

-Được thôi..cô không nhận cũng được, cuộc trò chuyện hôm qua có lẽ cô cũng đã nghe hết rồi, nên bây giờ tôi cũng không nói nhiều.. Tránh xa Dian ra, nếu không cô sẽ nhận được một kết cục xứng đáng đấy.

Nói rồi , Sohy bước đi.

Ánh mắt ác nghiệt đó lại lần nữa chiếu thẳng vào nó..

Nó không hiểu chuyện nhưng linh cảm của nó mách bảo : sẽ có điều gì đó không lành xảy ra..

ps : Tình hình là rất tình hình..

Đồ Điện sắp có hoàn thành rồi mà mình chưa nghĩ ra cái kết nào..T.T

Có bạn nào rảnh rồi mà có ý tưởng góp ý với mình không? Inbox email nhé : trangbon2121@gmail

À bật mí thêm cái này : Mình đang viết thêm một bộ nữa (hiện đang dở chap 1) có ai muốn đọc hông?...

123. Chương 74.2

~ 2 ngày sau ~

Hôm nay trời mưa, nó cảm thấy bồn chồn.

Linh cảm nó nhắc có điều gì không lành sẽ xảy ra.

Nó phải thật cẩn thận với ngày hôm nay.

Đúng lúc đó, hần bước vào, trên tay cầm một chiếc ô.

-Đi thôi!!

Nó ngơ ngàng.

-Thế cô không muốn về nhà à?

-....

Hắn kéo nó, che cho nó suốt quãng đường..

Nó ngại ngùng.

-Cô sao thế?

-Không!!!

Bỗng nhiên tiếng điện thoại của hắn reo làm nó giật mình.

Lúc này nó mới thực sự cảm nhận được cái cảm giác nguy hiểm đang đến.

Hắn nhấc máy.

-Alô!

Có một giọng nam bên đó..

Giọng rất gấp gáp

-Biết rồi, tôi sẽ tới ngay.

Hắn nhanh chóng cúp máy..

Nó nhanh nhẩu :

-Ai thế?

-Cô biết quan tâm chuyện của tôi lúc nào thế?

-Không nói thì thôi, ai thèm!

-Không thèm thì thôi, ai cần!!

-Không cần thì thôi, ai thèm!!!

-Không thèm thì thôi, ai cần!!!!

Cứ thế điệp khúc giữa hai người liên miên..

Cho đến khi hai người bật cười..

-Đến rồi! Tạm biệt nhé thở ngó.

-Không thèm..

Hắn cười :

-Lêu lêu con thỏ thần kinh dẫm phải đinh.

Nói rồi, hắn nhanh chân chạy khỏi đó..

Nó ngược mắt nhìn theo hắn..

“ Bốp “

Một cây gậy đập vào đầu nó từ đằng sau.

Nó ngất lịm đi...

Dường như có một bóng người nó đó bế lấy nó và ném vào xe..

~ Một lát sau ~

Nó tỉnh giấc..

Có cảm giác nơi này thật chật chội và bẩn thỉu..

Có nhiều rong rêu bám xung quanh..kèm theo một vũng nước lớn..

Nó đang ngồi trong giếng..

Cố gắng vùng vẫy nhưng vô vọng..
Chân nó sao đau quá..
Không còn cảm giác gì nữa rồi.
Hình như là đã gãy.
Ai đó đã cố tình đập gãy chân nó..
Sờ soạn định tìm điện thoại nhưng không có kết quả..
Trên người nó lúc này không có lấy một phương tiện liên hệ với thế giới bên ngoài.
Nó chỉ biết nhìn lên trên..nơi mặt giếng sắp bị đầy nắp.
Là ai? Rốt cuộc là ai đã chơi xấu nó..
Lại là tiếng giày cao gót..
Một khuôn mặt xuất hiện..
Nó bàng hoàng.....

124. Chương 75.1

Đó là Sohy..
Cô ta bước tới gần giếng.
Cầm chiếc đèn pin soi xuống giếng..
Nó cố vùng vẫy khỏi đó nhưng vô vọng.
-Nằm yên dưới đó đi! – Sohy cười khinh bỉ.
-.....
-Chắc chắn đang tò mò ai là người đẩy cô xuống dưới đó đúng không?
-Là cô??
-Không phải tôi, mà là do chính cô tự đẩy mình xuống dưới đó thôi. Tôi đã cảnh cáo cô nhưng có vẻ cô không nghe lời tôi nhỉ.
-Cô..
-Zen này, nếu như cô chịu nghe lời tôi một chút thì tôi sẽ kéo cô lên đây.
Nó quay mặt đi tức giận..
-Nhìn xem chân của cô chẳng phải đã gãy rồi sao? Sao có thể di chuyển được.
-Rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?
-Nếu cô chịu nhận tội chính cô là người đã cố ý giết Line, tôi sẽ thả cô.
-Tôi không giết Line!!!
-Thì tôi đâu nói cô giết cô ta, tôi nói nếu cô nhận tội giết cô ta tôi sẽ kéo cô lên khỏi giếng.
-.....
Nói rồi, Sohy rút ra một cái máy ghi âm.

-Tôi sẽ bật cái máy này lên, và cô sẽ phải nói rằng chính cô là người đã có ý định giết Line.

-Tôi không làm!

-Được thôi! Nếu cô không làm, tôi sẽ đẩy nắp giếng vào và cô sẽ chết ở đây một cách mục nát và bẩn thỉu. Đây là khu P sẽ chẳng có ai để ý đến chỗ này đâu.. Cô sẽ chết như một đồng rác trong cái giếng này.

Nó im lặng..

-Tôi sẽ cho cô một ngày để suy nghĩ. Sau một ngày nếu cô vẫn giữ ý định đó..thì cô sẽ phải hứng chịu hậu quả.

Nói rồi, Sohy bước ra khỏi đó..

Cô đóng nắp giếng lại....

~ Chỗ hẩn

~Từ hôm qua hẩn liên lạc với nó nhưng không được..

Cảm thấy kì lạ...

Hẩn bắt đầu thấy nghi ngờ..

Cầm điện thoại hẩn bấm số..

~ Quán cafe PL

~Dian, hôm nay sao bỗng dưng gọi em tới có chuyện gì thế? – Sohy vui vẻ hỏi

-À anh đang tìm Zen, cô ấy có ở chỗ em không?

-Chỉ có mỗi chuyện đó mà anh cũng gọi em ra đây ư?

-Không hẩn!!.

-Thế còn lí do gì khác à?

-Em cứ trả lời anh đi, Zen có ở chỗ em không?

Cảm thấy trong lời nói của Dian có chút gì đó kì lạ..

Sohy cảnh giác

-Không có!

-Thế cô ta đi đâu nhỉ?

-Ai mà biết chứ! Có lẽ cô ta đã chết ở xó xỉnh nào rồi chẳng?...

125. Chương 75.2

Kai cười..

Nụ cười khinh bỉ..

-Sohy...sao em biết?

-.....

Sohy tím tái mặt mũi..

~ Giếng ~

Nó mò mẫm cố gắng tìm thứ gì đó có thể phát ra ánh sáng..

Nhưng tuyệt vọng , tiếng ếch nhái kêu làm nó phát sợ.

Tiếng nó gào thét vang vọng khắp giếng..nhưng chẳng ai nghe cả, chẳng ai biết nó ở đây..Nó như một sinh vật bị lãng quên ,đang bị chôn vùi.

~ Ngày hôm sau ~

Sohy bí mật , bịt kín mặt mũi , bắt taxi..

Cô nhanh chóng đến khu vực đó..

Mở nắp giếng..

Nó lịm đi trong giếng..

“ Rào “ một xô nước đổ xuống người nó..

Nó bất ngờ..

-Tỉnh rồi hả?

-Cô đến đây làm gì...? - giọng nó ồm yếu phát ra một cách vô thức trong giếng.

-Còn làm gì nữa..tôi đã nói với cô rồi mà..nhìn cô có vẻ sẽ không chịu thêm được nữa đâu. Đồng ý đi, rồi tôi sẽ giúp cô ra khỏi đó.

Nó cười

-Đã nói là không! Cô không hiểu tiếng người hả?

-Cô..

-Sao hả?

-Được rồi, là cô đã lựa chọn đấy..để xem ai sẽ cứu cô ra khỏi đây..

Mắt nó mờ quá..

Tai nó dường như không thể nghe được mọi thứ xung quanh..

Cái chân..nó đang rỉ máu..

Sohy không hề để tâm..cô ta lạnh lùng đóng nắp giếng lại..

-Đủ rồi!! – một giọng nói phát ra..

Sohy giật mình..

Là Dian..anh đã bí mật theo sau Sohy từ trước..

Sau ngày hôm qua vốn anh đã cảm thấy có gì bất thường nên đã bí mật theo dõi Sohy, và kết quả đúng như những gì anh nghĩ..

-Dian...Anh..

-Dừng lại đi!! Thả Zen ra.

-Anh nói gì thế? Em đâu có nhốt Zen..

Dian bước lại gần chiếc giếng..

Ánh mắt anh lạnh lùng soi thẳng vào chiếc giếng.

Gạt Sohy ra một bên..anh mở nắp giếng..

Và đúng lúc này, cảnh tượng anh nhìn thấy là một sinh vật gần như đã chết, chân cô ta chảy máu..sắc mặt tím tái.

Anh nhảy xuống giếng..

Từ từ công nó trên lưng rồi leo lên giếng một cách khó khăn..

-Zen!! Tỉnh lại đi! Zen..

Vô vọng thôi..hơi thở của nó cứ thế yếu dần đi..

Dian bấm vội điện thoại..

Rồi chạy ra đường bắt taxi..

Còn Sohy cô ta đứng bất động ở đó..như một pho tượng..

~ Một lát

~Nó đã được đưa vào cấp cứu..

Hắn lo lắng..

Cùng lúc đó..Kai chạy tới..

Theo chân anh là Lizze.. cô ta mới trở về từ Anh sau 2 năm du học.

-Thế nào rồi? – Kai lo lắng..

-Không biết!! - hắn tuyệt vọng..

-Rất cuộc là Zen bị sao chứ? – Lizze lo lắng.

-Cô ta bị nhốt xuống giếng trong tình trạng chân bị gãy một cách trầm trọng..Máu cứ rỉ ra...

~ 3 tiếng sau

~Bác sĩ bước ra khỏi phòng mổ..

Sắc mặt tỏ ra không vui..

-Sao rồi bác sĩ ! – hắn lao tới.

-Hiện tại, tạm thời cô ấy đã qua cơn nguy hiểm..Nhưng có một điều tôi muốn nói với gia đình bệnh nhân..

-Tôi là gia đình của cô ấy..- cả ba cùng đồng thanh..

-Chân phải của cô ấy đã bị gãy một cách trầm trọng, máu từ chân chảy ra quá nhiều, không chỉ mỗi phần xương bị tổn thương , da cũng bị rách nhiều chỗ khiến máu cứ chảy ra không ngừng. Xin hỏi gia đình lúc cô ấy bị gãy chân sao không đưa tới sớm hơn?

-....

-Còn phần xương, xương bị gãy thành nhiều mảnh. Phần chân bị gãy này không thể chỉ là gãy đơn thuần, có lẽ cô ấy đã bị ai đó dùng gậy hoặc búa đập nhiều nhất vào chân....- sắc mặt bác sĩ càng nghiêm trọng hơn

-...

-Nếu giai đoạn này không qua khỏi..cô ấy sẽ vĩnh viễn mất đi chân phải của mình.....

126. Chương 76.1

Hắn ngơ ngàng

Cả 3 ngồi quỳ xuống..

Mặt thẫn thờ..

-Bác sĩ, chẳng lẽ không có phương pháp nào có thể chữa khỏi chân Zen sao? – Lizze hỏi

-Rất tiếc, cô ấy được đưa đến quá muộn..

-.....

-Tuy nhiên, còn một phương pháp..- bác sĩ cau mày.

-Là gì thế? – cả 3 sức tỉnh

-Đôi chân hiện tại sẽ không thể sử dụng được nữa. Thế nên, nếu chúng ta cắt đôi chân đó và thay vào một đôi chân giả..thì..

~ 2 tuần sau ~

Nó vẫn hôn mê và chưa có dấu hiệu tỉnh lại..

Hắn vẫn cứ ngồi đấy..

2 tuần qua hắn chưa từng rời khỏi nó, hắn muốn ở lại và là nguồn động viên của nó, khiến nó có thể vì hắn mà tỉnh lại...

- Zen..cô cứ ngủ mãi ở đó thế sao? Tỉnh lại đi, tôi sẽ dẫn cô đi ăn cá viên chiên, đi khu vui chơi,..tôi hứa sẽ không bắt nạt cô..chỉ cần cô tỉnh lại...

Hắn siết chặt lấy tay nó..

Rơi rồi, những giọt nước mắt nóng hổi đó rơi xuống..

-Cô ấy là một cô gái quái tính..Vì anh yêu một cô gái quái tính nên cô ấy luôn tạo bất ngờ cho anh. Cũng vì thế mà tình yêu của anh không bao giờ nhàm chán..Cô ấy vui vẻ, ngộ nghĩnh, luôn muốn nghĩ trò phá phách nhưng năm lần bảy lượt cô ấy thất bại. Nhìn gương mặt ngố của cô ấy mỗi lần thất vọng luôn thấy anh mỉm cười..Anh đặt cho cô ấy biệt danh là thỏ ngố..Con thỏ ngố đó cứ từ từ cướp đi trái tim anh. Em muốn biết con thỏ ngố đó là ai không? Mở mắt ra và nhìn anh đi, anh sẽ nói cho em con thỏ ngố đó là ai? ..

Hắn ôm lấy tay nó mãi không buông..

Rồi gục xuống giường..

Bỗng nhiên, tay nó động đậy..

Đôi mắt của nó cũng từ từ hé ra..

Nó đưa tay từ từ vuốt lấy tóc hắn..

Hắn giật mình..

Rồi nụ cười đã trở lại ..

-Bác sĩ, cô ấy đã tỉnh lại!! – hắn hét lớn.

~ Một lát ~

Bác sĩ gương mặt vẫn tươi rói..

-Sao rồi bác sĩ ? – hắn hỏi

-Tình trạng của cô ấy tiến triển khá tốt..nếu cứ thế này thì 2 tuần nữa có thể xuất viện..

-Thật sao?

-À..còn một chuyện tôi muốn nói với anh..không tiện nói ở đây, chút nữa anh vào phòng tôi nhé.

-Dạ!!

Bác sĩ bước ra ngoài..

Cùng lúc đó, Lizze và Kai cũng chạy tới..

- Zen, mày sao rồi, khỏe chưa? – Lizze hỏi tới tấp..

Nó khẽ mở miệng..

-T...a...o....ồ...n

-Thôi mày không cần nói cũng được! Nghỉ ngơi đi, à mày có đói không? Tao muốn cái gì ày ăn nhé!

Hắn nhìn nó rồi cười..

Nụ cười của sự hạnh phúc..

~ Phòng bác sĩ ~

Hắn mở cửa bước vào..

-Anh ngồi đi!

-Cảm ơn!

-Chắc anh là người yêu của cô gái đó..

-À không! Tôi là anh trai của cô ấy. – hắn đỏ mặt

-Rất tiếc nhưng tôi phải nói điều này một lần nữa. Cái chân đó..vĩnh viễn..sẽ không thể lành lại được..

-...Nhưng bác sĩ đã nói là tình trạng cô ấy khá tốt cơ mà.

-Sức khỏe của cô ấy đã gần như phục hồi, nhưng cái chân thì ngược lại..Nó còn biến chứng nặng hơn. Anh là anh trai cô ấy, tôi sẽ nói điều này, nếu không lập tức làm phẫu thuật thay chân thì ..cô ấy sẽ mãi mãi không thể di chuyển. . Anh hiểu ý tôi mà đúng không? Hiện nay các bệnh viện đều có chân giả, với công nghệ hiện đại chân giả bề ngoài rất giống chân thật nên anh không cần lo lắng.. Thế nên mong anh hãy thuyết phục cô ấy làm phẫu thuật thật nhanh....

127. Chương 76.2

Hắn chờ dẫn bước ra khỏi phòng..

Nhìn nó..nụ cười còn mới nở..lúc nào nữa nó lại sẽ tắt..

~ Hôm sau ~

Nó dường như đã có thể bỏ ống thở..và có thể nói chuyện bình thường.

Nhìn thấy hắn nó cười ..

Hắn bước tới bên giường nó hỏi :

-Khỏe chưa?

Nó gật đầu ngoan ngoãn..

Hắn nhìn nó cười..

Rồi bỗng chốc nó chỉ vào chân của mình :

-Chân tôi...tại sao..không..có...cảm...giác..?

Hắn chờ dẫn..

-Chân cô đang bị thương mà..không sao đâu , rồi sẽ khỏi ngay thôi.

Nó cười nhìn hắn :

-Vậy à..may quá!

Hắn đứng dậy định bước ra khỏi phòng..

Nó kéo lấy tay hắn

-Cảm..ơn..vì..trong..thời..gian..qua..đã..ở..bên..tôi..

Hắn không nói gì..

Những lời nói đó như những mũi dao đâm thẳng vào người hắn. Nếu không phải vì yêu hắn nó đâu có bị thế này..

Cùng lúc đó, Lizze bước vào..

-Xin lỗi vì đã làm phiền!! – Lizze đùa.

Nó bỏ tay hắn ra..đỏ mặt..

~ 3 hôm sau

~Sức khỏe của nó gần như hoàn toàn bình phục..

Trừ cái chân..

Đợi tất cả ở đó..hắn ngồi xuống bên cạnh nó..

-Zen, tôi có chuyện muốn nói với cô?

-Tôi cũng thế..Anh nói là cái chân tôi chỉ bị thương thôi mà sao lâu khỏi thế, còn nữa sao tôi bị thương mà lại chẳng có cảm giác đau đớn là sao?

-.....Zen hãy bình tĩnh nghe những lời tôi sắp nói nhé.

Gương mặt hắn trở nên nghiêm túc trong bầu không khí bỗng chốc căng thẳng, lo lắng.

-Nói đi!

-Chân của cô....mãi mãi sẽ không thể đi lại được nữa..

Nó đứng hình..

-Ý anh là sao?

-Bác sĩ nói cái chân của cô đã hoàn toàn hỏng, xương bên trong đã vỡ vụn, ngoài ra vì không thể đưa đến sớm nên...

-....

Mắt nó đỏ hoe..

-Ông ta có nói nếu như cô thay chân giả thì khả năng đi lại được là 100%. Nhưng nếu cô chần chừ thì...cô sẽ tàn phế suốt đời..

-Tại sao chuyện như thế anh không nói cho chúng tôi biết sớm – Kai tức giận – Nếu không phải tại cô người yêu quái đản của anh thì sao Zen lại ra nông nổi này chứ?

-.....

Tất cả đều im lặng..

Cái im lặng chết người

128. Chương 77.1

Nó lau nước mắt..

Rồi cười lớn.

-Yeah, cuối cùng ước mơ được là siêu nhân chân giả cũng thành hiện thực!!

Mọi ánh mắt nhìn nó..

Duy chỉ có mình ánh mắt Lizze là toát ra vẻ lo lắng..

- Mọi người chắc lo là em không đồng ý đúng không? Nhầm rồi, này giờ em lừa đấy, thay thì thay sợ gì.- nó cười

- Zen, em..giả vờ đúng không? .- Kai lên tiếng

- Em nói thật mà, em ổn..Thay thì thay có gì đâu mà to tát..- nó đưa tay lên xoa bụng – Em đói rồi đấy, ai đi mua gì ăn cho em đi được không?

Mọi người nhìn nó lo lắng..

-Kai em thêm cơm sườn, anh mua cho em nhá. Dian em thêm dưa hấu, còn Lizze tao muốn uống coca..

-Được vậy anh sẽ mua cho em..

Kai và Dian bước ra khỏi phòng..

Chỉ mình Lizze, cô ở lại.

-Lizze sao còn chưa đi!!

Lizze bước ra đóng cửa..

Rồi cô tiến lại gần nó..

-Zen, mọi người đi hết rồi, nói cho tao đi, mày đang buồn lắm đúng không?

-Không có! Tao ổn!!

-Nói dối, mắt mày lại đỏ hoe rồi kìa. Tao là bạn thân của mày , chẳng lẽ không tin tao?

Rơi rồi, những giọt nước mắt nóng hổi đó lại rơi..

Nó ôm chầm lấy Lizze

-Tao mệt, tao mệt vì phải diễn thế này quá rồi. Nhưng..nếu tao không diễn thì chắc mọi người lo cho tao lắm, rồi lại vất vả vì tao. Tao không thích!!

-Tao biết, chẳng ai muốn vứt đi chân của mình cả. Nhưng Zen, mọi người chỉ muốn quan tâm tới mày thôi..Nếu cảm thấy nói với 2 người kia không được, mày còn có tao mà.

Nó ngồi đó..tâm sự hết mọi chuyện , tất cả mọi chuyện từ 2 năm trước..

Có lẽ lúc này nó cảm thấy nhẹ nhõm được một chút..

Nhưng có ai ngờ, không chỉ mình Lizze là người nghe tất cả..

~ 1 tuần sau

~Ca phẫu thuật đã được sắp xếp..

Nó ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh chờ phẫu thuật..

-Zen, cố lên! – Lizze động viên

-Yên tâm..tao là siêu nhân không sao đâu.

Lizze bật cười..

Bác sĩ tiến vào cùng các cô y tá..
Giường bệnh của nó đưa đưa vào phòng phẫu thuật..
Ca phẫu thuật bắt đầu....

129. Chương 78.1 : Kết Thúc Hồn Độn

Ca phẫu thuật thành công..
Nó đã hôn mê 3 ngày rồi.
Sohy cũng từ đó mà bị điều tra..
Cô ta bị bắt và đang trong thời gian chờ án..
~ 2 tuần sau ~
Nó tỉnh lại và đang cố gắng làm quen với cái chân..
Không như những gì mọi người lo nghĩ, tâm trạng nó khá vui..
~ Chỗ hấn ~
-Dian em định đi thật à ? – chị quản lí cất tiếng
-Chị thấy em giống đùa lắm à!!
-Nhưng..đang yên đang lành sao em lại chuyển qua Mĩ.
-Vì..nếu như em ở lại đây, cô ấy còn xảy ra chuyện gì nữa..mất đi cái chân đã làm cô ấy đau khổ lắm rồi, em không muốn cô ấy mất đi bất cứ thứ gì khác..
-Em biết mà, cô ấy trở lại là để gặp em..em đi như thế khác nào đâm mũi dao vào tim nó.
-Lần trước là suýt vào tù, lần này là mất cái chân..Nếu em ở lại còn mất gì nữa hả chị?
-Em không định chào tạm biệt nó hả?
-Em muốn đi trong lặng lẽ.
-.....
Chị quản lí im lặng..
Hành lí của hấn đã thu dọn xong
~ Ngày hôm sau
~~Này, Lizze sao giờ này hấn chưa đến nhỉ ?
-Mày nói ai?
-Dian í..đáng lẽ giờ này hấn phải ở đây rồi chứ..
-Chắc bận gì đó..
-Ừm..
~ Chỗ hấn ~
Hấn bước ra sân bay..
Hàng loạt ánh mắt đổ dồn vào hấn..

Cứ như thế hần bước dần lên máy bay..

~ Chỗ nó ~

Cùng lúc đó, Kai bước vào vội vã..

-Liz, Dian có đây không hả?

-Không có!! Có chuyện gì hả ?

-Hần đi rồi, sáng ngày tôi có thấy hần cùng với đám quản lí xách hành lí lên sân bay..

Nó sưng sờ..

Bật dậy, chạy vội ra ngoài.

Nhưng cái chân mới không cho phép nó chạy nhanh..

Muộn rồi!! Hần đã đi..

Giờ này chỉ còn bức thư đầm đầy nước mắt của nó..

“ Zen, nếu em đọc được bức thư này thì chắc anh đã đi rồi..Em yên tâm tiền viện phí anh đã trả đầy đủ..À, cái chân của em chắc cũng sớm khỏi thôi. Chắc em tò mò lắm vì lí do anh đi, nhưng anh chỉ đi qua đó mấy năm rồi về, lúc về anh muốn em trở thành một người mạnh mẽ hơn bây giờ, anh muốn em theo đuổi ước mơ.. của bản thân”

Nó đọc trong dòng nước mắt ..

Đó là tất cả những dòng mà hần để lại..

Ps : truyện chỉ còn 1 chap nữa là kết thúc..Các bạn muốn kết thúc như thế nào?.

130. Chương 78.2 : End

~ 3 năm sau

~~Giám đốc cho em một cơ hội nữa đi, rõ ràng hôm qua em có việc mà..Em nói thật đấy!! – nó van nài

-Hôm qua, cô có biết cả ekip chờ cô vất vả thế nào không? Cô có việc thì phải thông báo trước chứ, là trưởng phòng cô có thể vô trách nhiệm thế à?

-Em biết lỗi rồi mà, một lát nữa em sẽ trực tiếp đi gặp chàng ca sĩ đó rồi xin lỗi!!

-Cô..cô tưởng thế là xong à, ca sĩ hôm qua vì không có nhà thiết kế mang đồ tới đã không hoàn thành được MV, dẫn đến cả công ty bị liên lụy..

-Thế giám đốc bắt em phải làm sao?

-Cô..

Ngoài kia, hàng tá người đang nhìn vào bàn tán xôn xao

-Khổ thân bà trưởng phòng , gặp ngay ông giám đốc tọc mạch.

-Mà cũng đáng ai bảo hôm qua không tới..Tôi nói thật chứ được làm việc với ca sĩ nổi tiếng, đã thế còn được tự tay thiết kế đồ, sướng thế không biết hưởng..

-Bà nhìn cái chân của cô ta đi, sao cô ta có thể chạy nhanh được chứ..

-Mà nghe nói trước đây ả giết người yêu của ai đó rồi bị người ta hãm hại dẫn đến cái chân thế kia..

-Cho đáng đời!!

Mấy nhỏ nhân viên tàn nhẫn đứng nói cười hồn nhiên..

Nó bước ra, mặt lạnh bước tới

-Các cô đứng đây làm gì!

-Dạ dạ..bọn em đi làm việc ngay đây!!

-Đứng lại!!

2 nhỏ nhân viên tím tái mặt mũi, cúi đầu xuống..

Nó bước lại gần , nhìn từ trên xuống dưới..

-Cúc áo bị tuột này!! – nó chỉ ..

Nhỏ nhân viên nhanh tay buộc lại nút áo..

Nó tiến gần hơn, ôm hai cô nhân viên ‘ yêu quý ‘ rồi thì thầm :

-Lần sau nếu tôi còn nghe thấy bất kì lời bàn tán nào nữa..thì các cô chuẩn bị cuốn gói ra về nhé!! À, còn cái chân này nữa, đúng là nó không chạy được nhanh nhưng nó có thể sút vỡ mồm ai đó bàn tán về nó đấy..

Nói xong , nó quay ra tươi cười :

-Các em làm việc vui vẻ nha!!

2 cô nhân viên mặt mũi tím tái, sợ hãi, cúi đầu vội rồi chạy về làm việc..

Trong 3 năm qua, nó đã cố gắng để vươn tới cái vị trí trưởng phòng của một công ty thiết kế thời trang lớn. Có bao nhiêu mẫu thiết kế của nó đã đăng tạp chí và được nhiều người trong giới nghệ sĩ yêu thích. Nó trở nên nổi tiếng..Hỏi tại sao nó lại cố gắng thế ư? Là vì nó muốn một ngày nào đó, ở bất cứ nơi nào, hắn cũng có thể nhìn thấy nó vui vẻ với ước mơ của bản thân, không còn dằn vặt, đau khổ..Nó muốn cho hắn thấy nó đã mạnh mẽ hơn so với Zen của 3 năm trước, và điều cuối cùng nó muốn hắn nhìn thấy đó là..

~ Tan sở ~

Nó cầm túi quần áo đã thiết kế..

Vẫy vội chiếc taxi , rồi đọc địa chỉ, đi tới quán cafe đó để xin lỗi anh ca sĩ đó.

Chiếc taxi chuyển bánh khá nhanh, thoáng cái đã tới rồi!!

Nó bước vào quán cafe ..

Ngồi xuống bàn 5..

Bỗng nhiên , một người phụ nữ ngồi xuống bàn nó..

Nó ngạc nhiên :

-Liz? Mày..

-Ngạc nhiên lắm đúng không?

-Vậy ra công việc mới mày nói với tao là công việc này
hả?

-Chứ còn gì nữa..

-Thế chính mày cũng là cô quản lí khó tính hành tình hành tội tao mấy hôm nay đó à?

-Chính nó!!

Nó đứng lên tỏ vẻ giận dữ..

-Này, xin lỗi mà!!

-Không cần!!

-Thực ra hôm nay tao gọi mày ra đây cũng là cái cố thôi..Tao có việc muốn nói!

-Chuyện gì?

-3 năm rồi, mày còn nhớ Dian không? – Liz ngập ngừng

-Sao lại hỏi cái đấy?

-Tao biết 3 năm qua mày cố gắng là vì Dian.

-....

-Đây là địa chỉ của Dian, anh ấy đang tìm một nhà thiết kế để hoàn thành album của anh ấy đấy..

-....

-mày đến đó thử xem.

Cầm tấm địa chỉ..

Nó chợt nhớ công ty nó cũng đang có hợp đồng đi Mỹ để làm việc với một số nghệ sĩ...Cơ hội này là của nó..

Vội vàng cầm túi xách, chạy nhanh ra đường..về công ty..

~ Công ty ~

-Giám đốc, đi mà.. Em xin anh đấy..Em thực sự rất muốn đi Mỹ. Giám đốc đẹp trai, cute, dễ thương cho em đi nha.

-Không!!

-Anh nỡ đối xử với cô thiên thần này thế à? Mấy năm nay toàn do em công ty mới có nhiều hợp đồng, anh đâu thể tàn nhẫn cắt suất đi Mỹ của em.

-Nhờ cô công ty có nhiều hợp đồng, nhưng cũng nhờ cô công ty cũng mất khá nhiều hợp đồng đấy.

-Đấy là do số phận, anh đâu thể trách em? Em xin anh đấy, đây là cơ hội của em. Chỉ một lần này thôi..

Nó van nài ỉ ôi ông giám đốc suốt 2 tiếng..

Cuối cùng cũng có tên trong danh sách đi Mỹ đợt này..

~ NewYork ~

8pm..

Một chàng trai chăm chú với hàng tá thông tin về các nhà thiết kế trên bàn..

-Chị quản lí, chỉ có bằng này thôi à?

-Đó là toàn bộ nhà thiết kế có danh nhất hiện nay..

-Nhưng không có người em cần tìm..

Chàng trai lục lại lần nữa..như muốn tìm kiếm tờ giấy thông tin mà chàng mong chờ từ lâu..

Bỗng nhiên, một người đàn ông mang thêm một số thông tin nữa vào phòng..

-Đây là một số thông tin của các nhà thiết kế từ công ty PQ- công ty thiết kế hàng đầu hiện nay..

Chàng trai lại tìm..

Bỗng dưng, anh dừng lại ở một tờ thông tin..

~ Thành phố SU ~

Nó thu dọn đồ đạc ra sân bay..

Chuyến bay được tiến hành khá nhanh..

Thấm thoát nó đã sang được New York

Nhanh chân tìm khách sạn và bắt đầu vào công việc, nó lì lợm vẽ vẽ và vẽ để mau nộp bản thảo vào chờ thông báo từ bên nghệ sĩ..

~ 3 ngày sau

~Nó đang nằm ườn trên giường vì 3 ngày lao công khổ sức vẽ cho bằng được 6 mẫu thiết kế.

Bỗng nhiên, tiếng chuông cửa vang lên..

Là thư của công ty quản lí đó..

Nó từ từ mở lá thư..

Và.. nó đã được nhận..

Hớn hử nở lộc đồ trong tủ quần áo rồi bắt taxi..

~ Một lát

~Nó đã có mặt ở điểm hẹn..

-Cô là Ji? – một người đàn ông bước tới

-Vâng là tôi!!

-Mời cô đi lối này.

Ji là cái tên nó quyết định đổi..Cái tên Zen gắn liền với quá nhiều đau khổ..Nó muốn thay đổi , vứt bỏ hết tất cả quá khứ, bước tới tương lai một cách mạnh mẽ..

Nó được người đàn ông dẫn tới một căn phòng..

Ở đó có một chàng trai, đứng đó..như đang chờ ai..

Thoáng hiện , nó có cảm giác anh ta giống ..người đó.

-Cô ngồi đi! – anh ta quay lại..

Nó sững người..

Tim nó đập rộn ràng..

-Cô là Ji?

-Vâng!!

-Tôi là chàng ca sĩ đã tuyển cô vào..đây! Biết tôi không?

Nó lắc đầu..

-Vẫn là con thỏ ngố hồi xưa sao?

Lúc này, nó càng ngạc nhiên..

“ Anh ta là ai? Sao lại biết biệt danh hồi đó chứ?

-Anh là ai?

-Vẫn chưa nhận ra tôi à?

-.....

Hắn cầm tay nó, dắt ra ngoài..

Đứng ở hậu trường sân khấu..

-Giúp tôi chọn đồ đi!!

-Tôi á?

-Tôi thuê cô về không phải chứ đứng đây đâu..- hắn cười nhìn nó.

-Chọn thì chọn!!

Nó cầm lấy từng bộ đồ rồi ướm thử lên cơ thể đó..

Đẹp quá!! Bất cứ bộ đồ nào cũng hợp với cơ thể săn chắc ấy..

Rồi nó cũng quyết định chọn lấy một bộ..

Chàng trai ấy bước lên sân khấu thật tự tin, anh ta thật giống một ngôi sao, ngôi sao mà ai cũng mong ước được chạm vào...

Tiết mục nhanh chóng kết thúc để lại tiếng hò reo của khán giả..

Chàng trai dẫn nó công viên giải trí..

Tim nó cứ đập rộn ràng..

Những trò đùa, những món ăn, chàng trai như đã biết cô gái từ lâu..Họ cười nói vui vẻ, cô gái dường như được tái sinh..

Rồi..những cái ôm tình cờ của chàng trai khiến cô gái như nổ tung, cái cảm giác quen thuộc ấy khiến cô gái càng thêm lưu luyến chàng trai.

Nhưng..bỗng nhiên cô gái im lặng..khẽ hỏi :

-Anh...là Dian đúng không?

Ánh mắt chàng trai cũng đã thay đổi..

-.....

-Là anh đúng mà, linh cảm của em không nhầm được. Chỉ có anh biết bài hát em thích, chỉ có anh mới biết em thích đi công viên giải trí và chỉ có anh..mới gọi em là thổ ngổ..Chắc chắn là anh!! không thể nhầm..

-Nếu tôi là anh ta thì sao? Cô sẽ làm gì? – hấn nhìn nó lạnh lùng

-.....

- Đến bên tôi à, yêu tôi lần nữa à? Đó là mấy câu cũ rích của ba cái phim Hàn Quốc..

-Không em sẽ không nói thế!! Em không dư hơi để đi đọc lại mấy câu thoại của phim Hàn Quốc..

-Vậy cô sẽ làm gì?

-Em sẽ bảo vệ anh!!

Hấn sững người

- 3 năm trước anh bắt chấp dư luận yêu em. Mặc kệ những lời đàm tiếu của thiên hạ, anh yêu một người gần như tàn phế, anh rời xa quê hương của mình để bảo vệ em..Mặc kệ sự nghiệp của anh đang khó khăn..Em không chắc có thể đem lại hạnh phúc cho anh lần nữa, nhưng chỉ cần anh còn ở đây em sẽ làm mọi thứ..ít nhất không phải vì em mà là vì anh..

Hấn cười..

-Cô nghĩ cô là ai ? Thần thánh à? Để tôi nói cho cô một sự thật nhé, tôi đúng là Dian..

-.....

-Nhưng tôi không còn yêu cô.. tất cả mọi việc hôm nay là để trả lại những giây phút khi tôi còn ở quê hương cô đã làm tôi vui vẻ..À còn nữa, tôi đã giúp cô vào được công ty quản lí này rồi đấy, đó là món quà cuối cùng tôi tặng cô. Còn chúng ta dừng lại ở đây thôi..tôi không yêu cô..

-....

Hấn kề sát mặt nó

-Đó là vì cái chân tàn phế này đây ...Cô nghĩ cô nói thế là tôi cảm động à ..Cô chẳng là gì cả, cô chẳng đẹp, thân hình cũng chẳng nóng bỏng...

Nó khóc..

-Anh nói dối, nếu anh không còn yêu em thì anh sẽ chẳng nhìn em âm áp như cái lúc em mới vào..Nếu anh không yêu em sao anh lại nhớ sở thích của em, nhớ cái tên mà ngày xưa anh hay gọi..Em biết em chẳng bằng những cô người mẫu nóng bỏng ngoài kia, nhưng..

-Thôi đủ rồi!

-.....

Hắn đứng dậy, bước đi..

Cũng trong một ngày đông rét buốt, anh quay lưng đi không một lời để mặc em với những nhớ, những thương. Bao đêm em khóc vì nhớ anh, bao ngày em đi tìm kiếm anh, bao lần em chạy theo vì một dáng hình quen thuộc, rồi bao lần em ngẩn ngơ chỉ bởi một đoạn kí ức ủa về. Em tự dặn lòng phải chăm sóc tốt bản thân để anh ở xa không phải phiền lòng nhưng em lại luôn hành hạ bản thân mình trong nỗi nhớ anh. Nỗi nhớ như cuộn len, càng gỡ càng rối, càng gỡ càng đau đầu nhớ thương...

Có lẽ vì trời quá lạnh chăng? Cái chân đó không thể nhúc nhích nổi..

Trong khu giải trí không còn ai cả, chỉ còn mình nó..

Nhưng nó không quan tâm, nó khóc khóc và khóc, những giọt nước mắt cứ thế rơi xuống..

~ 11pm~

Hắn nằm dài trên giường..

Đêm nay sẽ là đêm khá lạnh..

Bỗng nhiên tiếng điện thoại reo..

Nhạc chuông lạ quá nó phát ra từ túi quần đã treo ở móc của hắn..

Thì ra là điện thoại của nó, hắn có nhớ lúc chơi ở khu vui chơi vì sợ bất tiện nên hắn đã cầm hộ điện thoại của nó..

Bỗng nhiên, tiếng điện thoại reo rồi tắt hắn..từ từ màn hình biến thành màu đen..

Hắn bỗng cảm thấy bất an..

Cầm điện thoại lái xe ra khu giải trí đó..

~ Một lát

~Hắn tìm khắp nơi, rồi nhìn thấy một cô gái sắp sửa chết còng ngồi trên chiếc ghế đá đằng kia..

Hắn bước tới, cô gái đó người lạnh ngắt..

Từ từ, hắn bế cô gái rồi choàng thêm một tấm chăn, lái xe tới bệnh viện..

~ Hôm sau ~

Hắn nằm ở đây từ hôm qua..

Nó đã qua cơn nguy hiểm

Và đang từ từ tỉnh lại..

Nó thoáng nhìn xung quanh phòng rồi dừng lại ở hắn..

Trong lòng nó lo sợ, sợ hắn tỉnh dậy sẽ nói những điều tàn nhẫn như lúc đó, sợ

Hắn sẽ bỏ rơi lần nữa..

Cùng lúc đó hân cũng tỉnh lại..

Nhìn nó lạnh lùng rồi bước ra ngoài..

Nó nhìn hân rồi cất lời

-Nếu anh đi ra khỏi căn phòng này..em sẽ vĩnh viễn rời khỏi đây.Em sẽ không bao giờ gặp anh nữa.

Hân khựng lại rồi bước đi tiếp..

-Em chỉ còn 3 năm nữa thôi! Cái chân này sẽ không bao giờ khỏi, vết thương quá nặng đã ăn sâu vào bên trong chân của em..Bác sĩ nói em sẽ có cơ hội nếu như em chịu làm phẫu thuật ngay lúc đó.. Nhưng em đã bỏ lại, em bỏ lại cơ hội của mình.

Lúc này hân đứng khựng lại..

-Anh, em chỉ còn sống như người bình thường được 3 năm nữa thôi, thế nên trước khi em rời khỏi đây, trước khi em biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời anh, xin anh hãy nói thật với em..Những lời nói hôm qua là giả dối đúng không?

-.....

-Anh không muốn nói cũng được..VẬY..tạm biệt anh!!

Hân quay đầu lại tiến gần giường nó..

Hôn trọn một nụ hôn ấm lên môi..

Em chợt nhận ra rằng cô đơn giấu hộ em những lần cảm thấy hụt hẫng chênh chao. Cô đơn giấu hộ em những lần hờn giận vô cớ, hờn giận chính bản thân mình tại sao cứ cố chấp ôm giữ quá khứ, tại sao không cố gắng tìm ình một hạnh phúc tròn vẹn hơn. Trước bão giông ngoài kia, có còn ai sẵn sàng nắm tay em qua ngày giông gió, có còn ai quan tâm cho em như anh đã từng?

Anh biết không, con gái cô đơn thường tỏ ra mạnh mẽ, mà càng mạnh mẽ thì càng dễ tổn thương. Những tối muộn trở về nhà, con đường dài như một đoạn phim tua chậm, có anh, có em, có tình cảm của cả hai gửi gắm vào từng góc nhỏ. Tán cây xưa anh hay đợi em, quán quen xưa chúng ta thường hò hẹn. Bây giờ chúng chỉ như một lưỡi dao mảnh, cứa dần từng nhát sắc lẹm vào ký ức trong em. Em đã quên mất cách mình chấp nhận nỗi đau như thế nào.

-Này, em chưa đánh răng đúng không?

-Thì em vừa mới dậy mà

-Thảo nào..con thỏ ngổ mồm “ chơm “ dễ sợ..

-Chơm như mồm anh ấy ông tướng ạ..Anh cũng đã đánh răng đâu..

-À này ..

-Sao hả?

-Em làm phẫu thuật đi, chắc chưa muộn đâu..

-Nãy giờ anh tin những gì em nói à? Em chém đấy, em nói thế thì anh mới chịu nói thật..Ương lăm cơ!!

-Em!!..dối rồi , không chơi nữa..

-Hâm dở hơi, lại đây chơm cái..nào

-Hông thềm..

Có những ngày nhẹ tênh như thế trôi qua, thấy tim mình bé nhỏ, cựa quậy đòi nũng nịu. Lúc đó cứ để mặc trái tim bận bịu với những cảm xúc vẹn nguyên, chưa trầy xước

Có những ngày thời tiết ẩm ương, màu đen xám xịt bám chặt bầu trời mà hờn dỗi vô cớ, để mặc cho nắng mãi miết đi tìm nơi trú ngụ. Nhưng có những ngày không nắng, không mưa, không người, mình ta lại thêm được thốn thức và đợi chờ, là cảm giác chờ yêu, chờ thương và chờ nhung nhớ.

Cái cuối cùng em muốn anh thấy đó là em vẫn còn thích anh lắm..hâm ạ!

~***Hết***~

PS : Vậy là cuối cùng cũng xong..Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Đồ Điên trong suốt thời gian qua..À còn cái này muốn bật mí, sẽ có ngoại truyện cực thú vị nhé!..

131. Chương Ngoại Truyện : Tuổi Thơ (Phần 1)

Đây là ngoại truyện kể về mối tình thời thơ ấu của Zen và Dian..Trước đây họ đã từng gặp nhau...và số phận lại lần nữa cho họ được tái ngộ..

NGOẠI TRUYỆN 1.

Chuyện kể về một buổi sáng đẹp trời..

Một cô bé với mái tóc cụt lủn bước trên con đường đầy nắng sớm..

Cô dắt chiếc xe đạp bị tuột xích..

Trên người toàn là những vết đen do luyên xích xe đạp..

Cô bước tới ngôi nhà..nơi đang vang vọng tiếng trẻ con..

-Zen..sao bây giờ em mới tới? Người lại còn đầy luyên thế kia?

Cô bé khóc lóc

-Xe em bị tuột xích..khổ lắm cô ơi!!

-À..thế à!! Thôi đi thay áo đi rồi vào học..

-Vâng..- cô bé ngoan ngoãn bước vào phòng vệ sinh..

~ Một lát

~Này, trò mới à? – một bạn học ngồi cạnh đó cất lời

-Trò gì?

-Cái trò xích xe í..

Cô bé đáng thương ấy khi này còn khóc lóc bây giờ lại nở một nụ cười ranh mãnh

-Chứ chả lẽ lại thật!! Tao mà không dừng chuyện còn lâu mới thoát..Một tuần đi muộn đến 5 lần..không giả bộ còn lâu bà cô già ấy mới tha..

-Này..mày 10 tuổi hay 100 tuổi mà lanh thế?

-Chuyện!!

Cùng lúc đó một viên phấn được đáp thẳng xuống bàn cô bé..

Cô bé mặt tái xanh..

~ Hôm sau

~Cô bé bị buộc phải đi học thêm vì kì kiểm tra trước đã dưới trung bình khiến cô bị ‘ ‘ sặc ‘ ‘ cả đêm

Ngồi vào cái bàn học trống trải..

Cô bé mắt nhắm mắt tịt rồi gục xuống bàn..

“ Cộp ” đầu cô bé đã chạm bàn..

Cổ ngược lên..thì một viên phấn bay vù xuống đó..

Cô bé bừng tỉnh..

-Ngủ đã chưa? – giáo viên quát tháo

-.....

Mặt xanh lè..cô bé nhìn xuống vở..

Hình như có gì đó ở dưới mặt bàn khiến cô để ý..

Là một dòng chữ :

“ Chào! Bạn là ai? ”

Cô bé cảm thấy thú vị..liền cầm bút xóa viết đáp trả lại dòng chữ còn mới đó :

“ Là đại ca của chốn giang hồ hiểm ác ”

Cô bé viết xong miệng không ngừng cười..đắc ý....

~ Hôm sau

~Cô bé hớn hở bước vào lớp học thêm..

Hình như còn 1 ca nữa chuẩn bị tan thì phải.

Cô ngược mắt vào cái bàn nơi cô ngồi..

Là 1 cậu bé với 2 cái đít chai trên mắt..

Dòng chữ đó hình như chưa được hồi đáp..

Cô chán nản.

Đúng lúc, ca đó tan ..cô bé bước vào ..

Ngạc nhiên , dòng chữ đó đã được hồi đáp..lúc này cô không nhìn thấy chính là do quyển vở của cậu đít chai kia che mắt.

Dòng bút xóa mới khô..chẳng lẽ là cậu bé đó.

Cô chăm chú nhìn dòng chữ

“ Thế mình có biết bạn không?”

Cô lấy bút xóa đáp lại

“ Bạn là cậu bé đeo kính ngồi đây học ca 1 đúng không?”

Vừa viết cô vừa đặt nghi vấn cho người viết dòng này là ai?

Rồi những ngày kế tiếp..hàng loạt các tin nhắn được viết bằng bút xóa..ẩn hiện trên bàn..

Cô bé quyết định sẽ tìm ra ai là người viết dòng chữ đó..

Hôm ấy cô bé rình ca thứ nhất và chờ đợi..

Tiết học nhanh chóng trôi qua..

Khi tất cả các học sinh ra về..có một cậu bé ngồi đó..

Cô không thể nhìn rõ mặt cậu ta..

Cậu cầm bút xóa, miệng tùm tùm trả lời lại tin nhắn của cô..

A! Là cậu con bé đeo kính..ở cạnh nhà cô..

~ Sáng hôm sau ~

-Bà ơi!! Nhà bên kia mới dọn qua..con đem một ít bánh sang đây nhé..

-Ừ..đi nhanh rồi về nhé!

-Vâng..

Cô bé cầm đĩa bánh gõ cửa..

Một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp bước ra..

-Cô ơi nhà cháu mới làm ít bánh..cô có muốn dùng thử không?

-A..cảm ơn cháu..cháu vào nhà đi!!

Người phụ nữ mở cửa..

Cô bước vào ngó nghiêng khắp nhà..

-Cháu là Zen đúng không?

-Sao cô biết cháu?

-Cô nghe mọi người ở đây kể về cháu..Cháu là cô bé nghịch ngợm, hiếu động chuyên quậy phá khắp nơi..

Nó đỏ mặt..

-Này, thế có muốn làm con dâu cô không? – người phụ nữ hỏi

Mặt nó càng đỏ hơn..

-....

-Thôi cô đùa đấy..à cháu mang hộ cô cốc sữa này lên cho con trai cô được không? Cô còn dở tí việc..

-Dạ được..

Nó bê cốc sữa lên phòng..

Đó là một căn phòng nhỏ..có một cửa sổ khá lớn có thể nhìn được mọi nơi..

Cạnh đó có một chiếc giường..và..cả cậu con trai cô bé mong chờ được nhìn cận mặt..

Lúc này cậu bé..đã tháo kính ra..đẹp quá..gương mặt tràn đầy vẻ trẻ con..được những tia nắng chiếu sáng lại càng tỏa sáng..Bên cạnh cậu là tờ giấy có ghi dòng chữ : “ Lâm A Phong”

Cô cầm tờ giấy và sững sờ..

Tên cậu bé là “ Lăng Thiên Vũ “ Lớp 4A6..

Cô đặt li sữa xuống rồi nhìn cận mặt cậu bé..

Gương mặt đó đã thu hút cô bé từ đó..tim cô cứ đập từng nhịp không ngừng..

Bỗng nhiên..cậu bé thức giấc...

132. Chương Ngoại Truyện : Chớm Nở (Phần 2)

Cậu bé thức giấc..

Cô giật mình..

-Cậu..sao lại vào phòng tôi? – cậu bé giật mình.

-Ai..ai..thêm vào phòng cậu..chả là lúc này tôi sang tặng bánh ẹ cậu, mẹ cậu nhờ tôi đem sữa lên cho thôi.
- cô đỏ mặt.

-...

Cô bé đứng dậy bước nhanh xuống dưới..

Tim cô còn đập mạnh quá.

-Này Zen ở lại ăn bánh đã...

-Thôi cháu phải về rồi, chào cô.

-Lần sau ghé chơi nhé!! – người phụ nữ cười.

-Dạ vâng!!

~ Hôm sau

~Cô bé đến trường miệng thở dài..

-Ai mà ngờ....đằng sau lớp kính ấy lại là gương mặt đẹp đến thế..

Bỗng nhiên, mọi người đổ xô vào một chỗ..

Hình như là đánh nhau..

Cô vốn không thích hay quan tâm đến mấy vụ đánh nhau.

Nhưng..có một giọng nói khiến cô phải quay đầu lại..

-Dừng lại, đừng đánh nữa!! – cậu bé lên tiếng..

Là cậu ta..

Cô chạy nhanh lại đó..

Cậu bé dũng cảm đứng lên che chắn ột cậu bé khác bị đánh..

-Mày là đứa nào? Tránh ra không phải việc của mày.

-Cậu cho rằng đánh nhau sẽ giải quyết được mọi việc à? Đúng là lỗ bịch.

-Mày..

Cậu bé to lớn định dơ quả đấm..

Cô bé chạy đến..

-Này..làm gì đấy?

-Ở lại con nhỏ này nữa..thích chết cả lũ rồi à?

-Mày bị điên à? Bắt nạt một đứa nhỏ hơn mày mày thấy vui ? Cha mẹ mày đẻ ra để mày đi đánh nhau? To đầu mà ngu dễ sợ..

-Con ranh này..

Lần này cậu bé to lớn ấy đánh thật..

Nhưng cô bé nhanh chóng tránh..và đánh cho cậu ta một đòn gã gục..

Cả trường nhìn cô bé có đánh đập viên kẹo ấy đánh bại một tên khổng lồ..bằng ánh mắt thán phục, có cả ánh mắt kinh ngạc..

-Có sao không? – cô quay lại hỏi 2 cậu bé.

-À..à ổn..

-Vậy à, vậy chào nhé, mình vào lớp..lúc khác gặp. – cô bé cười tươi chào cậu bé.

Lần này, đến lượt cậu bé mặt đỏ bừng nhìn theo cô..

~ Chiều hôm ấy

~Ca học thêm của cô sắp tan..

Có một người đứng ở cửa chờ cô mãi..

Cô nhanh nhẩu chạy qua..

-Này..- cậu gọi cô

-Hả? Là cậu à? Hôm nay có ca của cậu đâu?

-Không!! Đến cảm ơn vụ sáng ngày thôi.- cậu ngập ngừng.

-À...

-Còn việc này nữa..

-Việc gì?

-Đi chơi với mình một lát được không?

-Bao thì đi..

Cậu cười..

-Ok..

Hai cô cậu lướt qua công viên..

Nào mua kem, nào mua bim đùa giỡn..

-Ê, cậu con trai biết đá bóng không?

-Biết..

-Solo hông?

-Không nhường đâu nha..

-Xồi..không phải nhường, Zen đá thì khỏi chê.

Nói rồi, cô dơ chân đá thử cho cậu xem nhưng ai ngờ..không phải bóng bay mà là dép của cô bay tạt lên cành cây gần đó.

Cậu ôm bụng cười..

Cô đỏ mặt.

-Cười cái gì? Chẳng qua là do hôm nay không có tâm trạng thôi.

-À vậy à..thế còn cái dép kia thì sao?

Cô hậm hực trèo lên cây..

-Ồ..nguy hiểm

-..

Cô với tay với chân..nhưng mãi không với được..

Rồi cô bẻ cành cây và khều cho được cái dép..

Cái dép cứ thế rơi xuống..và rơi trúng đầu cậu..

-Muahahahaha – cô cười rồ to – Chết chưa buri..

-Chơi ác thế..

-Hê hê do ăn ở thôi..
-À vậy cơ..
Cậu cầm dép cô chạy quanh công viên
-Trả dép đây.. – cô hét.
-Còn lâu!!
-Có trả không?
-Bảo đại ca siêu cute đi rồi trả..
-Nghĩ gì buổi....

133. Chương Ngoại Truyện : Võ (Phần 3)

Hê..vậy mà nhanh phết đấy..thấm thoát đã 1 tháng.
Khoảng cách giữa cô và cậu đã gần hơn.
Họ bây giờ là cặp đôi ‘ ‘ thiên hạ vô địch ‘ ‘ bá vương thiên hạ ‘ ‘
Cô giúp cậu thay đổi bản thân, không còn là chàng trai với cặp kính trước mắt hay chàng trai nhút nhát khi xưa..
Cậu thay đổi vì cô, cậu giờ là chàng hoàng tử 11 tuổi bảnh nhất trường rồi.
Còn cô vẫn là cái vẻ tinh nghịch ấy..
Nhưng rồi chuyện gì tới cũng tới..khi cô dần dần có cảm tình với cậu hơn..cũng là lúc cậu được nhiều cô gái để ý tới.
Vào một ngày xanh mát khác, cô rủ cậu đi đá bóng..
Ai ngờ lũ con gái ở trường biết được liền kéo tới cổ vũ cậu,
Lần này cô được ghép đội với cậu, cảm giác vừa vui vừa lo sợ , sợ rằng mình sẽ là rào cản khiến cậu vướng chân .
Trận đấu bắt đầu, cô phát bóng chuyền cho cậu, cậu nhanh chân vượt qua các đối thủ các một cách nhanh chóng..
Cô cũng từ đó theo sát cậu..
Bóng được dẫn tới gần khung thành, nhưng bỗng nhiên chân cậu nhói đau – là chuột rút. Cậu nhìn cô nhanh chân chuyền bóng..
Cô đón lấy quả bóng rồi từ từ sút – quả bóng đã bay qua khung thành..không ghi được điểm.
Mọi người đều tiếc phát bóng đó..lũ con gái cũng bàn tán
‘ ‘ Nếu như phát bóng đó là do cậu thì chắc chắn sẽ ghi bàn ‘ ‘
Những lời đó vô tình lọt vào tai cô..Cô vừa tức vừa cảm thấy hụt hẫng, nếu như ngày xưa cậu chưa nổi tiếng thì có lẽ bây giờ sẽ dễ chịu hơn bao nhiêu..
Cậu lê chân đến chỗ cô :
-Này, hình như tôi bị trật khớp rồi, giúp tôi bẻ lại khớp được không?
Cậu nhìn cô cười mặc dù biết là rất đau đớn..

Cô dìu cậu lại hàng ghế đó..rồi từ từ bẻ lại khớp chân..
 Chắc vì không muốn cô lo nên cậu chỉ dám rên nhẹ nhẹ..
 -Có đau không? – cô hỏi
 -Không đau, được Zen Zen bẻ chân đau gì ? Hê hê – cậu cười tươi.
 Trong giây phút đó cô có chút xao xuyến..
 Hết trận đấu cô dìu cậu về..
 -Dìu có mệt không?
 -Chả mệt thì sao..Hỏi ngu.
 -Thế hoy, để tôi tự về..
 -Ồ vậy đi!! – cô bỏ tay cậu ra..
 Cậu suýt ngã,
 -Này bỏ ra thật à?
 -Chứ đùa à..
 -Hoy đỡ về đi..
 -Bảo Zen cute siêu cấp vô địch đi rồi đỡ về.
 -Cái gì. – cậu ôm mặt cười.
 -À còn cười được thì chắc còn đi về được ha.
 - Ồ này, đùa mà..nói thì nói sợ gì không nói..
 -Nói đi!!
 -Zen cute siêu cấp vô địch...là con gà mái hay cục tác.
 Cô nhìn cậu, trả vờ bước đi..
 -Đùa hoy đùa hoy..Zen cute siêu cấp vô địch, xinh nhất trái đất..
 -Đấy, vậy có phải hơn không?
 Cô đỡ cậu suốt quãng đường..
 Hai người đùa cợt đủ thứ..
 Giá như lúc nào cũng như thế thì vui biết bao ...
 ~ Sáng hôm sau
 ~Cô đi học..
 Đến trường vẫn là cảnh tượng ấy, cậu được hàng tá cô nàng để ý..
 Cô bước qua, cậu nhìn thấy liền đuổi theo..
 -Zen...
 -Gì cu..
 -Tối nay..
 Chưa nói hết câu hàng tá cô gái lại bu lấy cậu..
 Cô phát bực..
 -Này Zen..

Cô đi nhanh..
Bước tới gần bậc thang bỗng nhiên..một thùng bột từ trên lầu rơi xuống người cô..
Cả trường nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc..
Cô cố quan sát...vẫn còn bóng người..là 2 cô bé hôm qua đã đến xem trận bóng và bình luận..
Cô điếng người..
Cậu đuổi theo cô..
Khóc rồi!! Cô tức..vì lí do gì mà họ làm thế cơ chứ?
-Zen..không sao chứ?
Cô lùi lại..
Cô không muốn cậu chạm vào cô..
Cậu nhìn cô xót xa..
~ Tối hôm ấy
~Cô nằm dài trên giường..
Hôm nay cậu đã qua nhà cô 5 – 7 lần nhưng cô đều viện cớ tránh gặp cậu..
Cả những mẫu giấy xin lỗi để ở trước cửa..
Kể từ hôm đó cô bị nhìn với ánh mắt đầy trách móc ở trường..
Cậu đã hẹn gặp cô lần cuối ở sân đá bóng..
-Zen..xin lỗi!!
-.....
-Nói gì đi chứ?
-Cậu muốn tôi nói cái gì?
-Tôi..
-Tôi hỏi cậu, tôi đã làm gì sai để mà bị đối xử như thế này? Hay là do tôi ngu ngốc khi kết bạn với cậu..
-Zen..
-Lúc này tôi chẳng muốn nghe gì cả, tránh xa tôi ra..ok?
Cô bước đi lạnh nhạt..
Ps : đáng lẽ là mình sẽ kết thúc ngoại truyện này ở đây mà mỗi tay quá..hoy để chap sau nha :*.

134. Chương Ngoại Truyện : Kết Thúc (end)

Đã 1 tuần rồi cô không gặp cậu
Cậu không đi học..cũng không ở nhà..
Cô đã thử ghé qua nhiều lần nhưng không có kết quả..
Hôm nay cô nghe thấy bọn nữ sinh trong trường đồn ầm lên..
Hình như là gia đình cậu có chuyện.

Nhưng cậu hiện giờ đang tá túc ở đâu ? Cô lo lắng..

Tan học, cô bước về nhà đầu suy nghĩ miên man.

Bỗng nhiên có tiếng còi xe cấp cứu vang lên.

Mọi người bàn tán xôn xao

‘‘ Này hình như là 1 cậu bé tầm 10 tuổi, khổ thân cậu ta bị chiếc xe tải đó đâm có sao không nhỉ ỉ’

Cô nhìn theo chiếc xe cứu thương..lắc đầu rồi bước tiếp..

Nhưng..có cái gì đó dính dưới chân cô.

Là 1 tấm thẻ học sinh..dính máu..

Cô nhặt lên..và quan sát.

Sững sốt..là ảnh của cậu.

Chẳng lẽ cậu bé bị tai nạn lúc nãy lại chính là cậu.

Cô đuổi theo chiếc xe cứu thương trong bất giác.

Mắt cô đỏ hoe..

Cớ sao cậu lại bị xe tải đâm chứ? Đang yên đang lành, đồ ngốc!!

~ Một lát

~Chạy kiếm khắp nơi..cô bắt đầu loạn choạng...

-Cô ơi! Cậu bé lúc nãy được đưa vào cấp cứu sao rồi ạ? – cô hỏi

-À cậu ta đang được cấp cứu ở bên kia kìa.

Rồi cô chạy sang bên đó..

Ngồi xuống hàng ghế, cô cầm tấm thẻ học sinh lau vội từng vết máu trên đó rồi cầu nguyện..hy vọng cậu ta không sao.

Thời gian cứ thế trôi qua..

Bác sĩ cũng bước vội ra ngoài.

-Bác sĩ ơi! Cậu ấy không sao chứ?

-À..cậu ta hiện đã qua cơn nguy kịch.

Cô thở phào nhẹ nhõm..

Bỗng nhiên , có 1 cặp vợ chồng cũng hốt hải chạy đến..

Lạ quá, hình như cô không quen họ.

Họ hỏi về tình hình cậu bé ấy..

Giường bệnh cũng đi ra.

Cô nhìn mặt cậu ta..

Không phải..người nằm trên giường không phải là cậu ta.

Cô bàng hoàng..

Vậy tấm thẻ học sinh này là sao?

Sao nó lại dính máu?

Cô bước ra ngoài..

Cùng lúc ấy, một bóng dáng xướt qua cô..
Cô trượt ngã.
Lúc này cô mới ý thức được, chân mình đã mỏi nhừ tử.
Cô chạy quãng đường 3km để đến đây.
Chân cô cũng thâm tím..
-Không sao chứ ! – một người cất tiếng.
Cô ngược mắt.
Là cậu ta..
Đúng là cậu ta..
-Z...e...n
Cô ôm chầm lấy cậu..òà khóc
~ Một lát
~Cậu công cô trên lưng.
-Này..sao cậu lại đến bệnh viện làm gì? – cậu hỏi
-Tấm thẻ học sinh này là của cậu đúng không? – cô đưa tấm thẻ
-Ồ..sao cậu..
-Tôi nhặt được tấm thẻ học sinh này ở vụ tai nạn mà tôi vừa kể cho cậu đấy..
-Vậy ra cậu lo cho tôi à?
-Ai bảo? – cô đỏ mặt.
-Tôi biết mà.
-Thế còn cậu vào bệnh viện làm gì?
-Bố tôi..- cậu ngập ngừng – Ông ấy bị bệnh..
-Bệnh?
-Ừ ông ấy bị ung thư giai đoạn 1..phải đưa vào bệnh viện điều trị.
-Vậy ra mấy tuần nay cậu không đi học là vì vậy ?
-Không! Tôi chuyển trường rồi!! Tôi không sống ở đây nữa..
-Cậu..
-Bác sĩ nói bệnh của bố tôi không thể chữa ở nước nhà được..Gia đình tôi sẽ chuyển qua Mỹ.
-Bao giờ cậu đi ?
-Ngày mai.
-Cái gì! Vậy sao bây giờ cậu mới nói?
-Vì tôi không muốn cậu suy nghĩ quá nhiều về việc của tôi.
-Thế bao giờ cậu về..
-Có thể là 5 – 10 năm chẳng? Chữa xong căn bệnh của bố gia đình tôi sẽ làm lại ở đó.
Cô nhảy xuống dưới..

-Nếu mai cậu đi thì hôm nay buồn phiền làm gì? Tôi không muốn ngày cuối cùng tôi với cậu được ở với nhau mà phải suy nghĩ buồn phiền đâu, lần cuối cùng hay giữ cho nhau những kỷ niệm đẹp.

Cô cầm tay cậu..

Dắt đi những khu phố.

Chơi những trò chơi..

Có lẽ hoàng hôn này là hoàng hôn cuối cùng cô được ở với cậu...

Buồn lắm chứ..nhưng đành chấp nhận thôi.

Cô ngồi lại với cậu..

-Nếu bây giờ..có 1 điều ước cậu sẽ ước gì? – cô hỏi

-Chắc có lẽ tôi sẽ ước cho bố tôi khỏe bệnh..

-.....

-Còn cậu?

-Tôi à..

-.....

-Bí mật..

-Sao vậy?

-Nói ra không linh..

-À tôi biết rồi? Cậu ước được ở với tôi suốt đời chứ gì?

-Kính khủng..cậu ảo tưởng vừa thôi chứ?

-Cái gì mà ảo tưởng..đúng rồi còn gì..

-Hoy đi má ..kính hồn..

Rồi cậu cũng đi..

Những tháng ngày khi cậu ở đây quả thật rất hạnh phúc..

Cậu hỏi điều ước của tôi là gì à?

Tôi ước giá như cậu có thể hiểu được tình cảm của tôi....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-dien>